

Efesolaiskirjeen sanomaa

Jorma Pihkala

Sisällysluettelo

Armo ja rauha	Ef. 1:12.....	2
Armon kirkkauden kiitokseksi	Ef. 1:3-14.....	7
Kristus seurakunnan pää	Ef. 1:15-23.....	15
Armosta pelastettu	Ef. 2:1-10.....	25
Yhteys Kristuksessa	Ef. 2:11-22.....	32
Kristuksen salaisuus	Ef. 3:1-13.....	40
Kristuksen rakkaus	Ef. 3:14-21.....	47
Seurakunnan ykseys	Ef. 4:1-16.....	53
Vanhasta uuteen	Ef. 4:17-24.....	62
Vihastuminen ja viha	Ef. 4:25-32.....	68
Vaellus valossa	Ef. 5:1-14.....	75
Pyhä Hengen täyteys	Ef. 5:15-21.....	81
Alamaisuus ja rakkaus	Ef. 5:22-33.....	88
Niin kuin Herralle	Ef. 6:1-9.....	93
Jumalan taisteluväline	Ef. 6:10-24.....	99

Armo ja rauha Ef. 1:12

1. *Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli, Efesoksessa oleville pyhille ja uskoville Kristuksessa Jeesuksessa.*
2. *Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!*

Kristityn identiteetti

Mikä on sinun identiteettisi? Mihin perustuu Uuden testamentin auktoriteetti? Mitä armo merkitsee? Mistä rauha löytyy? Keitä ovat pyhät? Näihin kysymyksiin Paavali antaa valoa käydessämme tutkimaan hänen kirjettään Efesoksen seurakunnalle.

Rakastettu kirje

Luulen, että Efesolaiskirje, jota lähdemme tutkimaan, on eräs Raamatun rakastetuimpia tekstejä. Joku on luonnehtinut sitä Uuden testamentin "Korkeaksi veisuuksi", koska se aivan pursuaa Jumalan rakkautta omiaan kohtaan. Se avaa meille aina iankaikkisuudesta alkavaa pelastussuunnitelmaa, joka toteutuu seurakunnan keskellä, ja saavuttaa täyttymyksensä Kristuksessa: *Jumala oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaiken, mitä on taivaissa ja maan päällä.* (1:10)

Efesolaiskirjeen johdantoa

Kirjeensä efesolaisille, kolossalaisille ja Filemonille Paavali laati ensimmäisen Rooman vankeutensa aikana vuonna 61. Hän lähetti ne Tykikuksen ja Onesimuksen mukana. Paavali oli niitä laatiessaan "kahleissa". Joissakin Efesolaiskirjeen käsikirjoituksissa ei sen alkujakeessa ole sanoja Efesoksessa. Todennäköisesti tämä kirje oli alkujaan Aasian maakunnan seurakunnille lähetetty "kiertokirje", jollaisia ovat useat muutkin Uuden testamentin kirjeet.

Efesoksen seurakunta oli maakunnan suurin ja johtavin. Siksi se oli kirjeen tärkein vastaanottaja. Myös sen jäljentäminen nähtävästi tapahtui pääasiassa siellä. Sen alkujakeeseen lisättiin siksi jonkin ajan kuluttua sanat Efesoksessa. Kun tämä kirje on tarkoitettu useille seurakunnille (joista tärkeimmät olivat ne 7 seurakuntaa, joille Jeesus myöhemmin lähetti Patmokselta kirjeet apostoli Johanneksen välityksellä), siinä käsitellään sellaisia uskon ja elämän asioita, joita koskeva opetus oli tarpeen niille kaikille.

Luukas oli Paavalin luona aikana, jolloin hän lähetti nuo kolme kirjettä. Kun Efesolaiskirjeessä on joitakin tyylin ja sanontojen yhtäläisyyksiä Luukkaan kirjoitusten kanssa, on todennäköistä, että Paavali käytti häntä kirjurinaan tätä laatiessaan, uskoen tälle luotetulle työtoverilleen sen kielellisestä puolesta huolehtimisen. Apostoli tietenkin tarkasti ne ennen lähettämistä.

Kirjeen pääaiheet

Efesolaiskirje on Uuden testamentin keskeinen selvitys Kristuksesta ja seurakunnasta. Pääaihe on maailmanlaajuinen seurakunta, johon kuuluvat kaikki Jumalan omat, niin juutalaiset kuin pakanatkin. Seurakunta on asetettu Kristuksen kanssa taivaallisiin, ja on Jumalan moninaisen viisauden välittäjänä taivaallisille hallituksille ja valloille. Sen lisäksi kirjeessä on tiivistelmä Paavalin muiden kirjeiden keskeisistä aiheista koottuna täydelliseksi kokonaisuudeksi. Niitä ovat Kristuksen persoona ja työ, hänen alentumisensa ristin kärsimyksiin, ylösnousemisensa ja korottamisensa Isän oikealle puolelle, pelastusoppi ja oppi Jeesuksen paluusta kirkkaudessa. Pelastusoppi sisältää tärkeimmät oppilauselmat, joita on syvennetty Paavalin muissa kirjoituksissa. Koko ajan puhutaan siitä, mitä me olemme ja mitä meillä on

Kristuksessa. Samalla se on hyvin käytännöllinen kirje. Opetus kohoaa ylistyslauluksi, paltavonnaksi.

Uskovan identiteetti

Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli, Efesoksessa oleville pyhille ja uskoville Kristuksessa Jeesuksessa. (1)

Aikaamme leimaa identiteettipolitiikka. Siinä on määräävää ihmisen subjektiivinen, psykologinen ja sisäinen käsitys itsestään, jonka kaikkien muiden ihmisten ja koko yhteiskunnallisen lainsäädännön on myös hyväksyttävä. Uskovalle kristitylle identiteetti ei kuitenkaan määräydy hänen omista kokemuksistaan käsin, vaan siitä millaisena Jumala hänet näkee.

Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen sekä ruumiin että sielun puolesta, vaikka synti turmelikin ihmisen niin perusteellisesti, että hän on langenneena ja hengellisesti kuolleen Jumalan vihan alainen eikä kykene itse pelastamaan itseään. Toisaalta hän on kuitenkin Jumalan luomistyön perusteella sellaisten rajoitusten alainen, joita hänen on mahdoton muuttaa. Jumala kuitenkin rakasti synnin tähden tuomion alaista ihmistä ja lähetti oman Poikansa Jeesuksen pelastamaan hänet synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, jossa uusi elämä hallitsee häntä.

Kirjeen vastaanottajat olivat ”pyhiä ja uskovia”. Pyhinä heidät oli erotettu Jumalan omaisuudeksi, ja uskovina he elivät jatkuvasti avoimella sydämellä ottaen vastaan Jumalan armoa. He olivat saaneet Jeesukselta Kristukselta evankeliumin kutsun ja sen vastaan otettuaan he olivat päässeet osallisiksi pelastuksesta. Heidän identiteettinsä muodostui siitä, että he olivat Jumalalle rakkaita. He ovat Jumalan valittuja ja elävät Jumalan suosion ja armon alla.

Jokaiselle uskovalle on äärimmäisen tärkeätä ajatella itsestään oikein, nähdä itsensä ”Jumalan silmillä”. Jumala rakastaa jokaista uskovaa sillä samalla rakkaudella, jolla Hän rakastaa omaa ainosyntyistä Poikaansa Jeesusta. Siksi siitä pitää tehdä oikeat johtopäätökset omaan elämään. Uskovan identiteetti ei ole siinä, millainen hän on edelleen syntiin lankeavana mutta armahdettuna ihmisenä, vaan siinä, millaisena Jumala näkee hänet.

Joka aamu ensimmäiseksi hän saa muistuttaa itseään siitä, että hän on Jumalan rakas lapsi Jeesuksen täydellisen sovitustyön tähden. Uskova saa julistaa omalla sydämellään evankeliumin ja siitä käsin hän saa rohkeasti jakaa evankeliumia myös muille. On aivan käsittämätön armon ihme, että Jumala pitää meitä suunnattoman rakkaina.

Seurakunta Jumalassa

Uskovan identiteettiin kuuluu myös se, että hän on osa seurakuntaa. Se ja sen yksittäinen jäsen sijaitsee Jeesuksessa Kristuksessa. Se tarkoittaa sisällä olemista, Kristukseen puettuna olemista ja siksi myös täydellisessä vanhurskautetun asemassa elämistä. Paavali toistaa läpi kaikkien kirjeittensä ilmaisua ”olla Kristuksessa”. Jotkut käännökset yrittävät selvittää ajatusta ilmaisulla ”Kristuksen yhteydessä”, mutta kysymys on enemmästä kuin vain yhteydestä. Olemme Kristuksen sisällä, Hänen ympäröimiään, Hänen vanhurskaudessaan, Hänen pyhydessään. Olemme puettuja Kristukseen.

Pyhät ja uskovat

Paavali käyttää uskovista usein ilmaisua ”pyhät”. Uskovan pyhyys on Kristuksen pyhyyttä, joka on hänelle lahjoitettu. Jeesus sanoi: *”Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa.”* (Joh. 17:19) Jeesus erotti itsensä Jumalan käyttöön kulkeamalla Golgatan kärsimystien ylösnousemuksen voittoon asti. Sillä Hän hankki omilleen pyhyden. Hekin ovat siksi erotetut maailmasta Jumalan käyttöön.

Sana, joka on käännetty ”uskovat” voidaan yhtä hyvin kääntää ”uskolliset”. Uskova on ihminen, joka asettanut luottamuksensa toiseen Persoonaan, joka on hänet pelastanut ja joka

tekee jatkuvasti mahdolliseksi hänen elämänsä Jumalan lapsena. Uskova tietää ettei hän itse kykene pelastamaan itseään, eikä pitämään itseään Jumalan yhteydessä, vaan hän on kaikessa riippuvainen Jeesuksesta Kristuksesta. Hän on siis uskonut itsenä Jeesukselle ja jää aina Jeesuksen turviin.

Usko merkitsee samalla myös uskollisuutta. Uskovan tulee olla yhtä uskollinen Isännälleen kuin koirat ovat omilleen. Uskollinen uskova seuraa aina Herraa, minne ikinä Herra hänet johdattaakaan. Uskollisuus viittaa myös siihen, että saatuaan pelastuksen hän sain myös tehtävän palvella Jumalaa, jakaa evankeliumia ja osoittaa rakkautta lähimmäisille. Kaikkea tätä uskova tekee suuntautumalla kaiken aikaa Kristukseen ja odottaen Jeesuksen paluuta samalla innolla, kuin koira kotiin palaavaa isäntäänsä.

Tehtävä ja suuntautuminen

Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli,...(1)

Ihmiset puhuvat työidentiteetistään tai identiteetistään puolisona tai vanhempana tai lapsena. He viittaavat näin erilaisiin rooleihin, joita heillä elämän eri osa-alueilla on. Monet rakentavatkin kuvan itsestään siihen, millainen asema heillä on kodissa, koulussa, työpaikalla ja laajemmin yhteiskunnassa. Seurakunnassakin jollakulla on pastorin, toisella diakonin ja kolmannella rivikristityn identiteetti.

Uskovan identiteetti ei ole vain siinä, mikä ja kuka hän on Jumalan rakastamana ja Jeesuksen Kristuksen lahjavanhurskauden omistajana. Sen lisäksi hänellä on myös palvelusidentiteetti. Kaikissa eri elämän piireissä hän haluaa palvella Jumalaa. Hänelle ei ole ratkaisevaa kuinka hyvin hän menestyy, vaan saako Jumala todellakin kunnian siitä, mitä hän tekee. Hänelle tärkein tehtävä on Jeesuksen evankeliumin todistaminen ja julistaminen, sillä juuri siinä Jumalan kirkkaus ilmestyy.

Uskovan identiteettiä määrää viime kädessä se, mihin hän suuntautuu elämässään, mitä hän odottaa. Hän ei odota nousujohteista uraa, ei menestystä maailmassa eikä myöskään menestystä seurakunnassa, mikä sekin voi olla uskovalle todellinen kiusaus. Uskova odottaa Jeesuksen paluuta taivaasta. Kuolemassa hän odottaa Jeesusta ja kirkastetun ylistyspalvelun alkua eikä elämän päättymistä. Jeesuksen tulon odotus on aivan keskeinen osa uskovan identiteettiä.

Apostoli

Paavali ilmoittaa "työidentiteetikseen" olla apostoli. Sana apostoli suomennettuna tarkoittaa lähetettyä. Tärkeintä silloin on, kuka hänen lähettäjänsä on. Lähettiläs edustaa Lähettäjänsä eikä hänellä saa olla mitään omaa agenda. Hänen tulee välittää vain se, minkä Lähettäjä antaa sanottavaksi tai tehtäväksi.

Paavali oli saanut erityisen tehtävän suoraan Jeesukselta kääntymisensä yhteydessä. Apostolien teoissa Herra puhui Paavalille näin:

"Nouse ja seiso jaloillasi! Minä olen ilmestynyt sinulle sitä varten, että asettaisin sinut palvelijakseni ja sen todistajaksi, mitä olet nähnyt ja mitä olet vielä näkevä, kun ilmestyn sinulle. Minä pelastan sinut oman kansasi ja pakanoiden käsistä, joiden luo minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valoon ja Saatanan vallasta Jumalan puoleen ja uskon kautta minuun saisivat synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa." (Ap.t. 26:16-18)

Jeesus itse kutsui 12 apostolia ja Paavalin erityiseen tehtävään toimia hänen ylösnousemuksensa todistajia ja Pyhän Hengen valtuuttamina kaikkeen totuuteen johdattajina:

"Mutta kun Totuuden Henki tulee, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Hän ei puhu omia ajatuksiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja hän ilmoittaa teille, mitä on tuleva. Hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille. Kaikki, mitä

Isällä on, on minun. Siksi minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille."
(Joh. 16:13-15)

Uuteen testamenttiin on nyt kirjattu kaikki se totuus, jota ihminen tarvitsee pelastuakseen ja vaeltaakseen elämänsä Jumala yhteydessä aina taivaalliseen kirkkauteen asti. Siksi, kun luemme Paavalin kirjeitä, niissä on kysymys siitä, mitä Jumala haluaa meille ilmoittaa. Tässä kirjeessä Paavali vielä korostaa saamansa ilmoituksen luonnetta:

Minulle on ilmestyksessä annettu tiedoksi tämä salaisuus, niin kuin olen edellä lyhyesti kirjoittanut. Sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen. Tätä salaisuutta ei ole menneiden sukupolvien aikana annettu ihmisten tietoon, niin kuin se nyt on Hengessä ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille: (3:35)

Meidän on siksi hylättävä ajattelu, jossa tänä päivänä yritetään asettaa Jeesus ja Paavali jotenkin toisiaan vastaan. Paavali sai sen, mitä kirjoitti meitä varten Jeesukselta. Paavalin kirjeet ovat Jumalan sanaa meille.

Armo

Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! (2)

Kaikissa Paavalin kirjeissä toistuu rukouspyyntö: "Armo teille ja rauha!" Kysymys ei ole vain tavanomaisesta mitänsanomattomasta tervehdyksestä, vaan rukouksesta, joka ilmaisee Paavalin syvimmän halun uskovien elämään. Tärkeää on tajuta, että armoa ja rauhaa ei voi eikä saa erottaa Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta. Joskus armo määritellään ilmaisulla "ansaitsematon rakkaus meidän osaksemme", mutta siinä on tärkeintä se, keneltä se tulee. Armossa eläminen on Jumalan suosion ja laupeuden alla elämistä Kristuksen ristin sovitustyön tähden.

Moni suomalainen suhtautuu sanaan armo vierastaen ja siis aivan toisella tavalla kuin armon ihmeen, uudestisyntymisen kokeneet uskovat. "En halua elää mistään armopaloista!" Armo kuuluu kerjäläisten sanastoon. Niin suuri ja ihmeellinen kuin Jumalan armo onkin, se on loukkaus ylpeälle ihmiselle. Jumalan armosta pääseeikin osalliseksi vain sellainen ihminen, joka nöyrytyy armon kerjäläiseksi eli tajuaa sen, että ilman armoa hän joutuu kadotukseen hirvittävien syntiensä tähden. Armo on siksi hänelle ennen kaikkea syntien anteeksi-antamusta ja sydämen puhdistusta Vapahtajan yhteydessä.

Armo koskee myös kaikkea sitä hyvää, mitä Jumala meidän osaksemme antaa. Maailman luominen ja ihmisen asettaminen sitä viljelemään ja varjelemaan oli jo Jumalan armoa. Armoa on myös se viisaus ja ymmärrys, jota Herra omilleen antaa. Siitä moni on saanut mais-taa pian uskoon tultuaan, kun Pyhä Henki on avannut Raamatun sanan aivan uudella tavalla heidän sydämilleen. Jumala alkoi elävällä tavalla puhua sanassaan sydämилlemme.

Kaikki se, mitä Jumala on ilmoittanut meille sanassaan tulevaisuutemme ja koko maailman-kaikkeuden suhteen, on myös armoa. Jumalan kansana emme ole kulkemassa epämääräistä tulevaisuutta kohti, vaan vaellamme osana Jumalan suurta pelastussuunnitelmaa, joka ei rajoitu vain ihmisten pelastumiseen vaan sillä on valtavat kosmiset ulottuvuudet.

Armossa on kysymys jostain niin suunnattoman suuresta asiasta, että inhimillinen kieli ei siihen riitä. Armo on enemmän kuin kaikki, mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa.

Pelastusarmo

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Jumala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka Hänen rakkautensa kohteen

muuttuisivatkin. Tämä Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman Poikansa kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastaanottaja on olemuksensa tai vaeluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa jne. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti kärsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden ja laadultaan se Jumalan persoonallista tunteista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylösnousseen Jeesuksen elämää lahjan saaneessa. Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuksen kasvojen eteen, suhteeseen Häneen. Siinä alkaa ikuinen elämä.

Jumalan armolahjan vastaanottaminen ja synnin tie kohti ikuista kuolemaa ovat ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on todellakin vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lieneekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Rauha

Ilman armoa ei ole rauhaa, niitä ei voi erottaa toisistaan eikä Kristuksesta. Uskovalla kristityllä on rauha Jumalan kanssa. Se tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila on päättynyt Jeesuksen Golgatalla suorittamaan rauhansopimukseen. Jumalan vihollisesta tuleekin Jeesuksen tähden Jumalan ystävä. Uskovalla kristityllä on sen lisäksi myös rauha Jumalassa eli sisäinen rauha, joka perustuu siihen, että kaikki hänen syntinsä on annettu anteeksi ja vääryys puhdistettu pois. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota eikä kadotusta. Hänellä on perustava turvallisuuden tunne Jeesuksessa.

Uskovan rauhan olemusta voi kuvata sillä, mitä pieni lapsi kokee, kun häntä pyydetään menemään ulos yksin pimeään. Hän ei uskalla mennä. Mutta kun isä ottaa häntä kädestä kiinni rauha on syvä. Muistan, kun olin 5 vuotiaan poikani kanssa kävelyllä. Tulimme asemalle, kun alkoi ukkostaa. Pidimme sadetta asemalaiturin katoksen alla. Poikani piti minua kädestä kiinni. Samassa ukkonen löi kiskoihin aivan muutaman metrin päähän meistä. Mutta poikani ei osoittanut pienintäkään pelon oiretta.

Jeesuksen armoon perustuva yhteys Isään on niin turvallinen paikka, ettei mikään maailmassa voi sitä järkyttää. Herra on omansa kanssa, siinä on rauha. Kun nyt Paavali rukoilee ja siunaa kristittyjä Jumalan armolla ja rauhalla, se tarkoittaa sitä, että uskova tarvitsee yhä enenevää ja uudistuvaa armoa ja rauhaa elääkseen tässä ajassa. Herra on runsas ja rikas antaja omilleen!

Armon kirkkauden kiitokseksi Ef. 1:3-14

3. Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa.
4. Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään.
5. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan,
6. armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa,
7. jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan.
8. Tätä armoa hän on antanut meille runsain määrin ja suonut meille kaikkea viisautta ja ymmärrystä.
9. Hän on ilmoittanut meille tahtonsa salaisuuden
10. siitä armotaloudesta, jonka hän oli suunnitellut ja nähnyt hyväksi toteuttaa aikojen täytyessä: hän oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaiken, mitä on taivaissa ja maan päällä.
11. Kristuksessa me olemme myös saaneet perintöosan, niin kuin meistä oli ennalta määrätty hänen suunnitelmassaan, hänen, joka vaikuttaa kaiken oman tahtonsa ja päätöksensä mukaan,
12. että me, jotka olemme jo ennalta panneet toivomme Kristukseen, eläisimme Jumalan kirkkauden ylistykseksi.
13. Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki,
14. joka on meidän perintömme vakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi, hänen kirkkautensa ylistykseksi.

Mitä me tästä saamme?

Eräs henkilö kysyi minulta: "Mitä etua on olla kristitty?" Kysyjä oli japanilainen, jolle uskonnollisuus merkitsee tiettyjen etujen saamista palvelun kohteena olevilta jumailta, esi-isien hengiltä, buddhilta tai muilta ns. yliluonnollisilta voimilta. Eräskin totesi, että on aivan turhaa liittyä mihinkään uskontoon, ellei saa osakseen sellaisia etuja kuin esimerkiksi taloudellinen menestys, hyvä työ, avio-onni, sairauksista paraneminen jne.

Kysyjällä lienee ollut jonkinlainen käsitys kristinuskosta ja tietoisuus, että japanilaisessa yhteiskunnassa ei ole mitään etua kääntyä kristityksi, päin vastoin se merkitsee usein vaikeuksia perheessä ja työyhteisössä, ja usein epäilyksen alaisuutta laajemminkin. Kysyjä arveli ehkä myös, että kristinusko antaisi ihmisen sydämelle jotain hyvää, mutta elämäntapa näyttäisi hänen mielestään muuttuvan kristittyä kovin vähän. Siihen on tietenkin helppo huomauttaa, että kristityn elämä on kasvun alaista eikä sydämen muutosta välttämättä heti seuraa radikaalia elämäntavan muutosta.

Kysyjä mietti myös sitä, että jos kerran Jumala on rakkaus, niin kristityn pitäisi kaiketi menestyä, vaikka hän ei edes rukoilisi. Jumalahan lupaa hyviä lahjoja niin hyville kuin pahoillekin. Hänen mielestään kristillisyyden ei olisi ehkä sen enempää kuin jonkinlaista elämän selitystä tai lähinnä vain maailmankatsomus.

Pelastuksen siunaus

"Mitä etua on sitten olla kristitty?" Onko kysymys vain siitä, että elämäntapa muuttuu hiukan aikaisempaa paremmaksi? Tosiasiassa monen kohdalla uskon tulo merkitsee todellisten vaikeuksien jopa vainon keskelle joutumista. Pelastuminenhan merkitsee siirtymistä

Saatanan vallasta Jumalan valtapiiriin. Se merkitsee hengellisen sodan alkua uskovan sydämessä asuvaa syntiä ja himoja vastaan Pyhän Hengen voimalla. Yhteiskunnallisilla mittapuilla kristityksi tuleminen voi olla äärimmäisen huono vaihtoehto monissa maissa, joissa ei ole uskonnonvapautta.

Kun opetuslapset kysyivät samaa kysymystä, Jeesus vastasi:

Totisesti minä sanon teille: siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimelle, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista heimoa. Ja jokainen, joka on luopunut taloista, veljistä tai sisarista, isästä, äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, saa satakertaisesti takaisin ja perii iankaikkisen elämän. (Matt. 19:28-29)

Uskoon tuleminen merkitsee mullistavaa muutosta. Se on elämää kuolemasta, se on pääsyä osalliseksi Jumalan elämästä, osallisuutta Kristukseen, hengellisten siunausten vastaanottamista. Pelastuksessa ihmiselle lahjoitetaan Kristuksen ristin työllä hankittu syntien anteeksiantamus ja Jeesuksen täydellisen elämän perusteella Jumalalle kelpaavuus, täydellinen vanhurskaus. Hänet liitetään Jeesuksen ylösnousemuselämään, joka merkitsee sitä, että kuolema on voitettu ja uskova pääsee osalliseksi ruumiillisesta ylösnousemuksesta ja taivaallisesta kirkkaudesta, kun Jeesus palaa takaisin kirkkaudessaan. Hän omistaa taivaallisen perintönä iankaikkisen elämän, joka alkaa jo täällä maan päällä. Se on henkilökohtaista Jumalan ja Jeesuksen tuntemista, yhteyttä elämän lähteeseen.

Pelastuksesta osalliseksi päässeeseen kristityn elämää kuvaa parhaiten ilmaisu ”olla Kristuksessa”. Hänen elämänsä on kätkeytyä Kristukseen ikään kuin Kristuksen sisällä, Kaikkivaltiaan turvakätkössä. Hän on niin vahvassa turvapaikassa, että mikään tai kukaan ei voi riistää häneltä pelastuksen armoa. Pyhä Henki hänen sydämessään vakuuttaa, että hän saa olla Jumalan lapsi pelkämästä ja yksipuolisesta armosta. Hänen ei tarvitse pelätä kuolemaa, sillä kukaan tai mikään ei voi erottaa häntä Jumalan rakkaudesta Kristuksessa. Sen takeena on Jumalan jo ennen maailman perustamista tekemä armopäätös, jolla hän valitsi evankeliumin sanan vastaan ottajat Kristuksessa omaksi ikuiseksi omaisuudekseen.

Pelastetulle kristitylle rukous ei ole enää etujen tavoittelua vaan persoonallista keskusteluyhteyttä Herran kanssa. Siinä kysytään Jumalan tahtoa eikä vain tuputeta hänelle omaamme. Siinä ei ole ratkaisevaa, mitä saamme, vaan se että saamme olla yhdessä Herran kanssa, saamme kuulla hänen puhettaan ja iloita siitä, mistä Herra iloitsee ja surra siitä, mistä Herra tulee surulliseksi.

Kristuksessa kuolevat

Olla Kristuksessa on niin varmaa ja pysyvää Jumalan armon alla elämistä, että mitkään hirtävimmätäkään asiat maailmassa eivät sitä voi Herran omalta riistää. Muistan eräät hautajaiset Kuopiossa. Nelikymppinen uskova mies oli ampunut itsensä. Syy oli psyykinen sairaus. Hän oli joutunut tekemään yövartijan työtä, joka oli hänelle ylivoimaisen raskasta. Kaiken lisäksi vartijana hänen piti pitää pistoolia mukanaan. Eräänä yönä hän ei enää jaksanut. Mutta hän oli Kristuksessa. Itsemurha on tietenkin synty, mutta ei sellainen, jota Jeesus ei olisi pyhällä sovintoverellään Golgatalla sovittanut. Sitä paitsi monen psyykkisesti sairaan itsemurha ei olennaisesti eroa tavalliseen sairauteen kuolemasta. Tämä mies oli Kristuksessa. Se on väkevämpi todellisuus kuin kuolema tai meidän syvin epätoivon hetkemme. Odotan saavani tavata tuon rakkaan veljen kirkastettuna Jeesuksen kanssa ylösnousemuspäivänä.

Tietysti nyt joku kysyy, mitä hyötyä tai etua on tulla kristityksi, jos kuitenkin voi päätyä epätoivon tekoon. Vastaus on selvä: Hän kyllä menetti kaiken täällä maan päällä, mutta sai osakseen taivaan. *Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman mutta saisi sielulleen vahingon?* (Matt. 16:26) Herra ei ole luvannut omilleen helppoa tietä täällä ajassa, mutta kyllä taivaan.

Oli sitten eräs vanha juoppo. Hän tuli uskoon ja sai kokea anteeksiantamuksen rauhan ja ilon Kristuksessa. Hän pääsi vapaaksi viinasta, elämän muutos oli raju. Muutaman kuukauden kuluttua sairastui vakavasti ja lopulta hän kuoli. Kuume houreessa ennen kuolemaa hänen vanhan elämänsä muistot kulkivat hänen lävitseen, kirosanoja nousu hänen huulilleen. Niin hän kuoli. Mutta miten hänen kävi? Hän on kirkkaudessa Isän luona ja saa nyt katsella Jeesusta kasvoista kasvoihin. Hän kuoli Kristuksessa ja se on kuoleman ylittävä todellisuus. Mikään ei voinut riistää häntä eroon Jumalan rakkaudesta Kristuksessa.

Ilo Herassa

Mitä etua on siis olla kristitty? Tiedän, että olen pelastettu Kristuksessa. Tiedä, että Jeesus nousi kuolleista. Tiedän, että Jeesuksen veri riittää minun syntieni sovitukseksi ja siksi saan iloita. Omaan yrittämiseen väsyneenä sain levon Kristuksessa. Minun ei tarvitse yrittää sitä, minkä Kristus teki. Olen saanut Pyhän hengen sinetin, joka vakuuttaa: Olen Isän lapsi! Kuulun Jumalalle tuli, mitä tuli. Iloni on ylösnousemusiloa Jeesuksessa. Kaikki muut ilon aiheet saavat merkityksensä siinä. Voimani arjen vaelluksessa kohti lopullista kirkkautta on ilo Herrassa, olen hänessä, olen hänen ja saan nähdä hänet.

Siunaus Kristuksessa

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa. (3)

Uskova kristitty elää taivaallisista hengellisistä siunauksista, vaikka yhä maan päällä eläessään hän saattaa kärsiä monenlaisista vaivoista, omista synneistään, sairauksista, onnettomuuksista, vainosta ja jopa marttyyrikuolemasta. Monien ulkopuolisten silmissä uskovan elämässä ei ole mitään sellaista, mitä hän nimittäisi siunauksiksi. Toki ulkopuoliset saattavat havaita, että uskovien elämää sävyttää tietty rauhallisuus ja iloisuus vaikeissakin olosuhteissa, mutta heidän on vaikea tajuta sitä, mitä pelastettu ihminen katselee ja mikä on hänen syvin salaisuutensa.

Uskova suuntaa katseensa taivaalliseen todellisuuteen. Kysymys ei ole jonkinlaisesta eskapismista eli todellisuudesta pakenemisestä, sillä halki aikojen juuri ne uskovat, jotka ovat olleet kaikkein kiinnostuneimpia taivaallisista, ovat saaneet tässä ajassa eniten aikaan hyvää niin ihmisiä palvelevalla rakkaudella kuin tieteen, taiteen ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden rakentamisessa. Taivas ei ole heille vain jossain pilvien tuolla puolella vaan Kristuksen elävässä läsnäolossa heidän päivittäisessä elämässään. Olennaista on se, että nuo siunatut ihmiset suuntautuvat Kristuksen tuntemisen kautta elävään Jumalaan. Paavali luettelee jatkossa joukon noista siunauksista, jotka ovat uskovan osan jo nyt mutta jotka saavuttavat täyteytensä lopullisessa kirkkauden valtakunnassa, joka on Herran omille luvattu.

Ylistys

Ennen kuin Paavali alkaa luettelemaan noita siunauksia, hänet valtaa suunnaton kiitollisuus, jonka hän pukee ylistyksen sanoihin. Hän näkee uskon silmin Taivaallisen Isän kirkkauden ja riemuitsee siitä, että Kristuksen kautta hänellä on täydellisen vapaa pääsy Jumalan luokse. Herran ihmeellinen olemus synnyttää hänessä ylistyksen.

Saatamme ajatella, että voidaksemme ylistää, meidän tulee kohota korkeisiin tunnelmiin, ehkä laulaa ja veisata, mutta ylistyksessä ei ole kysymys siitä, miltä meistä tuntuu. Ylistyksessä on kysymys toisen persoonan kohtaamisesta niin, että kerromme hänelle, millainen hän on, sanomme tai miksemme myös laula hänelle hänen ihanuudestaan. Rakastunut ihminen ei välttämättä näe kohteensa virheitä, mutta haluaa rakkautensa osoituksena kertoa tämän ihanista ominaisuuksistaan. Jumalassamme ja Isässämme ei ole mitään muuta kuin ylistettäviä ominaisuuksia. Ylistys on siis sitä, että suuntaamme katseemme Isään Jumalaan ja alamme kertoa hänelle millainen hän on. Sen taas näemme, kun luemme Raamatusta, millainen on Jeesus. *”Joka on nähnyt Jeesuksen, on nähnyt Isän”*, vakuutti Jeesus.

Voi olla, että Herran katselu nostaa meidän tunteemme jopa ilon ja riemun tasolle, mutta ylistys ei ole tarkoitettu keinoksi tunteiden kohentamiseksi, vaan mielen suuntaamiseen Herraan ja hänen hyvytensä ja kirkkautensa kertomista hänelle. Ylistys voi siksi nousta ”vaikka lattian raosta”, niin kuin vanhat heränneet sen ilmaisivat.

Valinta Kristuksessa

Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. (4)

Ensimmäisenä taivaallisena siunauksena Paavali mainitsee sen, että Jeesukseen uskovat on valittu pelastukseen ja vaeltamaan Jumalalle erotettua eli pyhää elämää jo ennen maailman luomista, iankaikkisuudessa, ennen kuin tätä universumia oli vielä olemassa. Nyt on tärkeät nähdä, että tämä valinta tapahtui Kristuksessa. Isä näki jo ennen luomista, että ihmiskunta tulisi lankeamaan syntiin ja laati pelastussuunnitelmansa jo ennen luomista. Ilman hänen oman Poikansa lupausta siitä, että hän tulisi sovittamaan ihmiskunnan synnit, mitään pelastusta ja valintaa ei olisi tullut. Valittuja ovat siis vain ne, jotka pääsisivät osalliseksi Kristuksessa valmistetusta sovituksesta ja Kristuksen pyhittävästä työstä. Valinta ei kohdistunut vain tässä ajassa tapahtuvaan uudestisyntymiseen ja sitä seuraavaan pyhitykseen, vaan se ulottuu aina siihen asti, kunnes olemme täysin pyhinä ja nuhteettomina Herran valtaistuimen edessä ylistämässä hänen armonsa kirkkautta.

Kirjeen saajat olivat täysin tietoisia siitä, että heidät oli valittu. Paavali kertoo syyn Tessalonian uskoville näin: *Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet, kuinka hän on teidät valinnut, sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. Tehän tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän hyväksenne. Teistä tuli meidän seuraajiamme ja Herran, kun suuren ahdingon keskellä otitte sanan vastaan iloiten Pyhässä Hengessä. (1. Tess. 1:46)*

Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki, ...(13)

Jokainen evankeliumin totuuden sanan vastaanottanut on valittu, hän on saanut Pyhän Hengen. Pyhä Henki vakuuttaa uskovalle, että Kristuksen työ Golgatalla tapahtui juuri hänen syntiensä sovituksiksi. Pyhä Henki julistaa evankeliumin sanan vastaanottajille, että hänen syntinsä on annettu anteeksi. Herra antaa omantunnon rauhan ja pelastuksen ilon. Siinä iankaikkisuudessa tapahtunut valinta tulee hänen todellisuudekseen.

Valinnan syy

Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. (5-6)

Ne, jotka meistä olemme elämämme eri tilanteissa tulleet valituksi johonkin tehtävään, olemme hyvin tietoisia, että valinta osui meihin useimmiten jonkun ominaisuutemme perusteella. Siksi kun me uskoon tulleet olemme hämmästelleet, miksi Jumala Kristuksessa valitsi pelastukseen juuri minun kaltaisen syntisen ihmisen. Voimme helposti kuvitella, että jokin syy meissä itsessämme täytyi olla, kun moni muu on edelleen pelastuksen ulkopuolella. Saatamme kurkistaa omaan sydämeemme ja kuvitella, että syy oli siinä, että minä itse valistin Jeesuksen seuraamisen, tahdoin tulla kristityksi. Tai saatamme miettiä, että Jumala valitsi juuri minut niiden ominaisuuksien perusteella, joita hän halusi minussa käyttää omien päämääriensä toteuttajaksi. Vaikka on totta, että Herra haluaa jokaista valittua käyttää oman armonsa kirkkauden kiitokseksi, valinta ei perustunut siihen eikä mihinkään muuhunkaan minussa eikä sinussa.

Itsessämme syntiemme tähden on syy ainoastaan ja vain iankaikkiseen tuomioon. Olemme helvetin ansaitsevia Jumalan vihollisia, siis Jumalaa vihaavia ja Jumalan vihan alla syntiemme tähden. Mikään meidän oma ratkaisumme tai tahtomme ei vaikuttanut asiaan. Valita oli kokonaan ja vain armosta, se perustui Jumalan käsittämättömän suureen rakkauteen meitä syntisiä kohtaan ja hänen hyvään tahtoonsa. Kysymys ei ollut siitä, että sinä tai minä olisimme tahtoneet, vaan siitä, että Jumala oman hyvän tahtonsa mukaan määräsi meidät pelastumaan yhteyteensä. Jos ja kun me uskoon tullessamme tahdoimme sitä, se johtui kokonaan siitä, että Herra itse vaikutti tahtomisemme ja parannuksen tekemisemme. Meillä ei ole pelastukseemme nähden mitään kerskattavaa itsessämme, uskommeakaan ei ole mikään syy kerskailuun, sillä sekin on kokonaan Pyhän hengen lahjaa. Kaiken kunnia pelastuksestamme saa yksin Jeesus Kristus. Herra pelasti meidät osoittaakseen, miten valtava ja suuri on hänen armonsa. Sitä saamme koko iankaikkisuuden vielä ylistää hänen kunniakseen. Jo nyt on hyvä kohottaa kiitoslaulu hänen rakkaudestaan ja armostaan.

Valinta ja vastuu

Jumala valitsi siis uskovat Kristuksessa pelastukseen jo ennen maailman perustamista ja määräsi heidät lapsikseen. Voiko sitä tehdä myös sellaisen loogisen johtopäätöksen, että Jumala on valinnut kaikki muut kadotukseen, niin kuin reformoidut uskovat. Luterilaiset taas huomauttavat, että tätä johtopäätöstä ei kuitenkaan löydy Raamatusta ja varoittavat meitä lukemaan siihen sellaista, mitä siihen ei ole kirjoitettu. *"Ei yli sen mikä on kirjoitettu"* (1. Kor. 4:6) on tärkeä periaate, joka on syytä pitää mielessämme sanaa tutkiessamme. Molemmat ovat yhtä mieltä siitä, että jokainen, joka epäuskossa hylkää ainoan pelastusmahdollisuuden Jeesuksen sovitus työn, joutuu itse vastaamaan synneistään iankaikkisessa kadotuksessa. Se on eroa Jumalan kirkkaudesta ja Jumalan pyhää tuomion tulta täydellisen oikeuden mukaisena rangaistuksena ihmisen pahoista töistä ja laiminlyönneistä.

Toinen vaikea ja kiistelty kysymys on, mikä on ihmisen vastuu pelastumisessa, jos se on kokonaan Jumalan työ. Raamattu osoittaa selkeästi, että pelastuvat ja pelastumattomat erottaa toisistaan usko, joka ottaa lahjan vastaan syntien anteeksiantamuksen Kristuksen tähden, ja epäusko, joka hylkää Herran armon ja luottaa itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa. Ihminen on siksi vastuussa pelastumisestaan, vaikka se on kokonaan Jumala työ. Hukkuva ihminen meressä on vastuussa siitä, tarttuuko hän eteensä heitettyyn pelastusrenkaaseen vai ei.

Ongelman tekee kuitenkin vaikeaksi se, ettei synnin tähden hengellisesti kuollut ihminen kykene uskomaan, ellei Pyhä Henki evankeliumin sanan kautta synnytä uskoa hänen sydämessään. Monet näkevät, että vaikka ihminen ei voi itse uskoa, silloin kun Jumala kutsuu häntä pelastukseen eli etsikkoajassa, Pyhä Henki kuitenkin antaa hänelle ehkä vain lyhyeksi hetkeksi vapauden valita, uskooko vai ei.

Monet uskoon tulleet kertovat kokemuksesta, miten Herra kutsui heitä ja asetti heidät vallinnan eteen ja he valitsivat Jeesuksen seuraamisen. Raamattu kuitenkin osoittaa, että Pyhä Henki vaikuttaa meissä tahtomisen ja tekemisen. Kysymys ei siis ollut heidän vapaasta tahdostaan, vaan Jumalan vaikuttamasta tahdosta. Ilman Jumalan vetämistä kukaan ei voi tulla Jeesuksen luokse. Vaikka hengellisesti kuollut ihminen päättäisi kuinka kääntyä kristityksi, hän ei voi pelastua. Jumala ei pelastuksessa suostu minkäänlaiseen yhteistyöhön ihmisen kanssa. Vain hän saa kunnian pelastumisestamme Kristuksessa.

Silti Jumala pitää ihmistä täysin vastuullisena, jos ja kun hän epäuskossa hylkää kutsun. Luterilaiset opettavatkin usein siksi niin, että ihminen ei voi itse uskoa, mutta hän voi ja kykenee silti vastustaa Pyhän Hengen kutsuvaa työtä. Reformoidut kuitenkin kieltävät tämän mahdollisuuden viitaten muun muassa Paavalin kääntymiseen, jossa hänelle ei annettu mitään mahdollisuutta torjua Jumala kutsua. Reformoidut puhuvatkin mielellään "vaikuttavasta kutsusta", jota ihminen ei voi vastustaa ja Jumala vie pelastuksen ikään kuin väkisin läpi

vaikuttaen tahdon ottaa kutsu vastaan. Kun Jeesus sanoo ”Monet ovat kutsutut mutta harvat valitut”, kysymykseksi nousee kuitenkin, mikä tuo yleinen kaikkiin kohdistuva kutsu oikein on. Eikö yleinen kutsu sisälläkään lupausta pelastuksesta? Miksi ihmiset hylkäävät sen?

Kaiken kaikkiaan meille jää monia kysymyksiä, Jumalan salaisuuksia, joita emme nyt ymmärrä. Tiedämme Raamatusta, että Jumala haluaa kaikkien ihmisten tulevan totuuden tuntoon ja pelastuvan. Tiedämme myös, että vain Jumalan edeltä määräämät valitus tulevat pelastumaan. Jäämme tässä suuren salaisuuden ja tunnustamme, että kaikki pelastuksessa riippuu Jumalasta ja samalla me kuitenkin olemme vastuussa siitä, uskommeko vai emme.

Armoa armon päälle

Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (6-7)

Jumalan kutsu, parannus ja usko, valinta, pääsy Jumalan yhteyteen, hänen lapsekseen ja taivaallinen perintö, ovat kaikki armoa, ansaitsematonta, meille ilmaista lahjaa. Mutta mistään tuosta suunnattoman suuresta rakkaudesta, suosioon pääsystä ja armosta ei voi päästä osalliseksi muuten kuin Jeesuksen Kristuksen kautta ja yhteydessä häneen. Vaikka lahja on meille ilmainen, se maksoi Jeesukselle ristin kuoleman ja veren vuodattamisen käsittämättömän suuren hinnan. Ilman sitä, että Jeesus kärsi Isän Jumalan hylkäämänä sen rangaistuksen, joka meille olisi kuulunut, kukaan ei olisi voinut saada yhtään ainoaa syntiä anteeksi. Minun syntini ansaitsivat kadotustuomion ikuisessa tuleksa ja juuri sen Jeesus kärsi Isän hylkäämänä ristillä minun sijastani.

Me emme voi edes aavistella sitä iankaikkisen syvää tuskaa, jota Jeesus ristillä Jumalan polttavassa tuleksa joutui kärsimään vuoksemme. Kaikkien maailman ihmisten syntivelka laskettiin Jeesukseen, hänet tehtiin synniksi, jotta me saisimme vanhurskauden. Jeesus joi kärsimyksen maljan viimeistä pisaraa myöten loppuun. Velkamme on maksettu, synti on sovitettu, meidät on ostettu vapaaksi. Koko ikuisuuden verran saamme yhä syvemmin oppia tuntemaan Golgatan ristissä ilmaistua rakkautta meitä kohtaan.

Mitä syvemmälle pääsemme Jeesuksen haavojen ja veren salaisuuteen, sitä korkeammaksi nousee ylistyksemme Isää kohtaan, joka luovutti meidän hyväksemme Rakkaimpansa, oman Poikansa. Vasta kun näemme, miten suunnaton on Isän rakkaus omaa Poikaansa Jeesusta Kristusta kohtaan, pääsemme aavistelemaan hänen armonsa suuruutta meitä syntisiä kohtaan.

Jumalan häpäisy

Jokainen synti, jonka teemme, kohdistuu viime kädessä Jumalaa vastaan, vaikka pahuutemme kohdistuisi toisiin ihmisiin. Jokainen synti on nousua Jumalan majesteettia vastaan, majesteettirikos. Häpäisemme Herran pyhiä kasvoja, ikään kuin syljemme oman Luojamme kasvoille. Häpeällisellä kärsimisellään alastomana ristin päällä, Jumalan kiroamana, Jeesus hyvitti sen hirvittävän pilkan ja häväistyksen ja loan, jonka ihmiskunta Jumalan niskaan on heittänyt. Me olisimme synneillämme ansainneet häpeän ja rangaistuksen, mutta Jeesus otti häpeämme päälleen ja sovitti meidät Isän kanssa. Samalla Isä sai hyvityksen meidän hirveästä kapinastamme häntä vastaan.

Jeesuksen veri riittää nyt antamaan anteeksi kaikki meidän rikkomuksemme, syntimme ja laiminlyöntimme niin menneet nykyiset kuin tulevaisetkin. Kysymys on Isän ylitsevuotavasta armosta. Herra antaa armoa armon päälle, hän antaa runsaasti joka päivä kaikki syntimme anteeksi, niin myös tänään.

Armon kirkkauden kiitokseksi

...armonsansa kirkkauden ylistykseksi. (6) ... eläisimme Jumalan kirkkauden ylistykseksi. (12) ... hänen kirkkautensa ylistykseksi. (14)

Alussa esittämämme kysymys: "Mitä me tästä saamme?" on lopulta väärä kysymys. Ihminen kuvittelee tulevansa onnelliseksi sillä, mitä saa osakseen. Mutta Jeesus osoittaa, että ainoa tie todelliseen onneen on luopua omasta elämästään, kaikesta mitä omistaa, Jumalan hyväksi. Jeesus itse luopui kaikesta meidän pelastamiseksi ja osoittaakseen, miten suunnattoman armollinen, laupias ja rakastava on hänen Isänsä. Hän pelasti meidät ja antoi meille käsittämättömän suuret hengelliset siunaukset, mutta ei sitä varten, että eläisimme itseämme varten vaan häntä varten, joka on meidät pelastanut:

Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: Yksi on kuollut kaikkien puolesta, siis kaikki ovat kuolleet. Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on heidän tähtensä kuollut ja nousut ylös. (2. Kor. 5:14-15)

Pelastus on suunnaton armon ihme meille, mutta viime kädessä se ei ole kuitenkaan meitä itseämme varten vaan Jumalaa ja Jeesusta varten. Jumala halusi antaa pelastetun seurakunnan omalle Rakkaalleen, Jeesukselle Kristukselle ikuisiksi ja kirkastetuksi vaimoksi. Meidät on pelastettu Jumalaa varten. Pelastuksessamme näkyy hänen olemuksensa ihmeellinen armo ja sen kirkkaus.

Uudessa maassa ja uudessa taivaassa olemme täydellisen onnellisia siksi, että kaiken aikaa saamme katsella Isän Ja Jeesuksen kasvoja ja ylistää Jumala hänen armostaan, hänen kirkkaudestaan ja kunniastaan. Jumalan kirkkauteen kuuluu hänen suunnaton pyhytensä, jota kukaan ihminen ei voi omassa varassaan kestää. Mutta siihen kuuluu ennen kaikkea hänen suunnaton armonsansa Kristuksessa. Jeesuksen veren armossa jokainen syntinsä anteeksi saanut saa täysin turvallisesti lähestyä Isän Jumalan kirkkautta.

Jo tässä ajassa uskova ihminen löytää suurimman onnen saadessaan elää Herran armoa kirkastaen julistamalla Jeesuksen pelastustekoja ja tekemällä rakkauden tekoja osoittaakseen, millainen on hänet pelastanut Isä armossaan.

Armo viisaudeksi

Tätä armoa hän on antanut meille runsain määrin ja suonut meille kaikkea viisautta ja ymmärrystä. Hän on ilmoittanut meille tahtonsa salaisuuden siitä armotaloudesta, jonka hän oli suunnitellut ja nähnyt hyväksi toteuttaa aikojen täytyessä: hän oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaiken, mitä on taivaissa ja maan päällä. (8-10)

Moni suomalainen suhtautuu sanaan armo vierastaen ja siis aivan toisella tavalla kuin armon ihmeen, uudestisyntymisen kokeneet uskovat. "En hakua elää mistään armopaloista!" Armo kuuluu kerjäläisten sanastoon. Niin suuri ja ihmeellinen kuin Jumalan armo onkin, se on loukkaus ylpeälle ihmiselle. Jumalan armosta pääseekin osalliseksi vain sellainen ihminen, joka nöyrytyy armon kerjäläiseksi eli tajuaa sen, että ilman armoa hän joutuu kadotukseen hirvittävien syntiensä tähden. Armo on siksi hänelle ennen kaikkea syntien anteeksi-antamista ja sydämen puhdistusta Vapahtajan yhteydessä.

Nyt Paavali kuitenkin laajentaa armo sanan merkityksen koskemaan myös kaikkea sitä hyvää, mitä Jumala meidän osaksemme antaa. Maailman luominen ja ihmisen asettaminen sitä viljelemään ja varjelemaan oli jo Jumalan armoa. Armoa on myös se viisaus ja ymmärrys, jota Herra omilleen antaa. Siitä moni on saanut maistaa pian uskoon tultuaan, kun Pyhä Henki on avannut Raamatun sanan aivan uudella tavalla heidän sydämillään. Jumala alkoi elävällä tavalla puhua sanassaan sydämillemme.

Nyt Paavali osoittaa, että kaikki se, mitä Jumala on ilmoittanut meille sanassaan tulevaisuutemme ja koko maailmankaikkeuden suhteen, on myös armoa. Jumalan kansana emme ole kulkemassa epämääräistä tulevaisuutta kohti, vaan vaellamme osana Jumalan suurta pelastussuunnitelmaa, joka ei rajoitu vain ihmisten pelastumiseen vaan sillä on valtavat kosmiset ulottuvuudet. Niitä Herra valottaa meille Johanneksen Ilmestyksen kautta tarkemmin. Myös Roomalaiskirjeessä Paavali avaa hiukan noita näköaloja:

Koko luomakunta ikävöi ja odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä. Luomakunta on näet alistettu katoavaisuuden valtaan, ei omasta tahdostaan vaan alistajan, kuitenkin sen toivon varaan, että itse luomakuntakin vapautetaan turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. (Room. 8:19-21)

Perintö

Kristuksessa me olemme myös saaneet perintöosan, niin kuin meistä oli ennalta määrätty hänen suunnitelmassaan, hänen, joka vaikuttaa kaiken oman tahtonsa ja päätöksensä mukaan, että me, jotka olemme jo ennalta panneet toivomme Kristukseen, eläisimme Jumalan kirkkauden ylistykseksi. (11-12)

Perintö saadaan vasta sen jälkeen, kun testamentin tekijä on kuollut. Toki joskus saatamme saada ennakkoperintöä, joka on kuin alkupala varsinaisesta perinnöstä. Uusi testamentti on liittoasiakirja, jossa kuvataan sitä taivaassa lopullisesti osaksemme tulevaa perintöämme. Uusi liitto tuli voimaan Jeesuksen kuolemassa ja testamenttiasiakirjan perusteella pääsemme hänen omaisuudestaan osallisiksi siten, että tunnustamme oman henkilöllisyytemme: ”Herra olen juuri se, jonka hirveät synnit kannoit Golgatan ristillä. Ne olivat minun syntejäni.” Synnin tunnustus ja uskossa armon vastaanotto takaa meille pääsyn testamentissa luvattuun perintöön.

Perintö, jonka Isä Jumala jo ennalta määräsi Kristuksen kuoleman perusteella, on itse Jeesus Kristus. Ylösnoussut ja kirkastettu Kristus saa taivaallisissa häissä omakseen morsiamensa eli pelastettujen seurakunnan. Avioliitossa morsian saa sulhasen omakseen ja sulhanen morsiamen. Mutta sen ohessa morsian saa myös kaiken sen, mitä sulhanen omistaa. Jeesuksessa hänen omansa saavat kirkastetun ylösnousemusruumiin, ihanan uuden taivaallisen asunnon, ikuisen kodin ja ennen kaikkea Isän ja Jeesuksen aina vain syvenevän tuntemisen, Jumalan ihmeellisen rakkauden.

Niin kuin edellä Paavali kirjoitti, Jumala ei määrännyt meitä vain pelastukseen täällä ajassa, vaan aivan lopulliseen perintöön asti. Hän vie oman pelastussuunnitelmansa vääjäämättömästi päätökseen. Kukaan tai mikään ei voi riistää Herran omia hänen käsistään, joka vaikuttaa kaiken oman päätöksensä mukaan. Pelastuksemme on todella varma ja siksi saamme suhtautua edessämme olevaan tulevaisuuteen täydellä luottamuksella. Jumala on sitonut meidän pelastuksemme omaan kunniaansa. Hän tulee saamaan ylistyksen, kun pääsemme perille hänen suureen kirkkauteensa. Matkalla meidän tehtävämme on julistamalla hänen pelastustekojaan ja jakamalla hänen rakkauttaan osoitettava, millainen on hänen armonsa. Tulevan varmuus antaa meille toivon silloinkin, kun joudumme kokemaan kaikenlaisia ahdistuksia jopa vainoja.

Sinetti

Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki, joka on meidän perintömme vaakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi, hänen kirkkautensa ylistykseksi. (13-14)

Jo nyt pelastetut ovat saaneet ennakkoperinnön, Pyhän Hengen asumaan heissä. Ihminen saa hänet sydämeensä kuultuaan totuuden evankeliumin Jeesuksen kärsimyksestä ja ylösnousemuksesta ja taivuttuaan parannukseen synneistään sekä otettuaan vastaan kasteen syntien anteeksi antamiseksi Kristuksen sovintoveren tähden. Pyhä Henki kirkastaa meille

Kristusta. Pyhässä Hengessä Jumalan rakkaus vuodatetaan sydämeemme. Hän kuolettaa meidän syntistä lihaamme. Pyhä Henki jakaa meille voiman julistaa evankeliumia niin lähellä kuin kaukana. Mutta ennen kaikkea Pyhä Henki vakuuttaa sydämellemme, että olemme Jumalan lapsia. Hän on sinetti, takaus siitä, että saamme perinnön. Näin pelastusvarmuutemmekin on Jumalan omaa työtä meidän sydämessämme:

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä ja perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme. (Room. 8:15-17)

Kristus seurakunnan pää Ef. 1:15-23

15. Sen vuoksi, saatuan kuulla uskostanne Herraan Jeesukseen ja rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan,
16. en lakkaa kiittämästä Jumalaa teistä muistaessani teitä rukouksissani.
17. Minä rukoilen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan
18. ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään
19. ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan.
20. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa,
21. ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa vaan myös tulevassa.
22. Jumala on alistanut kaiken hänen jalkojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle,
23. joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää.

Kysymykset

Avattuaan kirjeen ensimmäisen luvun alussa Kristuksen sovitustyössä ilmennyttä Jumalan ihmeellistä armoa, Paavali jatkaa nyt käsittelemään seuraavia kysymyksiä:

Mistä uskova kristitty kiittää? Millaisia asioita hän rukoilee toisten uskovien puolesta? Mitä ovat usko, rakkaus ja toivo, joihin Paavali toistuvasti kirjeissään palaa? Mihin usko suuntaa katseensa? Millainen voima uskovissa vaikuttaa? Millainen on kirkkauden Isä ja millainen Kristus? Millainen on seurakunnan ja Kristuksen välinen suhde?

Paavalin rukouselämä

Monet Paavalin kirjeistä sisältävät rukouksia. Niissä on myös rukouspyyntöjä, mutta enimmäkseen Paavali kertoo niissä, mitä asioita hän seurakuntien ja niiden jäsenten puolesta rukoilee. Galatalaiskirjettä lukuun ottamatta hän aloittaa kertomalla siitä, millaisista asioista hän kiittää. Omasta pienestä kokemuksestanikin tiedän, että jos on saanut olla työssä josain seurakunnassa, ei myöhemminkään voi lakata rukoilemasta sen jäsenten puolesta.

Pelastus

Efesoksen seurakunnan osalta Paavali kertoo:

Sen vuoksi, saatuan kuulla uskostanne Herraan Jeesukseen ja rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan, en lakkaa kiittämästä Jumalaa teistä muistaessani teitä rukouksissani. (15-16)

Hänen rukouksensa oli toistuvaa ja aina siihen sisältyi kiitos Jumalalle. Kiitos ei siis kohdistunut seurakuntaan vaan Jumalaan, joka oli pelastanut uskovat ja vaikuttanut heissä valtaavan muutoksen, kun he olivat vastaanottaneet evankeliumin Kristuksesta. Heissä oli syntynyt usko, rakkaus ja toivo, kun heidät Pyhässä Hengessä oli liitetty Jeesukseen Kristukseen, he olivat Jumalan valittuja ja levittivät evankeliumia ympärilleen ja suuntautuivat odotamaan Jeesuksen paluuta. Mitään siitä ei olisi voinut saada aikaan mikään inhimillinen, vain Jumala kykeni pelastamaan ja muuttamaan heidät uusiksi.

Paavali oli itse perustanut Efesoksen seurakunnan suuren herätyksen keskellä. Hän oli saanut nähdä, miten Jumala teki suuria ihmeitä, miten uskoon tulleet antautuivat kokosydamisesta seuraamaan Herraa hävittäen kaiken sen, mikä heitä vanhassa pakanuudessa oli pitänyt kahleenaan. Kahdessa vuodessa evankeliumi oli levinnyt koko Aasian maakuntaan nykyisen Turkin länsiosaan. Nyt siitä oli kuitenkin kulunut jo toistakymmentä vuotta. Paavali oli Roomassa vankilassa ja huolehti seurakunnan kasvusta. Kun sitten luemme Ilmestyskirjan luvusta 2 Jeesuksen kirjeen samalle Efesoksen seurakunnalle noin 30 vuotta myöhemmin, ymmärrämme hyvin, että Paavalin huoli oli aiheellinen. Voimaksa herätys ei takaa sitä, että sen tasaannuttua uskovat ja seurakunta kasvaisivat ja syventyisivät uskossa, ellei se pysy tiukasti Jeesuksen yhteydessä.

Paavali oli nyt täynnä kiitosta Jumalalle ja Kristukselle, koska oli saanut kuulla, että seurakunta vaelsi edelleen uskossa, rakkaudessa ja toivossa. Samalla hän tiedosti, että näissä kaikissa oli vielä paljon toivomisen ja kasvun varaa. Erityisesti seurakunta tarvitsi entistä paljon syvempää Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista. Epäilemättä se on tärkein haaste myös meille tämän päivän uskoille.

Kiitos rukouselämässämme

Jumalan kiittämisellä on tärkeä tehtävä jokaisen uskovan rukouselämässä, sillä siinä on kysymys katseen ja sydämen kiinnittämisestä itse Jumalaan. Vaikka seurakuntien toiminnassa ja työssä on paljon sellaista, mitä missä muussakin yhteisössä: on opetusta, laulua, kahvittelua, keskustelua, mainostamista, netin hyödyntämistä, taloushallintoa ja niin edelleen, syvimmiltään seurakunta on Jumalan läsnäolon ja Jumalan pelastavan toiminnan paikka. Siinä ei ole ratkaisevaa, millaisia sen pastorit ja vastuunkantajat ovat, vaan mitä Jumala sen keskellä tekee evankeliumin sanan voimalla. *Evankeliumi on Jumalan voima.* Kun sitä puhtaasi Raamatun mukaisesti julistetaan, se vaikuttaa uskon Jeesukseen, rakkauden ja toivon.

Aina toinen toistemme puolesta rukoillessamme saamme kiittää Jumalaa, siitä miten Hän toimii itse kunkin elämässä evankeliumin kautta. Jumalan valtakunnan leviäminen ja ihmisten pelastuminen on Jumalan työtä. Joka kerta kun alamme tuijottamaan omia mahdollisuuksiamme ympärillämme riehuvan jumalattomuuden ja pahuuden keskellä, menetämme toivomme. Meidän ei pitäisi milloinkaan unohtaa, että vaikka Herra antoi meille tehtävän julistaa evankeliumia, ihmisten pelastus on kokonaan Jumalan ihmeellisen armontyö. Me emme yksittäisinä uskovina emmekä seurakuntana saa siitä mitään kunniaa, mutta saamme silti ilolla kiittää ja ylistää Herraa, sillä Hän pelastaa ihmisen. Se taas näkyy ihmisten aitoina muutoksina heidän siirtyessään kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan hallintapiiriin.

Kiitos ja kateus

Tehokkain tapa taistella kateuden syntiä vastaan, on Jumalan kiittäminen siitä hyvästä, mitä Herra on tehnyt toisten elämässä. Jos ja kun niin teemme, meiltä ei tule milloinkaan puuttumaan kiitoksen aiheita, vaikka omassa elämässämme emme näkisi muuta kuin vaivoja ja puutteita. Tosin niistäkin kyllä saa kiittää Jumalaa, sillä niiden kautta Herra on tekemässä jotain todella hyvää niille, jotka ovat Hänen omiaan. Ilo ja kiitollisuus Herraa kohtaan ovat kaksoset. Ei toista ilman toista. Ratkaisevaa asiassa on kuitenkin se, että sydämemme

suuntautuu Herran puoleen. Kiitos ei synny siitä, mitä sain tai mitä muuta saivat, vaan siitä, kuka ja millainen on se Herra, joka on kaiken hyvän ja armon lähde. Evankeliumi Jeesuksesta suuntaa sydämemme Häneen ja evankeliumin voima synnyttää uskon, rakkauden ja toivon.

Usko, rakkaus ja toivo

Uudessa testamentissa toistuu kolmikko usko, rakkaus ja toivo. Kirjeessä Tessalonikan seurakunnalle se löytyy kahdessa kohden:

Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen. (1. Tess. 1:3)

Mutta koska olemme päivän lapsia, olkaamme raittiita, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypäränämme pelastuksen toivo. (1. Tess. 5:8)

Korinttolaiskirjeen rakkauden ylistysvirressä se on muodossa: *Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme. Mutta suurin niistä on rakkaus.* (1. Kor. 13:13)

Heprealaiskirjeessä se esiintyy hiukan pitemmällä kaavalla:

Koska meillä on suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana, astukaamme esiin vilpittömin sydämin, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä. Pysykäämme horjumatta toivon tunnustuksessa, sillä lupauksen antaja on uskollinen. Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi rakkauteen ja hyviin tekoihin. (Hepr. 10: 21-24)

Kolossalaiskirjeessä Paavali myös hiukan laajentaa samaa teemaa:

Me kiitämme aina Jumalaa, Herraamme Jeesuksen Kristuksen Isää, kun rukoilemme teidän puolestanne. Olemmehan saaneet kuulla teidän uskostanne Kristukseen Jeesukseen ja rakkaudesta, joka teillä on kaikkia pyhiä kohtaan sen toivon perusteella, joka on talletettuna teille taivaissa. Tästä toivosta te olette kuulleet jo aiemmin siinä totuuden sanassa, evankeliumissa, joka tuli teidän luoksenne. (Kol. 1:3-6)

Jaksossamme teema esiintyy vieläkin väkevämpänä jakeissa 15-19:

*Sen vuoksi, saatuan kuulla **uskostanne** Herraan Jeesukseen ja **rakkaudestanne** kaikkia pyhiä kohtaan, en lakkaa kiittämästä Jumalaa teistä muistaessani teitä rukouksissani. Minä rukoilen, että meidän Herraamme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se **toivo**, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan.* (15-19)

Ei erillään Jeesuksesta

Missään yhteydessä uskosta ja rakkaudesta ja toivosta ei kuitenkaan puhut erillisinä asioina, vaan ne ovat aine sidottuja Jeesuksen Kristuksen persoonaan ja työhön Hänen omistaan. On siis vain uskoa Jeesukseen ja Jeesuksessa, rakkautta Jeesukselta ja Jeesukseen, toivoa Jeesuksen ilmestymisestä.

Tänä päivänä näyttää nimittäin olevan aika yleistä, että uskosta, rakkaudesta ja toivosta puhutaan jonkinlaisina hyvinä ominaisuuksina tai hyveinä, joita ihmisten pitäisi kehittää itsessään. Jotenkin kuulostaa siltä, kuin jotenkin hävettäisiin Jeesus-nimeä ja se pyrittäisiin korvaamaan sanalla usko. Mutta mistään noissa kolmessa ei ole kysymys irrallisina asioina. Niitä on vain suhteessa Jeesukseen.

Jos Jeesus irrotetaan niistä, kysymys on vain ihmisen omasta uskonnollisuudesta, yrityksistä tehdä toisille hyvää ja toiveajattelusta. Jeesuksesta irrallaan usko ei vaikuta mitään, se jää pelkäksi aivoukoksi ja on täysin voimaton synnin valtaa vastaan. Aitoa rakkautta ei myöskään synny muuten kuin Jeesuksessa ilmestyneen Jumalan rakkauden

vastaanottamisella, Jumalan armosta elämisellä. Toivo ilman tarrautumista Jeesuksen paluun tosiasiaan, on perusteetonta optimismia, joka romahtaa kuoleman hiipiessä ihmiselämään.

Mitä usko on?

Sana usko tarkoittaa vakuuttuneisuutta, luottamusta, turvautumista, asian toisen henkilön käsiin jättämistä. Mutta sanaa käytetään myös ilmaisemaan uskon sisältöä eli sitä, mikä uskotaan. Mutta nyt Paavali käyttää sitä luottamuksen ja turvautumisen merkityksessä. Sen kohteena on Jeesus Kristus. Usko on hyvin yksinkertaista asioiden ja itsensä jättämistä toisen, siis Isän ja Jeesuksen käsiin. Se on Herran avuksi huutamista. Usko ei ole turvautumista omaan uskoonsa tai uskonnollisiin kokemuksiinsa, vaan jättämistä asia sellaisen toisen Henkilön hoidettavaksi, joka osaa, kykenee ja tahtoo tehdä sen, mihin me emme mitenkään pysty.

Yleisuskonnollisuudessa samoin kuin uususkonnollisuudessa ajatellaan usein, että usko luo uskon kohteen, se ikään kuin visualisoi sen silmiensä eteen. Niissä usko kohdistuu usein myös omaan itseensä ja sisikunnasta löytyviin kosmisiin energioihin.

Kristillinen usko ei synnytä uskonsa kohdetta. Uskon kohteen, Jeesuksen luotettavuus, synnyttää uskon. Usko vain tarttuu elävään Jeesukseen. Jeesus ja Hänen tekonsa, uskon kohde on kaikki. Uskoa ei voi ottaa, koska Jeesusta ei voi ottaa noin vain itselleen. Jeesus tulee elämäämme niillä ehdoilla, jotka Hän sanelee. Kun taivutat sydämesi Hänen hallintaansa, uskot Häneen. Epäusko ei ole uskonimisen ominaisuuden puutetta, vaan tietoista luottamusta omiin ajatuksiin enemmän kuin Jeesuksen sanaan.

Usko ei ole siis meissä oleva sisäinen ominaisuus, jota voisi esiintyä periaatteessa Jeesuksesta irrallaankin. Ennen kuin Jeesukseen voidaan uskoa, Hänet on opittava tuntemaan, Hänen puhettaan on kuultava tai vähintään Hänestä on kuultava niin paljon, että haluamme päästä tuntemaan Hänet henkilökohtaisella tasolla. Jokainen, joka aidosti etsii Raamatun Jeesusta, pääsee Hänet myös tuntemaan. *"Etsikää, niin te löydätte!"* lupaa Jeesus.

Uskon lähtökohta on oman avuttomuuden tunnustaminen. Kun Jeesus kehotti meitä tulemaan lasten kaltaisiksi, kysymys oli juuri aidosta uskosta. Lapsi tietää, ettei hän kykene tekemään sitä ja tätä ja siksi hän pyytää vanhempiaan ja turvaa heihin kokonaisvaltaisesti. Lapsen uskon suuruus on siinä, että hän tunnustaa ja näkee Jumalan suurena ja uskaltaa jäädä kokonaan sen varaan.

Rakkaus

Vanhastaan on erotettu erilaisia rakkauden muotoja kuten eroottinen rakkaus, ystävien keskinen rakkaus *filia*, filantrooppinen eli hyväntekeväisyys rakkaus ja sitten itsensä uhraava, toisille omistautuva *agapee* rakkaus. Paavali viittaa noihin erotteluihin tekemällä eron uskovien välisen veljesrakkauden ja yleisen rakkauden välillä. Edelliseen kuuluu erityisesti helläsydämisyyttä.

Humanistisen käsityksen mukaan ihminen on hyvä, mutta kykenee tekemään pahaa. Raamattu sen sijaan osoittaa, että vaikka syntiinlankeemuksessa ihminen on turmeltunut, silti ihmiset kykenevät tekemään tietyssä määrin hyvää. Se näkyy esimerkiksi äidin uhrautuvana rakkautena lapsiinsa. Mutta syvimmiltään luonnollinen ihminen kykenee rakastamaan ja uhrautumaan vain sellaisen puolesta, jonka näkee sen arvoisena. Näin äidinkin rakkauteen liittyy itsekkyyttä, sillä kysymys on useimmiten omista lapsista ja sitä motivoi aimo annos halua elää lastensa kautta. Sen sijaan Jumalan rakkaus on luonteeltaan sellaista, että se kohdistuu itsessään arvottomaan ja muuttaa kohteensa suunnattoman arvokkaaksi.

Rakkaus ja tunteet

Rakkaus sisältää toki ajoittain vahvoja tunnevaltaisia motiiveja, mutta pohjimmiltaan se on omastaan pois antavaa toimintaa. Tunnevaltainen romanttinen rakkaus voi yhtäkkiä syntyä kuin tyhjästä, kun ihminen ihastuu johonkin toiseen, mutta se ei normaalisti kestä puolta-toista vuotta pitempään. Siinä myönteinen tunne motivoi toimimaan toisen hyväksi. Mutta ellei toiminta jatku, niin tunnekin ennemmin tai myöhemmin häviää. Romanttinen rakkaus on toki Jumalan lahja, mutta voi syntyisessä luonnossa johtaa kyllä myös väärään käytökseen ja toimintaan, joka kohdistuu väärään henkilöön. Parhaatkin Jumala lahjat synty voi vääristää irvikuvikseen.

Normaali tila rakkaudessa on kuitenkin se, että toisen tai toisten hyväksi tapahtuva itsensä uhraava ja muille omistautuva toiminta synnyttää tunnesiteen kohteeseensa ja se puolestaan motivoi uuteen toimintaan toisen hyväksi. Mutta jos toiminta toisen hyväksi lakkaa, tundesidekin ennemmin tai myöhemmin katkeaa.

Rakkaus Raamatussa

Rakkaus Raamatussa on itsensä uhraavaa toimintaa, jossa tehdään hyvää toiselle vastoin kielteisiäkin tunteita. *"Rakasta vihollistasi!"* Rakkaus antaa pois omastaan, antaa aikaansa, vaivaansa, rahaansa, jopa ruumiinsa ja henkensä. Rakkauden toiminnan motivoi se, että toinen nähdään Jumalalle arvokkaana, Jeesuksen uhriveren arvoiseksi siitä huolimatta, että kohde tekisi pahaa tai vääryyttä rakkauden osoittajaa kohtaan.

Jumala rakastaa niitä ihmisiä, joita Hän pyhässä oikeudenmukaisuudessaan vihaa heidän syntiensä tähden. Jumala toimii siis "vastoin" pyhää vihaansa ja Jeesuksen tähden vetää ihmisiä pelastukseen. Rakkaus merkitsi Isälle suunnatonta tuskaa, kun Hän hylkäsi meidän sijastamme oman Poikansa Golgatan tuskiin. Kun Jeesus kärsi, Jumala rakasti. Rakkauden osoittaminen merkitsee siksi myös aina kipua ja tuskaa kohteen puolesta, niin kauan kuin kohde on Jumalan pelastuksesta osaton.

Raamatussa parhaan määritelmän aidolle rakkaudelle antaa pienoisevankeliumi: *Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.* (Joh. 3:16) Jumala antoi sen, mikä oli ja on Hänelle kalleinta ja arvokkainta, Poikansa sinun ja minun hyväksi.

Uskon ja rakkauden suhde

Pienoisevankeliumi avaa samalla uskon ja rakkauden suhteen: usko on toiselta saadun lahjan vastaanottamisesta, rakkaus taas on omastaan toiselle antamista. Ellei ole mistä antaa, ei voi myöskään rakastaa. Siksi kristillinen rakkaus edellyttää sitä, että ihminen ensin saa rakkautta Jumalalta ja vasta sitä saatuaan hän kykenee jakamaan sitä eteenpäin:

Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, mekin olemme velvollisia rakastamaan toisiamme. (1. Joh. 4:9-11)

Toivo

Mutta mitä toivo on olemukseltaan? Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyävästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryysyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet yhtä lukuun ottamatta olivat poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi **Toivo**. Kun häneltä kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti:

”Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisikin tässä myrskyävässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettynä, kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetyt, uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on Jeesus Kristus. Siksi hän voi sydämensään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa.”

Missä on kristityn toivo?

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa, ilman toivoa kukaan ei jaksakaan elää. Mutta jos toivo on perusteeton, ihmiselämä sortuu. Kun tämän maailman ihminen ajattelee elämänsä, hänelle sen alku on syntymässä ja loppu kuolemassa. Mutta kun uskova kristitty ajattelee omaa elämänsä, hänelle sen alku on uudestisyntymisen päivässä, kun hän sai Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän. Se tapahtui, kun hän uskoi evankeliumin sanan Jeesuksen ristin uhrista hänen puolestaan ja sai kasteessa Jeesukseen syntien anteeksiantamuksen ja elämän yhteyden Jumalaan. Mutta sen päätös ei suinkaan ole kuolemassa, sillä Jeesus kukisti kuoleman vallan ylösnousemuksellaan. Sen sijaan uskova kristitty tähyää Jeesuksen toista tulemistä, josta alkaa sitten uudessa ylösnousemusruumiissa taivaallinen elämä, Jumalan Karitsan ja Isän valtaistuimen luona valtavassa ylistyskuorossa.

Uskovan kristityn toivo ei siis ole epämääräistä toiveajattelua siitä, että jotenkin lopulta asiat kääntyvät hyvälle tolalle, vaan sillä on hyvin selkeä kohde, Jeesuksen paluu tänne maan päälle suuressa kirkkaudessaan.

Herraan turvaava kestää

Uskova, joka perustaa toivonsa menneisyydessä tapahtuneeseen Jeesuksen Golgatan uhrin armoon ja ylösnousemuksen voittoon, pysyy vahvalla pohjalla kuolemaa ja Jeesuksen tuloa edeltävissä ahdistuksissa ja kestää loppuun asti.

Seurakunta tietää, että Jumala on kaikkivaltias ja viisas salliessaan ahdistuksen. Se tietää myös, että Jumala vie omaa suunnitelmaansa lävitse silloinkin, kun se tapahtuu rajujen luonnonmullistusten, nälänhädän sotien ja kristittyjen vainojen muodossa. Jumala toteuttaa niissäkin tuomioitaan ihmiskunnan todelliseksi parhaaksi, sikäli kuin ihmiset taipuvat parannukseen. Seurakunta tuntee myös Herransa armon ja rakkauden ja tietää, miten ihanaa on lopulta saada olla Herran kanssa ja katsella Häntä kasvoista kasvoihin.

Herran omat kestävät ihmiskuntaa kohtaavissa ahdistuksissa, koska he odottavat takaisin palaavaa Jeesusta, sitä Jeesusta, joka on jo kerran tänne tullut. Seurakunta ei ahdistusten keskellä ehkä tiedä, mitä tuskallista sille seuraavaksi tapahtuu, mutta se tietää, **kuka** on pian tulossa noutamaan sen luokseen. Herran omien vapautus on lähellä, siksi ahdistuksenkin aikana seurakunnan on mahdollista suorittaa tehtävänsä viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Viisauden ja ilmestyksen Hengen työ

Minä rukoilen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan(17)

Paavali halusi, että seurakunta pääsisi kasvamaan paljon syvemmälle Jumalan ja Kristuksen tuntemisessa. Sitä hän rukoili ja meidänkin on syytä rukoilla sitä sekä itsellemme että muille uskoville. Se ei voi tapahtua kuitenkaan muuten kuin Pyhän Hengen työnä elämässämme. Hän käyttää normaalina välineenään Jumalan sanaa Raamattua. Lukiessamme sitä ja taivuttaessamme sydämemme sen alle Pyhä Henki osoittaa, miten suunnattoman viisas Jumala on kirkkaudessaan. Hän on rakastava Isä mutta toisaalta niin häikäisevän pyhä, että savisilmillämme emme kestä hänen läpitunkevaa ja kuitenkin rakastavaa

katsetaan. Jeesuksen Isä on *antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi*. (1.Kor. 1:30)

Mitä Paavali tarkoittaa ilmestyksillä, joita Pyhä Henki jakaa omilleen. Se viittaa osaltaan siihen, että Pyhä Henki antoi esimerkiksi Johanneksen Ilmestyksen kautta meille näköaloja sekä tulevaisuuteemme täällä ajassa että lopulliseen kirkkauteen uudessa maassa ja uudessa taivaassa. Edelleen Pyhä Henki voi jakaa myös joillekin uskoville profetian armolahjan, niin että he saavat nähdä ihmisten sydämiin, paljastaen heidän syntinsä ja niin taivuttaa heitä parannukseen ja uskoon.

Nyt kuitenkin Paavali rukoilee kaikkien uskovien puolesta, että he saisivat ilmestyksen Hengen Isän ja Jeesuksen tuntemisessa. Ymmärtääkseni, että hän viittaa siihen, mistä hän puhuu 2. Korinttolaiskirjeessä näin:

....peite pysyy vielä tänäkin päivänä poistamatta vanhan liiton Kirjoituksia luettaessa, sillä vasta Kristuksessa se katoaa. Vielä tänäänkin peite on heidän sydämensä päällä Moosesta luettaessa, mutta kun heidän sydämensä kääntyy Herran puoleen, peite otetaan pois. Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:14-18)

Ilmestykset, joihin Paavali viittaa, olisivat ennen kaikkea Jumalan sanan kautta tapahtuvaa Jeesuksen Kristuksen kasvojen kirkastumista sydämилlemme. Sana ei voi avautua, ennen kuin ihminen kääntyy synnin tunnustuksessa ja Golgatan sovitus armon anomisessa Jeesuksen puoleen. Kääntymättömälle ihmiselle ei Jumalan sana avaudu, vaikka hän tutkistelsi sitä koko elämänsä. Mutta niin pian kuin hän tekee parannuksen ja saa ensi kertaa maistaa syntien anteeksiantamuksen lahjaa, Raamatun sana alkaa aivan uudella tavalla avautua hänelle. Se on kaikkien uskoon tulleitten yhteinen kokemus.

Nyt Paavali rukoilee, että aivan samalla tavalla kuin uskoon tullessamme tutkimme sanaa, saisimme yhä syvemmin saada nähdä Herran Jeesuksen kasvojen ihanuutta. Pyhä Henki haluamalla haluaa näyttää meille Kristuksen kasvojen kirkkautta. Niitä katsellessamme elämässämme tapahtuu Pyhän Hengen pyhittävä työ ja alamme muuttua Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti.

Lukiessamme Raamattua meidän tärkein kysymyksemme ei ole, mitä Herra haluaa tänään puhua meille, vaan millaisena Herra haluaa näyttää meille itsensä. Sitä mukaan kuin Jeesuksen kirkkaus Pyhässä Hengessä saa valaista sydäntämme, sitä syvemmin pääsemme tuntemaan Jeesuksen ihmeellistä rakkautta ja hänen armoaan. Opimme tuntemaan hänet katselemalla Raamattu kuvastimesta hänen kasvojaan. Raamatun lehdet eivät itsessään valaise kasvojamme, vaan Pyhä Henki ilmestyksen tavoin avaa silmämme näkemään Herraa ja täyttää sydämemme riemulla: Herra on niin suunnattoman paljon enemmän kuin mitä olemme vielä tänään hänestä oppineet tuntemaan.

Sydämen silmät auki

...ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. (18-19)

Uskoon tuleminen merkitsee osaltaan sitä, että sydämemme silmät avautuvat näkemään sellaista, mitä emme aiemmin olleet nähneet, saamme välähdyksen pelastetun ihmisen päämäärästä, taivaallisesta perinnöstämme. Uskon kasvaessa suuntaudumme yhä enemmän lopulliseen kirkkauteen sikäli, kuin pidämme uskossa avattuja sydämen silmiä edelleen auki ja kohdistettuna oikeaan suuntaan. Ainaisena kiusauksena meillä on kääntääkin huomiomme sisälle itseemme päin tai ulkoisiin olosuhteisiimme. Silloin epäilykset ja tappiomieli

helposti yllättävät meitä, koska meissä asuu edelleen syntinen liha, joka synnyttää meissä kiusauksia ja langettaa meitä usein.

Tämän ajan trendi on nimenomaan tuijottaa omaan itseensä ja olla ”rehellinen itselleen” eli käytännössä omille himoilleen. Uususkonnollisuus aivan erityisesti opettaa pyrkimistä sukkeltamaan omaan sisikuntaan, kun sieltä pitäisi löytyä jumalallisia voimia. Silmät on meille annettu kuitenkin siihen, että suuntaamme katseemme ulospäin eikä siihen, että tuijotamme omaan napaamme. Sydämen silmät, jotka Pyhä Henki avasi ja joita hän valaisee, on myös tarkoitettu suuntautumaan itsestä ulos Kristukseen ja hänen lupaamaansa ihmeelliseen ja kirkastettuun perintöön päin. Paavali rukoilee ja kehottaa meitä suuntaamaan katseemme toivomme täyttymiseen Jeesuksen toisessa tulemisessa.

Perintö

Vähän aikaisemmin luvussa Paavali puhui pelastuneiden ihmisten ihmeellisestä perinnöstä ja sen saamisen takuusta näin:

Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki, joka on meidän perintömme vaakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi, hänen kirkkautensa ylistykseksi. (1:13-14)

Perintöhän on jotain sellaista, mitä ihmiset saavat, kun joku kuolee. Ikuisesta kirkkaudesta ihmiseksi tullut Jumala Poika omisti koko taivaan, ikuisen kirkkauden Isän kanssa. Mutta ristin kuolemassaan hän testamenttasi koko omaisuutensa pelastamilleen. Ennakkoperintönä saamme jo nyt maistaa Pyhässä Hengessä taivaallista rakkautta, mutta Jeesuksen paluun yhteydessä saamme omistaa kaiken sen, mitä Jeesus omisti. Pääsemme Jumalan lapsen ihmeelliseen asemaan, saamme Kristuksen kaltaisen ylösnousemusruumiin ja ihmeellisen asunnon ikuisessa kirkkaudessa Isän ja Jeesuksen luona heitä kasvoista kasvoihin katsellen.

Mutta nyt Paavali kääntääkin asian päin vastaiseksi:

...miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään...

Nyt hän ei puhukaan meidän saamastamme perinnöstä vaan Isän perinnöstä meissä. Jos Jeesus lahjoitti meille kaiken omansa perinnöksi, niin nyt Jeesus antaakin saman ristin kärsimyksen, kuoleman palkaksi Isälle perinnöksi meidät Jeesuksen veren voimalla pelastetut. Me saamme siis perinnöksi kaiken, mitä Jeesus omisti, ja Isä saa samasta syystä perinnökseen meidät, seurakunnan, jonka Jeesus on puhdistanut verellään ja kirkastaa täydelliseen puhtauteen.

Kysymys on siitä, että Jeesuksen verellä lunastettu seurakunta on Kristuksen morsian. Jeesus on kirkastettu Sulhanen. Kun sitten suuret ja ihmeelliset Karitsan hääjuhlat pidetään, Isä luovuttaa perinnökseen saamansa seurakunnan Pojalleen Vaimoksi. Avioliitossa puoliso saa toisensa ikiomaksi ja sen mukana aivan kaiken, mitä tämä puoliso omistaa. Karitsan häiden jälkeen pelastettu seurakunta luovuttaa koko Jeesukselta saamansa ihmeellisen perinnön hänelle takaisin ja Jeesus puolestaan luovuttaa kaiken omaisuutensa puolisolalle eli kirkastetulle seurakunnalle. Kun olemme perillä synnistä vapautettuna ja täydellisen puhtaana seurakuntana Jeesuksen kirkkaus näkyy juuri meissä.

Paavali haluaa johdattaa tästä taivaallisesta ja lopullisesta kirkkaudesta käsin meidät näkemään seurakunnan olemukseen ja suhteen Kristukseen. Hän tiivistää asian loppujakeissa näin:

Jumala on alistanut kaiken hänen (Kristuksen) jalkojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää. (22-23)

Seurakunta on Kristuksen täyteys niin kuin mies ja vaimo ovat yhdessä yksi, eivät enää erillisiä persoonia vaan ykseys, jossa kuitenkin mies ei muutu vaimoksi eikä vaimo mieheksi.

Samalla tavalla kirkastettunakin seurakunta on edelleen seurakunta ja Kristus on Kristus, mutta kuitenkin molemmat ovat ihmeellinen ykseys.

Vaikuttava voima

... ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa, ... (19-20)

Kun katselemme tänään kaikenlaisissa vaikeuksissa, ahdingoissa ja monella tavalla rikkinäisenä vaeltavaa taistelevaa seurakuntaa, tuo ihmeellinen näky tulevasta kirkkaudesta saattaa tuntua aivan liian hyvältä ollakseen totta. Siksi Paavali haluaa vielä korostamalla korostaa, että kysymys on järkähtämättömästä tosiasiasta, jonka vaikuttaa itse Jumala.

Sydämen silmien avautumista tarvitsemme erityisesti siksi, että kamppaillessamme kiusauksissa ja lankeemustemme kanssa koemme usein syvää heikkoutta. Paavali itse omis- sa taisteluissaan oli kuitenkin tullut näkemään, että Jumalan voima on luonteeltaan juuri sellaista, että se pääsee toteutumaan ja ilmenemään vain silloin, kun suostumme olemaan heikkoja. Sen keskellä vaikuttava voima ei ole omaa voimaamme vaan Herran, eikä se ole vähäistä. Se on samaa voimaa, joka vaikutti Jumalan herättäessä Jeesus kuolleista.

Uskoon tuleminenhan merkitsee hengellisesti kuolleen ihmisen herättämistä uuteen elämään. Se on Jumalan voiman vaikuttama armon ihme. Sama voima tulee edelleen vaikuttamaan sinä päivänä, kun Jeesus herättää sanallaan haudoissa olevat ruumiit ja pelastetut saavat uuden ylösnousemusruumiin. Samalla voimallaan Herra tulee koko oman seurakuntansa pyhittämään ja kirkastamaan täydellisen synnittömäksi ei vain vanhurskauttamisen vaan myös pyhityksen tasolla. Olemme nyt Jumalalle kelpaavia sen perusteella, että meille luetaan Jeesuksen täydellisyys. Mutta silloin Kristuksen kirkkauden paluussa olemme myös olemukseltamme täydelliset, sillä Jumalan voima ei jätä pyhittävää työtään kesken.

Silmät Kristukseen

Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa, ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa vaan myös tulevassa. (20-21)

Paavalin rukouselämää kuvaa se, että kaiken aikaa hän puhui Herralle silloinkin, kun hän selosti omien rukoustensa sisältöä. Siksi kesken pyynnön hänen sielunsa kohosi ylistykseen, kun hän Jeesusta katsellessaan näki tämän ihmeellisen voiman. Hän kurottautui katsoomaan Herraan istumassa Isän oikealla puolella ja hallitsemassa kaikkea tapahtumista sekä taivaassa että maan päällä. Parasta, mitä meille tässä ajassa tapahtuu, on sama kuin Paavalille. Silloin saamme Pyhän Hengen avaamin silmin nähdä meidän tähtemme verensä Golgatalla vuodattaneen Vapahtajan istumassa taivaallisessa kirkkaudessa Isän oikealla puolella. Hän hallitsee kaikkea, mitä meille tapahtuu. Hän tekee sen suunnattomalla rakkaudella omiaan kohtaan ja voimallaan. Häntä mikään tai kukaan ei lopulta voi vastustaa, kun hän vie pelastushistoria suureen päätökseen. Saamme toivossa aavistella jotain siitä onnesta, kun yhtenä seurakuntana pääsemme Karistan suuriin hääjuhliin.

Seurakunnan pää

Jumala on alistanut kaiken hänen jalkojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää. (22-23)

Efesolaiskirjeen pääteema on kristillisen seurakunnan olemus. Sanan seurakunta *ekklesia* tarkoittaa Jumalan ihmiskunnan keskeltä "ulos kutsuttuja". Seurakunta ei ole siis vain

uskonnollinen yhdyskunta, johon kokoonnutaan saman opetuksen ja yhteisten rituaalien ääreen, vaan se on Pyhän Hengen saaneiden, Kristukseen liitettyjen ylimaallinen yhteisö. Niin kuin ihmisen ruumiin jokainen osa on hermoradoin liitetty päähän, samoin jokainen uskova on Pyhän Hengen uudesti synnyttämä ja Heraan Jeesukseen henkilökohtaisesti liitetty ihminen. Uskovien yhteys perustuu siihen, että Pyhässä Hengessä heidät on liitetty Kristuksen kautta toinen toisiinsa:

Niin kuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis niin on Kristuskin. Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi, ja kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä. (1. Kor. 12:12-13)

Kuvat seurakunnasta

Uusi testamentti käyttää "Kristuksen ruumis" kuvan lisäksi seurakunnasta useita muitakin ilmaisuja. Toisessa luvussa Paavali puhuu seurakunnasta "yhtenä uutena ihmisenä" ja "Jumalan asumuksena Hengessä". (2:15,22). Seurakunta on myös Jumalan viljelysmaa, Jumalan rakennus tai temppeli (1. Kor. 3:9,16), edelleen sitä kuvataan hengelliseksi huoneeksi, valituksi suvuksi, pyhäksi ja kuninkaalliseksi papistoksi, pyhäksi heimoksi ja omaisuuskansaksi. (1. Piet. 2:5,9). Jeesus kuvaa sitä omana laumanaan (Joh. 10:16) Edelleen siitä puhutaan Karitsan morsiamena (Ilm. 21:9), pyhän kaupungin esikoisten juhlejoukkona. (Hepr. 12:22-23)

Seurakunta on ylimaallinen, se on uskon kohde, sillä vaikka se esiintyykin selkeästi havaittavina paikallisina ryhminä, sen varsinainen olemus on hengellinen. Sen varsinainen elämä on Kristus, joka on Pyhässä Hengessä alati seurakuntansa keskellä. Seurakunta on myös pelastuksen päämäärä siinä merkityksessä, että se tulee ikuisesti elämään päänsä Kristuksen kanssa ja tulee iankaikkisesti antamaan ylistyksen, kunnian ja kiitoksen Jumalalle, joka Pojassaan pelasti sen omaisuudekseen.

Seurakunta Kristuksen ruumiina on hänen täyteytensä. Ilman pelastettua ja kirkastettua seurakuntaa Kristus jäisi ikään kuin vajaaksi, kuin sulhanen ilman morsianta. Kristus on seurakunnan täyteys ja siksi seurakunta on Kristuksen täyteys. Kaikki tulee Herralta.

Kun Herran armosta pelastettuina saamme olla osa Kristuksen ruumista, niin meitä kutsutaan vaeltamaan katse kiinnitettynä Herraamme, joka istuu valtaistuimella ja tulee suunnatamalla voimallaan tekemään seurakuntansa täysin pyhäksi ja puhtaaksi. Voimme koko painollamme nojata siihen, mitä hän on tehnyt ja minkä tulee lopulta saattamaan päätökseen.

Suhteemme seurakuntaan

Millainen on sinun suhteesi seurakuntaan? Sen johtajista ja jäsenistä on helppo löytää syntiä ja virheitä, farisealaisuutta ja ylpeyttä. Mutta jos olet saanut omaan sydämeesi Pyhän Hengen lahjan, sinä murehdit seurakunnan haavoja ja haluat yhdessä muiden kanssa etsiä sen tervehtymistä, koska tiedät, että se nyt taistelevana on kulkemassa kohti voittoa ja Kristuksen täyteyttä.

Millä tavalla sinä rukoilet seurakuntasi pastorien, jäsenten ja sen kaikkein heikoimpien jäsenten puolesta? Sinua kutsutaan rakentamaan seurakuntaa, joka on Herralle tavattoman rakas. Hän on vuodattanut verensä Golgatan ristillä saadakseen kootuksi syntinsä tunnustavista ja armoa anovista ihmisistä itselleen "ostolauman".

Niille, jotka eivät vielä tunne Jeesusta omana Vapahtajanaan seurakunta, Heraan omien lauma on se paikka; jossa voi kuulla evankeliumin uskoa ja päästä osalliseksi sen hengellisestä salaisuudesta.

Armosta pelastettu Ef. 2:1-10

1. Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne.
2. Niissä te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmapallan hallitsijan tahdon mukaan, sen hengen, joka nyt vaikuttaa tottelemattomuuden lapsissa.
3. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin.
4. Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautensa
5. tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja.
6. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa,
7. osoittaakseen tulevana maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa.
8. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja -
9. ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla.
10. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä.

"Vain" armo vai "suuri" armo

Tiedätkö sinä, joka uskot Jeesukseen, kuinka suunnattoman suuren pelastuksen olet saanut osaksesi?

Usein kuulee sanottavan hyvässä tarkoituksessa: "Uskova on vain armahdettu syntinen." Ilmaisulla halutaan viestittää, että uskovat kristitytkin ovat tavallisia ihmisiä. He lankeavat syntiin ja tekevät virheitä, mutta onneksi heillä on suuri lohdutus siinä, että he saavat toistuvasti kaiken rikkomansa anteeksi, kun kääntyvät syntinsä tunnustaen niitä pyytämään anteeksi Jeesuksen Golgatan uhrin perusteella. Lauseessa on kuitenkin sana "vain" armahduksen edessä ja siksi lause on mitä suurimmassa määrin harhaanjohtava. Tämän päivän uskovien eräänä heikkoutena on, että he eivät tiedä, kuinka suuri on Jumalan armo heitä kohtaan, kuinka ihmeellinen se voima, jolla Jumala on pelastanut heidät.

Efesolaiskirjeessä Paavali kertoo, miten hän joutui rukoilemaan seurakunnan uskoville silmiä näkemään saamansa armon suunnattoman suuruuden:

Minä (Paavali) rukoilen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. (1:17-19)

Monet uskovat ovat tänäänkin kuin aikanaan vapautetut orjat Amerikassa. Yhdellä kongressin julistamalla lailla kaikki orjat pääsivät vapaiksi. Mutta vielä useita vuosikymmeniä suurin osa heistä eli niin kuin olisivat edelleen olleet orjia. He eivät osanneet tehdä oikeita johtopäätöksiä siitä, että heidät oli julistettu vapaaksi.

Meidän on nähtävä, mistä meidät on Jumalan armo pelastanut ja myös mihin asti pelastus ulottuu. Jakeita 13 kertovat, mistä Jumala omansa on pelastanut.

Synti

Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne. Niissä te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmavallan hallitsijan tahdon mukaan, sen hengen, joka nyt vaikuttaa tottelemattomuuden lapsissa. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin. (1-3)

Emme ymmärrä tämän maailman tilaa, ellemme tajua, mitä synti on. Näemme, miten rauhanliike kerta toisensa jälkeen epäonnistuu: Ihmiset, jotka eivät kunnioita avio- liittosopimuksiaan, marssivat sen puolesta, että kansakunnat kunnioittaisivat keskinäisiä sopimuksiaan. Tekstimme kertoo, millainen ihminen on synnissään, miksi hän on siinä tilassa, mihin se johtaa käytännössä ja miten Jumala näkee synnissä elävän ihmisen.

Ihmisen tila synnissä

Ihminen on kuollut synteihinsä, hän on elävänä kuollut. Hänellä ei ole suhdetta Jumalaan, ei tunne eikä tiedä, millainen Jumala on. Hänellä ei ole toivoa eikä yhteyttä Jumalan kanssa. Syntiinlankeemus kertomus (1. Moos. 3. luku) kertoo, millaisena hengellinen kuolema ilmenee tänäänkin: Selkänsä Jumalalle kääntänyt ihminen pelkää, kärsii syyllisyydestä ja häpeää itseään. Hän pyrki piiloutumaan Jumalalta, peittämään häpeäänsä, syyttää toisia omista rikkomuksistaan ja nousee jopa syyttämään Jumalaa omasta pahuudestaan.

Hengellisesti kuollut ihminen on tietämätön hengellisistä asioista ja hengellisestä elämästä. Hän ei ole kiinnostunut niistä, kokee ne pitkästyttävinä, ei näe niissä mitään mielenkiintoista. Sen sijaan maailman meno vetoaa häneen. Usein hän jopa vihaa Raamattua, koska se tuomitsee hänen tapansa elää.

Pohjimmiltaan hän on paha, iloitsee pahasta, uskoo valheen. Hänen elämänsä on turmeltu- nutta, hänellä ei ole aitoa elämää, joka voi tulla vain Jumalalta. Häneltä puuttuu Jumalan siunaus ja siksi elämä tuntuu hänestä usein surkealta, sillä sanan syvimmissä mielessä onnea ei voi löytää Jumalan ulkopuolelta. Siksi häntä kalvaa jatkuva levottomuus, joka ajaa häntä etsimään muutoksia. Hän etsii jännitystä ja pakenee omia ongelmiaan ja sydämensä tyydyttämättömyyttä.

Tämä maailma hallitsee hengellisesti kuollutta ihmistä. Hän ei uskalla olla erilainen ajan hengen ja yleisen mielipiteen paineessa. Maailman meno hallitsee häntä. Hän on vaatetuk- sessaan muodin orja kuvitellessaan olevansa vapaa ja ajan hermolla. Seksi ja massakult- tuuri pitää häntä otteessaan hänen sitä itse tiedostamattaan.

Häntä hallitsevat maailman pahuuden voimat, joille hän ei omin voimin kykene panemaan vastaan. Vain Pyhän Hengen valaisemat uskovat voivat nähdä pahuuden henkivaltojen toi- minnan, joka pitää pelastumattomia ihmisiä kahleissaan. Pahuuden takana on Saatana, sielunvihollinen. Jokainen ihminen on syntymästä asti Saatanan hallinnassa, pimeyden orja, vaikka hän ei sitä uskokaan. Uskovat kristitytkin toki joutuvat kohtaamaan pimeyden vallat, mutta sen he tekevät Kristuksen kanssa, joka on voittajana heidän puolellaan. Syn- teihinsä kuollut ihminen on täysin Sielunvihollisen hallinnassa, vaikka kuvitteleeekin usein olevansa vapaa toteuttaessaan himojaan. Todellisuudessa hän on himojensa ja halujensa orja.

Miksi ihminen on synnin tilassa?

Hengellisesti kuollut ihminen on ”tottelemattomuuden lapsi”. Synti ei ole vain jonkin hyvän puutetta vaan aktiivista ja tietoista tottelemattomuutta. Se on tietoista Jumalan vastustamis- ta, kapinaa Häntä vastaan. Kun kuri kouluissa, kodeissa, kaduilla, teollisuudessa ja kaup- sa sortuu, se on seurausta kapinasta Jumalan arvovaltaa vastaan.

Tottelemattomuudessaan ihminen kieltää olevansa luotu, hän ei halua yläpuolelleen Jumalaa. Hän julistautuu itseriittoiseksi, vaikka luomisen perusteella hänen elämänsä voi olla onnellista vain riippuvuussuhteessa Jumalaan ja kuuliaisuudessa Hänelle. Tottelemattomuus merkitsee hänelle itsenäisyyttä, riippumattomuutta. Hän haluaa olla luomakunnan herra, istua valtaistuimella ja olla itse oma jumalansa. Itse asiassa hän ei voikaan totella Jumalaa, hän on kyvytön siihen, koska hänen tahtonsa on sidottu pahaan. Hän saattaa kuvitella omistavansa vapaan tahdon, mutta se on harhaa. Saatana ei salli hänen uskoa Jumalaan. Silti hän on tahallaan tottelematon ja vastuussa siitä.

Ihminen on luonnostaan vihan lapsi. Me synnymme tähän maailmaan tottelematon sydän rinnassamme, emme ole suinkaan syntyessämme puolueettomia. Paratiisissa tapahtuneen Aadamin syntiinlankeemuksen seurauksena olemme perisynnin alaisia. Olosuhteet eivät ihmistä kykene muuttamaan. Asia koskee meitä kaikkia poikkeuksetta. Synti on sydämen tila. Sen selitykseksi tulee vain oppi lankeemuksesta. Aadamin synnistä juontaa meidän syntimme niin kuin Roomalaiskirjeen 5:12 kertoo: *”Samoin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema, niin myös kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat tehneet syntiä.”*

Miten synti ilmenee käytännössä?

Synti ilmenee lihan eli syntisen luonnon himoissa vaeltamisena. Ne taas jakautuvat lihan ja mielen haluihin. Synnissä vaeltava ihminen toteuttaa siis itseään ja kuvittelee tekevänsä se omasta vapaasta tahdostaan, vaikka tosiasiaa on synnin orja. Lihan mielihalut kohdistuvat ruokaan, juomaan, huveihin, onneen, tyytyväisyyteen, seksiin, huomion herättämiseen jne. Nämä asiathan ovat itsessään hyviä, mutta liha ottaa ne himoissaan haltuunsa ja ne alkavat hallita meitä. Monet tuhoisat riippuvuudet kuten alkoholi ja huumeet tulevat helposti kuvaan mukaan.

Mielen haluja eli ajatusten mielitekoja ovat kateus, pahansuopuus, ylpeys, viha, katkeruus, halu loistaa puheillaan. Niitä ovat edelleen kunnianhimo, vallan ja rikkauden halu, aseman tavoittelu, tunnustuksen ja menestyksen etsiminen, maineeseen kiipeäminen. Kaikenlaisen uuden kuuleminen ja tietoviisauden näyttäminen, juoruilu, erilaiset harrastukset, pelit, jopa romaanien luku hallitsevat mielitekoina.

Tiedon himoihin kuuluu kirjallisuus, musiikki, näytelmät, filosofia. Ne ovat itsessään hyviä asioita, mutta kun niitä toteuttamaan ajaa kunnianhimo, niin nekin orjuuttavat ihmisiä, vaikka tuloksena saattaa syntyäkin kaikkien ihailemia teoksia tai mitä hienointa musiikkia.

Millaisena Jumala näkee ihmisen tässä tilassa?

Olemme niin itsekeskeisiä, että unohdamme, että tärkeintä on se, miten Jumala näkee meidän: Olemme vihan lapsia, olemme Jumalan vihan alla! Jumalan viha on sata kertaa tärkeämpi kysymys kuin se, puhkeako kolmas maailmansota vai ei. Emme koskaan ymmärrä Jumalan rakkautta, ennen kuin suostumme näkemään, mitä on Jumalan viha. Jeesus joutui kokemaan hirvittävän hylkäämisen Jumalan vihan alla, kun Hän kärsi ristillä.

”Vihan lapsi” tarkoittaa ei vain sitä, että hän vihaa Jumalaa ja etenkin kaikkia Jumalan antamia käskyjä, jotka hän kokee vapauttaan rajoittavina. Ennen kaikkea se merkitsee sitä, että synnin syyllisyyden tähden hän on Jumalan vihan alainen. Jumalan vihan alle jääminen tuottaa hänelle oikeudenmukaisen tuomion ja rangaistuksen, iankaikkisen kadotuksen: *Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään.* (Joh. 3:36)

Kaikki ihmiset ovat syntymästään asti Jumalan vihan alla. Jumala viha on Hänen rakkautensa kääntöpuoli. Jos Hänen rakkautensa hyljätään, jäljelle jää vain Hänen vihansa ja iankaikkinen kadotus. Ilmestyskirja kuvaa helvettiä paikkana, jossa ihminen joutuu kohtaamaan Karitsan vihan:

"Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin joutuu juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja häntä piinataan tulella ja rikissä pyhien enkelien ja Karitsan edessä. Heidän vaivansa savu nousee aina ja ikuisesti. Heillä ei ole päivän eikä yön lepoa, niillä jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin. Tässä on tarpeen pyhien kestävyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja uskon Jeesukseen." (Ilm. 14:9-12)

Jokainen ihminen on Jumalan vihan alla siihen asti, kun hän pääsee osalliseksi pelastuksesta uskomalla Jeesukseen. Aadamien sukukuntaan syntyneinä olemme synteinemme Jumalan vihan alla. Jos koet, ettet ymmärrä tällaista puhetta, ota se kuitenkin uskossa vastaan, koska Jumala sanassaan niin sinulle sanoo.

Synnin tilasta ei meitä voi mikään itsessämme, eivät mitkään ponnistuksemme auttaa eikä pelastaa. Hän hengellisesti kuollut. Yhtä vähän kuin ruumiillisesti kuollut voi herättää itseään eloon, yhtä vähän hengellisesti kuollut voi saavuttaa hengellistä elämää Jumalan yhteydessä, vaikka monet eri uskonnoissa sitä kuvittelevatkin. Hengellinen kuolema esiintyy siis myös hyvin uskonnollisissa vaatteissa. Olemme tuomitut. Vain ja ainoastaan Jumalan toiminta voi meidät pelastaa.

Pelastus

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkaudessaan tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevana maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvyydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. (4-9)

Tekstimme jatko alkaa suurella MUTTA sanalla. Jumalan oikeudenmukaisuus vaatii kyllä jokaiselle syntiselle kadotustuomiota, mutta hänen käsittämättömän suuri rakkautensa ja armonsa ylittää hänen pyhän vihansa. Pelastusta ei kuitenkaan Jumala anna oikeudenmukaisuutensa kustannuksella, vaan siten, että hän itsessään omassa Pojassaan otti meidän syntimme kantaakseen, rankaisi ne viimeiseen pisaraan asti Jeesukselle Golgatan ristille. Näin Jumalan rakkaus sai riemuvoiton synnistä ja Saatanan vallasta.

Jakeet 49 ovatkin yksi kaikkein rakastetuimmista jaksoista Raamatussa. Ne ovat suoranaisesti Jumala armon ja rakkauden ylistystä Jeesuksessa Kristuksessa. Niissä Paavali aivan haltioituneena toistamalla toistaa ilmaisuja, jotka kuvaavat Jumala olemusta: *laupeudesta rikas, rakastanut, suuressa rakkaudessaan, Armosta, ylenpalttisen runsasta armoaan hyvyydessään, Armosta, Jumalan lahja*. Jaksoa lukiessamme emme voi muuta kuin ihmetellä Jumala ihmeellistä olemusta. Samalla meidän on nähtävä, että kaikki tuo toteutui yksin ja ainoaan Kristuksessa. Mitään muuta tietä Jumalan rakkauden omistamiseen ei ole kuin yhteys Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Pelastus on pääsyä Jumalan vihan alta hänen käsittämättömän suuren rakkautensa ja armonsa alle. Se on kokonaan alusta loppuun Jumalan teko oman Poikansa Jeesuksen kautta.

*Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa, sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. Mikä laille oli mahdotonta, koska se lihan vuoksi oli heikko, **sen teki Jumala**. Hän lähetti oman Poikansa syntisen lihan hahmossa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa, jotta*

lain vanhurskauden vaatimus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan vaan Hengen mukaan. (Room. 8:1-4)

Pelastus on kokonaan meidän ulkopuoleltamme tuleva Jumalan teko: *Jumala sen teki*. Syy pelastukseen on kokonaan Jumalassa, Hänen laupeudessaan ja armossaan.

Tämän maailman ongelmia ei ratkaista isänmaallisuudella, ei rauhanliikkeellä, ei kansalais-kunnolla, ei informaatioyhteiskunnalla eikä teknologian kehityksellä. Kaikki yritykset ovat tuomittu epäonnistumaan. Kristitty ei odota mitään tältä maailmalta. Häntä ei myöskään hämmästytä mikään, mikä maailmassa tapahtuu: sodat, murhat, varkaudet, väkivalta, ryöstöt, valhe, lihallisuus ja irstaus. Silti hänellä on toivo ja varmuus, sillä hän saa katsella Her-ran tekoja.

Mitä Jumala pelastuksessa tekee meille?

Jumala herättää synteihinsä kuolleen ihmisen kuolleista yhdessä Kristuksen kanssa. Tätä on kristinuskko. Se on totta jokaisesta uskovasta kristitystä. Et voi olla uskova, ellei hengelli-nen ylösnousemus Jeesuksen kanssa ole totta sinun elämässäsi. Kuollut ei pysty itseään herättämään kuolleista, hengellisesti kuollut ei liioin kykene heräämään eloon omin yrityk-sin. Vain Jumala kykenee siihen.

Pelastus ei kuitenkaan rajoitu siihen, että Jumala herättää ihmisen yhdessä Jeesuksen kanssa. Jumala asettaa myös jokaisen uskovan yhdessä Jeesuksen kanssa taivaallisiin.

Ajatteletko itsestäsi uskovana tällä tavalla? Meidän on aina ensi sijassa ajateltava, mitä **Ju-mala** tekee meille eikä mitä me itse teemme.

Jeesuksen kanssa ylösnousseena eläminen sisältää ensinnäkin asemamme Kristuksessa, joka perustuu Jumalan laatimaan liittoon kanssamme. Olemme saaneet pääsyn Jumalan yhteyteen, kun saimme syntimme anteeksi Golgatan uhrin perusteella. Olemme Jumalan hyväksymiä ja vanhurskauttamia, koska olemme Kristukseen liitetyt. Olemme Jumalan lap-sia ja omistamme iankaikkisen perinnön. Tulemme pääsemään kirkkauden valtakuntaan sen perusteella, että Kristus kuoli, haudattiin, nousi kuolleista ja astui taivaaseen. Meille tapahtui kaikki sama Hänen kanssaan. Tulemme saamaan Kristuksen ylösnousemusruu-miin kaltaisen uuden konkreettisen ruumiin.

Kokemuksenamme tämä merkitsee sitä, että olemme nyt pelastetut hengelliseen ja koet-tuun ylösnousemuselämään. Ennen olimme kuolleet, nyt elämme. Ennen maailma vei mei-tä mukanaan, nyt Pyhä Henki johdattaa meitä. Ennen vaelsimme himoissamme, nyt Pyhän Hengen elämässä, jossa kannamme rakkauden, ilon, rauhan, kärsivällisyyden hedelmää. Ennen olimme vihan alla, nyt osanamme on Jumalan mielisuosio.

Miten pelastus tapahtuu?

Pelastus voitaisiin määritellä Jeesuksen kohtaamisesta alkavaksi uudeksi elämäksi Hänen yhteydessään. Pelastus tapahtuu yhdessä Jeesuksen kanssa. Ei ole mitään pelastusta ir-rallaan Jeesuksesta. Jeesus solmi verellään uuden liiton. Hän on meidän edustajamme. Se mikä tapahtui Hänelle, tapahtuu meille ja koskee meitä. Pääsimme salattuun elämän yhtey-teen Hänen kanssaan:

Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman mi-nua te ette voi tehdä mitään. (Joh. 15:4-5)

Kuolema ei ole vain tila, josta puuttuu elämä, vaan se on myös synnin tuottamaa rangais-tusta. Niin hengellinen kuin ruumiillinen sekä lopullinen iankaikkinen kuolema ovat synnin rangaistusta ja sen johdonmukaista seurausta. Kun synnitön Kristus kuoli kaikissa näissä

kolmessa merkityksessä ristin puulla, Hän teki sen meidän sijaisenamme. Kasteessa usko-va ihminen liitetään Jeesuksen kuolemaan, niin että rangaistusmerkityksessä koko hänen kuolemansa on jo kärsitty loppuun asti aina Jumalan hylkäämäksi tulemista myöten. Sanalla uskova pääsee myös osalliseksi Jeesuksen ylösnousemuksen kaikista siunauksista. Jumala tuli Kristuksessa ihmiseksi, jotta ihmiset pääsisivät osalliseksi Jumalan elämästä Pyhässä Hengessä.

Uskovalle, joka on Kristuksessa, ei ole mitään kadotustuomiota, sillä Jeesus kärsi sen hänen puolestaan. Kristuksen kanssa hän on myös kuollut synnille ja lain syyttävälle vaatimuk-sille. Synti ei hänen lihassaan eli syntisessä luonnossaan ei ole kuollut, mutta hän itse on kuollut synnille. Se tarkoittaa sitä, että Kristuksessa kaikki hänen menneet, nykyiset ja tule-vatkin syntinsä saivat rangaistuksensa eivätkä ne enää pääse syyttämään häntä Jumalan kasvojen edessä. (Ihmiset kyllä voivat meitä edelleen syyttää. Omantunnon syytökset saamme viedä Jeesukselle ja elää jatkuvassa syntien anteeksiantamuksessa.)

Uskova sai noustessaan ylös hengellisestä kuolemasta yhdessä Jeesuksen kanssa uuden hengen, hän syntyi uudesti ja Pyhä Henki asettui häneen asumaan. Hänellä on uusi luonto. Uusi luonto määrää elämän suunnan. Hän ei saanut uusia aivoja eikä uusia jäseniä vaan uuden asenteen, uuden mielen. Tämä uusi elämä vaikuttaa kaikkeen niin mieleen, sydä-meen kuin tahtoonkin.

Samoin kuin luonnollinen syntymäkin uusi syntymä on hetkellinen tapahtuma. Jeesuksen synnyttämä muutos tapahtuu syvällä tiedostamattoman alueella. Emme voi sitä selittää, koska se on Jumalan ihme, Hänen uutta luovaa toimensa.

Mitä uusi syntymä merkitsee?

Kielteisesti se merkitsee sitä, että uskova ei ole enää hengellisesti kuollut eikä Jumalan vi-han alla. Meillä on kaikki syy iloita tästä, koska olemme Kristuksessa. Edelleen olemme kuolleet laille eli meillä on uusi armoon perustuva suhde Jumalaan. Synnille kuolleina emme tosin ole synnittömiä, mutta syntinen luonto ei enää hallitse meitä, koska Pyhä Henki ottaa meidät valtansa alle. Emme palvele enää syntiä, emme ole sen orjia, vaan taistelem-me syntiä vastaan silloin, kun joudumme kiusauksiin. Langettuammekin meillä on välittö-mästi pääsy takaisin armon osallisuuteen.

Myönteisesti uudestisyntyminen merkitsee sitä, että omistamme Kristuksen elämän ja muu-tumme Hänen kaltaiseksi. Elämme nyt Jumalalle, olemme Jumalan ystäviä, kaipaamme Jumalaa. Tiedämme, että Jumala on rakkaus ja ikävöimme sitä yhä enemmän. Meillä on elävän Jumalan jano. Haluamme päästä yhä lähemmäksi Häntä. Rakastamme Jumalaa ja iloitsemme Jumalasta. Uusi elämä ilmenee uutena mielenlaatuna, jossa omistamme kaikki Jumalan lupaukset omalle kohdallemme. Ajattelemme asioita iankaikkisuuden näkökulmas-ta. Saamme uudet arvot, joiden mukaan elää. Kiinnostumme Raamatusta ja käytämme ai-kaa rukoukseen ja mietiskelyyn Herran edessä.

Uusi sydän ilmenee haluna vaeltaa vanhurskaudessa ja pyhityksessä. Se tulee murheelli-seksi langettuaan syntiin. Se haluaa rukoilla ja viipyä uskovien seurassa. Uskovan tahto kääntyy uuteen suuntaan. Hän haluaa miellyttää Jeesusta ja Isää. Hänelle syntyy myös halu kertoa Vapahtajasta muille.

Taivaallisiin asetettu uskova

Uskova on asetettu taivaallisiin yhdessä Jeesuksen kanssa: *”Jos siis teidät on herätetty yh-dessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkettyinä*

Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. (Kol. 3:1-4)

Kielteisesti se merkitsee, että uskova ei kuulu enää tähän maailmaan, vaikka joutuukin vielä suorittamaan tehtäviään tässä maailmassa. Emme ole enää Saatanan vallan alla emmekä Jumalan vihan alla. Myönteisesti se merkitsee, että kuulumme Jumalan valtakuntaan, olemme Pyhän Hengen hallinnassa, elämme lähellä Jumalaa ja saamme aavistella jo jotain taivaasta täällä maan päällä. Meidät on siirretty kuolemasta elämään Jumalan rikkaan **armon vuoksi**. Saamme iloita tästä lahjasta ja jakaa sitä eteenpäin.

Pelastus uskon ei tekojen kautta

Paavali korostamalla korostaa kirjeissään sitä, että pelastus tapahtuu yksin uskosta eikä siihen vaikuta vähääkään uskovan omat teot:

Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:4-8)

Uskon vastakohta on omat teot. Usko on siis sitä, että joku toinen tekee asiat, jotka on hänelle uskottu, ja toinen ottaa vastaan sen, mitä toinen on saanut aikaan. Vastaanottaja eli uskova ei voi vähääkään kerskua siitä, mitä toinen teki. Jumala ei pelastaessaan meidät anna pois omaa kunniaansa. Hän valmistaa koko pelastuksen alusta loppuun ja lahjoittaa se meille sulasta armosta. Kaikki kerskaus, kaikki ylpeily on suljettu pois. Uskovat elävät armosta eivät omien tekojensa varassa.

Siksi pelastusta ei myöskään voi rajoittaa. Se annetaan "kaikille, jotka huutavat avuksi Herran nimeä". Siinä ei kysytä, onko ihminen hyvä vai paha, lapsi vai aikuinen, terve vai sairas, viisas vai tyhmä. Herra lahjoittaa pelastuksen armosta kaikille, jotka uskovat eli ottavat lahjan vastaan. Herra lähestyy ihmisiä sanan kautta ja tulella meidän luoksemme antaa meille myös uskon eli turvautumisen Häneen.

Pelastettujen hyvät teot

Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä.(10)

Vaikka pelastus on lahja ja riippumaton uskovan omista teoista, pelastuttuaan Jumala kutsuu hänet vaeltamaan hyvissä teoissa. Mutta nekin ovat Jumalan uskovaa varten valmistamia tekoja. Uskova kyllä tekee ne kulkiessaan Jumalan johdatuksessa, mutta kunnia niistäkin kuuluu yksin Jumalalle, joka vaikuttaa ne Pyhän henkensä kautta. Näillä Pyhän Hengen vaikuttamilla teoillakaan ei ole mitään vaikutusta hänen pelastukseensa. Pelastus on 100% lahja ja pelastuksen säilyminen iankaikkiseen kirkkauteen asti on myös 100% Jumalan lahja. Uskovat hyvät teot on tarkoitettu kirkastamaan Jumalan kunniaa ja niitä Jumala haluaa käyttää myös johdattaessaan vielä pelastumattomia osalliseksi Kristuksesta.

Uskovalle on suuri etuoikeus saada vaeltaa edeltä valmistetuissa teoissa. Koko pelastus ja koko uskon vaellus on suurta armoa. Siksi uskovina saamme suunnata mieleemme Kristukseen ja kiittää ja ylistää Häntä.

Yhteys Kristuksessa Ef. 2:11-22

11. Muistakaa sen vuoksi, että ennen te lihanne puolesta pakanat, ympärileikkamattomat näin teitä nimittivät ne, joita lihaan käsin tehdyn ympärileikkauksen mukaan sanotaan ympärileikatuiksi
12. että te siihen aikaan olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta, osattomia lupauksen liitoista, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa.
13. Mutta nyt Kristuksessa Jeesuksessa olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä.
14. Hän on meidän rauhamme. Hän teki nuo molemmat ihmisryhmät yhdeksi ja purki niitä erottavan vihollisuuden muurin,
15. kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksineen. Näin hän teki, jotta hän omassa itsessään loisi nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi ja niin tekisi rauhan
16. ja jotta hän yhdessä ruumiissa ristillä sovittaisi nuo molemmat Jumalan kanssa ja niin omassa itsessään tekisi lopun vihollisuudesta.
17. Hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka olitte kaukana, ja rauhaa niille, jotka olivat lähellä.
18. Hänen kauttaan on meillä molemmilla pääsy yhdessä ja samassa Hengessä Isän luo.
19. Te ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette samaa kansaa pyhien kanssa ja Jumalan perheväkeä,
20. apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus.
21. Hänessä koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa.
22. Hänessä tekin rakennutte yhdessä muiden kanssa Jumalan asumukseksi Hengessä.

Mihin sinä kuulut?

Mihin sinä kuulut? Keiden kanssa voit olla täysin vapaa aivan oma itsesi, ilman että sinun tarvitsee näytellä mitään toisenlaista? Koetko ehkä, että olit missä tahansa ehkä omaa kotiasi lukuun ottamatta olet aina jollain tavalla ulkopuolinen, muukalainen, vieras? Kärsitkö sinua kalvavasta yksinäisyyden tunteesta? Koetko olevasi yksin, vaikka ympärilläsi on parhaita ystäviäsi? Koetko ehkä, ettei kukaan sinua ymmärrä tai edes yritä ymmärtää? Kärsitkö hyljättynä olemisen tunnosta?

Yksinäisyys

Yksilöllisyyttä ja suoriin perustuvaa arvostusta etsivä länsimainen ihminen kärsii kasvavassa määrin yksinäisyydestä. Siihen ei tehoa julkisuus eikä loistavinkaan menestys mistä kertoo murheellista kieltään joidenkin kaikkein suosituimpien ihmisten itsemurhat tai sortumiset alkoholin tai huumeiden orjuuteen. "Yksin olet ihminen, kauhean yksin!" lausui eräs kuuluisa mies.

Internetin kontaktisivustojen räjähdysmäinen suosio kertoo tuosta inhimillisestä yksinäisyydestä ja rakkauden kaipuusta sen keskellä. Toisaalta kateus, katkeruus ja viha ajavat ihmisiä sellaisen yhteyden etsintään, jonka yhteisenä nimittäjänä on yhteinen vihollinen. Mutta kun yhteinen vihollinen on tavalla tai toisella joko tuhottu tai muuten hävinnyt näköpiiristä, nämä entiset taistelutoverit yleensä hyökkäävät toinen toisensa kimppuun.

Yhteiskulttuuri

Japanin kulttuuri on voimakkaasti yhteisöllinen. Se tarkoittaa sitä, että ihminen minuu eli identiteettiä sekä turvallisuuden tunne ei määräydy niinkään siitä, mitä hän tekee tai saa aikaan, vaan siitä mihin ryhmään hän kuuluu. Syntyperä ja suku ovat tärkeitä, samoin koulu ja yliopisto, josta valmistuttiin, edelleen kyläyhteisö tai työyhteisö, jonka keskellä eletään. Viime kädessä suureksi perheeksi mielletty kansakunta muodostaa uskonnollisyhteiskunnallisen viitekehyksen. Japanilaiselle on sietämätön tilanne, jos hänet työnnetään yhteisönsä ulkopuolelle "yksinäiseksi sudeksi" tai jos hän joutuu yhteisössään naurunalaiseksi.

Voisi kuvitella, että japanilainen yhteisöllisyys, jossa kaikin keinoin pyritään ylläpitämään hyviä ihmissuhteita, ei jättäisi ihmisiä yksinäisyyden tunteen valtaan. Mutta pelko joutua yhteisönsä hylkäämäksi pakottaa yksilöt mukautumaan sillä tavalla yhteisönsä käytös ja katsumusmalleihin, että ihminen joutuukin tukahduttamaan aitoa minuuttaan ja ihmissuhteiden ylläpito tulee raskaaksi taakaksi.

Hikikomori

Tämän seurauksena japanilaista yhteiskuntaa vaivaa syvä syrjäytymisongelma, jonka nimeksi voitaisiin suomeksi antaa vaikka "huoneeseen hautautajat". Japanilainen sana on "*hikikomori*", joka suoraan käännettynä tarkoittaa "itseensä vetäytymistä", jossa ihminen vetäytyy pois toisten ihmisten yhteydestä omaan kotiinsa ja usein vielä omaan huoneeseensa. Sen tuntomerkkejä ovat seuraavat:

1. Henkilö sulkeutuu kotiinsa vähintään kuudeksi kuukaudeksi.
2. Hänellä ei ole läheisiä suhteita kehenkään muihin kuin perheen jäseniin.
3. Hänellä ei esiinny sen lisäksi mitään muita psyykkisiä ongelmia.
4. Hän ei osallistu mihinkään sellaisiin yhteisöllisiin toimintoihin kuin työhön tai koulunkäyntiin.

Ilmiö on yleinen niin miehillä kuin naisilla teini-ikästä neljänteenkymmenenteen ikävuoteen asti. Nämä ihmiset eivät luota toisiin ihmisiin, heidän on usein ollut vaikea liittyä toisiin jo pitkään ja heillä esiintyy persoonallisuuden kaksijakoisuutta. Taustalla on usein lapsuuden heikko side vanhempien ja lasten välillä. *Hikikomori* ihmisiä on Japanissa arvioita noin 1 200 000 henkeä, mutta asiantuntijoiden mukaan enemmän tai vähemmän lievässä muodossa tätä taipumusta esiintyy jopa 60%:ssa japanilaisista. Usein tämä asia ilmenee japanilaisten toistamassa ilmaisussa: "Ihmissuhteet ovat vaikeita!"

Tällä ilmiöllä on yllättävää kyllä myös historiallinen tausta, joka liittyy kristinuskon tukahduttamiseen ja vainoon 1600 luvulta 1800 luvun puoleen väliin asti. Nämä vainot synnyttivät pelon, jonka vuoksi ihmiset eivät saaneet ilmaista vapaasti itseään. Ihmiset joutuivat pienestä pitäen tukahduttamaan sisimmät tunteensa ja siitä tuli lopulta sukupolvesta toiseen siirtyvää kulttuuria, jossa viimeiseen asti pelätään avoimia ristiriitatilanteita.

Vastaava ilmiö on alkanut levitä Suomessakin. Meillä on vanhastaan ymmärretty syrjäytymisen liittyvän köyhyyteen, psyykkisiin sairauksiin tai alkoholiin ja huumeisiin. Mutta nyt yhä useammat vetäytyvät pelien maailmaan ja kotiinsa lähes japanilaiseen tapaan. *Hikikomori* syrjäytyminen on mahdollista nimenomaan vauraissa maissa. Sen taustalla on usein syvä merkityksettömyyden tunto, puute mielekkästä tarkoituksesta elämälle.

Synnin valta

Niin kipeä yksinäisyyden tunto kuin myös yksinäisyyteen pakeneminen ovat ilmausta siitä, mitä tekstimme kuvaa näin:

...te siihen aikaan olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta, osattomia lupauksen liitoista, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. (12)

Japanilainen merkkiyhdistelmä, joka tarkoittaa ihmistä, muodostuu kahdesta osasta. Toinen on kuva yhdestä ihmisestä ja toinen merkki tarkoittaa suhdetta. Merkkiyhdistelmä kertoo sen, että ihmisestä tulee oikeassa merkityksessä ihminen vasta oikeissa suhteissa ennen kaikkea Jumalaan, sitten toisiin ihmisiin ja lopuksi luontoon. Ihmisen synnin tähden kaikki nämä suhteet ovat särkyneet tai kieroutuneet. Tekstiämme edeltävä Efesolaiskirjeen kohta kuvaa asiaa karuiin ilmaisin:

Te olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne. Niissä te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmapallin hallitsijan tahdon mukaan, sen hengen, joka nyt vaikuttaa tottelemattomuuden lapsissa. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin. (Ef. 2:1-3)

Tämän päivän psykoterapiat pyrkivät korjaamaan ihmisten välisiä suhteita, koska ne näkevät psyykkisten sairauksien taustalla nimenomaan ihmissuhteiden rikkinaisuuden. Mutta tekstimme osoittaa, että tämä on vain osatotuus ja viime kädessä mitkään terapiat eivät ihmissuhteitamme saavuta kuntoon, ellei suhde Jumalaan korjaannu.

Ilman Kristusta

Ilman Kristusta merkitsee, ilman sellaista vapauttaja Kuningasta, joka voi murtaa synnin ja kuoleman vallan ja liittää ihmiset sekä Jumalan että toistensa yhteyteen. Edelleen se merkitsee olemista ilman sellaista Profeettaa, joka avaa meille Jumalan tahdon ja kertoo Jumalan sydämenlaadun meitä kohtaan. Edelleen ilman Kristusta merkitsee oloa ilman Ylipappia ja Uhrikaritsaa, joka ottaa pois synnin syyllisyyden ja tuomion ja avaa tien Isän sydämelle asti.

Ilman Kristusta ihmisellä ei ole Israelin kansalaisoikeutta. Sana Israel tarkoittaa mm Jumalan hallitsemia. Oikea hengellinen Israel ovat ne ihmiset, joita Jumala saa hallita totuutensa Sanalla ja rakkautensa Sanalla. Kansalaisoikeus tässä valtakunnassa merkitsee myös sitä, että ihmisellä on "passi taivaaseen", hänen nimensä on taivaallisessa elämän kirjassa ja hänen sydämensä on puhdistettu Jeesuksen verellä.

Vierauden tunne juontaa pitkälle juurensa siitä, että ihminen luonnollisessa tilassaan on vieras Jumalalle, hän ei tunne Jumalaa. "Oman onnensa seppänä" hän on tuuliajolla tietämättä, mistä on tullut ja minne menossa. Vasta Jumalan lupausten tuntemisen kautta ihminen voi löytää sydämelleen lepopaikan, turvapaikan, jossa ei tarvitse pelätä toisia ihmisiä ja missä voi levätä sen varassa, mitä Jumala on täydellä varmuudella luvannut tehdä hänen elämässään. Raamatun nimen mukaisesti Jumala on tehnyt testamenttimuotoisen liiton omiensa kanssa. Golgatalla vuotanut Jeesuksen Kristuksen sovintoveri sinetöi uuden testamenttiliiton, joka sisältää sen, että Jeesuksen sovitti syntimme ristin puulla ja Hänen omansa saa kaiken sen, mikä Jeesuksella on ikuisiksi omaisuudekseen.

Ilman yhteyttä elävään Jumalaan ihmisellä ei ole mitään kestävää toivoa. Kaikki mihin hän sydämensä toiveet perustaa romahtaa lopulta kuitenkin. Hänen elämästään puuttuu sydämen rauha.

Ihmissuhteisiin tarvitaan Kristus

Tekstimme kertoo sen tosiasian, että ihmissuhteiden monimutkaisia vyyhtejä ei ihminen voi aukoa eikä ratkoa. Ihminen oman syntisyytensä tähden ei ole vain heikko hoitamaan ihmissuhteita vaan kykenemätön siihen. Vain Jeesus Kristus kykenee siihen, sillä ihmissuhdeongelmien syvin syy on ihmisen synty ja syntyisyys, eikä siitä ihminen omin neuvoin tai toisten tukemana kykene vapautumaan. Vain Jeesuksen Kristuksen kautta taivaallisen Isän yhteyteen päässyt ja Pyhän Hengen lahjan saanut ihminen kykenee esim. sanan syvimmässä merkityksessä antamaan toiselle ihmiselle anteeksi eli palaamaan sellaisen ihmisen kanssa yhteyteen ja kanssakäymiseen, joka oli tehnyt hänelle aitoa ja kipeää vääryyttä. Vain

Jeesuksen armahtama ja vapauttama kykenee katselemaan vielä pimeyden sitomia ja vääryyden vallassa olevia ihmisiä rakkauden ja kärsivällisyyden silmillä, koska hän tietää, että Jeesus on kuollut noidenkin ihmisten tähden. Vain Pyhän Hengen lahjan saanut ihminen voi päästä kokemaan sitä syvää yhteyttä, jonka Jeesus Kristus voi luoda omiensa välille.

Kun japanilaisissa ja suomalaisissa seurakunnissa törmää jatkuvasti ihmissuhdeongelmiin ja keskinäiseen riiteltyyn, niin joutuu toki kysymään, mitä kristittyjen keskinäinen yhteys oikein on, kun seurakunnan keskelläkään ihmiset pelkäävät toisiaan eivätkä uskalla avata syvintä sisintään ja lähtevät "lätkimään", kun "se ja se on sellainen ja sellainen ja tekee sitä ja sitä".

Kristillinen seurakunta ja sen yhteys ei voi perustua "lämpimään ilmapiiriin", joka rapisee alta aikayksikön, kun saadaan aikaan riita usein mitättömän pienistä asioista. Kristillinen seurakuntayhteys ei voi myöskään perustua siihen, että kun "kaiken saa anteeksi", niin saa myös käyttäytyä miten tahansa. Kristillinen seurakunta muodostuu ihmisistä, jotka saamaansa armosta ja pelastuksesta huolimatta ovat edelleen syntisiä. Seurakunnan keskellä on kilvoiteltava omaa syntisyyttä vastaan, mutta ei sisintään tukahduttaen, vaan vaeltamassa yhdessä valossa niin, että synnit ja vaikeat asiat käsitellään ja annetaan ja saadaan anteeksi, koska Jeesuksen veri on vuotanut molempien osapuolten syntien tähden Golgatan ristillä:

Mutta nyt Kristuksessa Jeesuksessa olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä. (13)

Ongelmien käsittely

Koska Jeesuksen veri saa puhdistaa uskovien omattunnot, he voivat turvallisesti ja tietoisina siitä, että Herra armahtaa ja antaa anteeksi niin minulle kuin tuolle toisellekin, käydä käsittelemään niitä isompia tai pienempiä ongelmia, jotka hirtävät toistemme välillä. Mitä lähemmäksi Herraa me pääsemme, sitä läheisemmiksi voivat myös meidän suhteemme erilaisiin uskoviin tulla. Paavali käsitteli juutalaiskristittyjen ja pakanakristittyjen suhdetta, joita hiersi kysymys suhteesta Mooseksen lakiin. Meidän ongelmamme saattaa olla suhde kasteeseen ja ehtoolliseen tai Pyhän Hengen työn erilainen ymmärtäminen. Mutta jos yhdessä pureudumme itse ristin ja ylösnousemuksen evankeliumiin ja tunnustaen kuuluvamme siinä saamamme pelastuksen tähden samaan Jumalan lasten seurakuntaan, voimme löytää rakentavat suhteet silloinkin, kun näkemyksemme eroavat muissa vähemmän keskeisissä kysymyksissä.

Jos taas sivuutamme saamamme Kristuksen veren armon ja sen, että olemme yksin armosta pelastettuja, voimme helposti rakentaa ylipääsemättömän korkeita muureja toistemme välille.

Apostolien teoissa näemme, miten juutalaiskristittyjen ja pakanakristittyjen välinen ongelma siitä, koskeeko Mooseksen lain noudattamien myös pakanakristittyjä, saatiin ratkaistuksi. Siinä ratkaisevaa oli paluu evankeliumin ja pelastuksen ytimeen:

Apostolit ja vanhimmat kokoontuivat tutkimaan tätä asiaa. Kun oli pitkään väitelty, Pietari nousi ja sanoi: "Miehet, veljet, te tiedätte, että Jumala jo kauan sitten teki teidän keskuudessanne sen valinnan, että pakanat minun suustani kuulisivat evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon. Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestaan antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin. Hän ei tehnyt mitään eroa meidän ja heidän välillään, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla. Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalaa ja tahdotte panna opetuslasten niskaan ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä mekään ole jaksaneet kantaa? Mehän uskomme pelastuvamme Herran Jeesuksen armon perusteella samalla tavoin kuin hekin!" (Ap.t. 15:6-11)

Ongelmakohtia ei vain lakaistu maton alle, vaan jokainen sai perusteellisesti kertoa omat näkemyksensä, sitten käytiin läpi evankeliumi ja sen vaikutus elämässä. Lopulta tarkastettuun vielä se, oliko ratkaisu Jumalan sanan mukainen:

Simeon kertoi, kuinka Jumala ensi kerran katsoi pakanoiden puoleen ottaakseen heistä kansan omalle nimelleen. Tämän kanssa pitivät yhtä profeettojen sanat, sillä näin on kirjoitettu: 'Sen jälkeen minä palaan ja rakennan jälleen Daavidin sortuneen majan. Raunioista minä sen rakennan jälleen ja pystytän sen uudelleen, että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa, myös kaikki pakanat, jotka on otettu minun nimiini. Näin sanoo Herra, joka tekee kaiken tämän, mikä on ollut tunnettua ikiajoista asti.' (Ap.t. 15:14-18)

Kristillinen seurakunta ja Israel

Mutta nyt Kristuksessa Jeesuksessa olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä. (13)

Meidän aikana on paljon taitettu peistä siitä, millainen suhde kristillisellä seurakunnalla on Jumalan valitsemaan Israeliin. On niitä, jotka katsovat, että Israelilla ei ole mitään roolia enää, koska kristillinen seurakunta on korvannut sen. Nyt Paavali osoittaa kuitenkin, että Jumalan lupaukset Israelille ovat suurenmoisia: Hengellisellä Israelilla on Kristus, Messias, sillä on Jumalan kansan kansalaisoikeus, lupaukset ja liitto Jumalan kanssa, toivo lopullisesta pelastuksesta ja yhdellä sanalla sanottuna Jumala.

Muallakin Paavali kuvaa Israelin saamia etuoikeuksia:

*Mitä etuja sitten on juutalaisilla, tai mitä hyötyä on ympärileikkauksesta? Paljonkin, kaikin tavoin. Ensinnäkin se, että heille on uskottu **Jumalan sanat**.* (Room. 3:1-2)

*Ovathan he israelilaisia, joille kuuluu **lapsen asema ja kirkkaus ja liitot**. Heille hän antoi lain ja **lupaukset** ja sääti **jumalanpalveluksen**. Heidän ovat kantaisät, ja heistä on **Kristus lihan puolesta**. Hän on yli kaiken, Jumala, iankaikkisesti ylistetty. Aamen.* (Room. 9:4-5)

Samalla Paavali kuitenkin tekee selväksi, mikä on todellinen Israel:

Ei Jumalan sana kuitenkaan ole rauennut tyhjiin. Eiväthän kaikki israelilaiset kuulu tosi Israeliin, eivätkä kaikki ole lupauksen lapsia sen tähden, että ovat Abrahamin siementä, vaan: "Iisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset." Tämä tarkoittaa, etteivät luonnolliset jälkeläiset ole Jumalan lapsia vaan että lupauksen lapset luetaan jälkeläisiksi. (Room. 9:6-8)

Juutalainen kansallisuus ei siis tarkoita samaa kuin kuuluminen todelliseen Israeliin. Todellinen Israel ovat ne juutalaiset, jotka uskovat Jeesuksen olevan Kristus ja ovat pelastuneet uskon kautta häneen. Tänä päivänä hengellistä Israelia edustavat messiaaniset juutalaiset.

Paavali osoittaa nyt kuitenkin, että myös kaikki pakanakristityt on liitetty uskon kautta Kristukseen hengelliseen Israeliin. Kristillinen seurakunta ei siis korvaa Israelia vaan se on Kristuksen sovintoveren kautta oksastettu osaksi hengellistä Israelia:

Mutta jos muutamat oksista on taitettu pois ja sinut, joka olet luonnonvaraisesta öljypuusta, on oksastettu oikeiden oksien joukkoon ja olet päässyt osalliseksi öljypuun mehevästä juuresta, älä ylvästele noita oksia vastaan. Jos ylvästeletkin, muista, että et sinä kannata juurta vaan juuri kannattaa sinua. (Room. 11:17-18)

Jumalan rauha

Sanotaan, että 70% japanilaisista ensi kertaa kirkkoon tulleista ihmisistä (oli tulon välitön syy sitten mikä tahansa) etsii sydämen rauhaa. Voi olla, että sydämen rauhaa etsivä ei itse tiedosta rauhattomuutensa ja levottomuutensa syytä, joka on syvimmiltään siinä, että hän on ilman Jumalaa ja synnin tähden pelkää kuoleman jälkeistä tuomiota.

Monia ensikertalaisia saattaa jo virsien veisuu merkillisellä tavalla rauhoittaa. Voi käydä jopa niinkin kuin eräälle Koben Luterilaisen Raamattukoulun lyhyen kurssin osanottajalle,

joka kertoi, että sillä hetkellä, kun hän ensi kertaa elämässään astui kirkon ovesta sisään, hän uskoi Jumalaan, koska hän koki väkevänä Jumalan läsnäolon jumalanpalveluksessa.

Tekstimme kertoo sen, että todellisessa rauhassa on kysymys paljon syvemmästä asiasta kuin vain mielen ja tunne-elämän levosta:

Hän (Kristus) on meidän rauhamme. Hän teki nuo molemmat ihmisryhmät yhdeksi ja purki niitä erottavan viiolisuuden muurin, (14)

Sana rauha alkukielessä tulee käsitteestä liittää tai sitoa yhteen. Rauha sotivien osapuolten kanssa voi syntyä vasta, kun päästään keskinäiseen sovintoon ja uudella tavalla liittymään toinen toisiinsa. Rauha ihmissuhteiden sopusointuna ja sydämen leponakin voi syntyä vain, jos sydämemme liittyy Kristukseen ja Kristuksen kautta toinen toisiimme. Rauha ei ole siis vain jonkinlainen olotila, vaan siinä on kysymys aina siitä, kenen kanssa saamme olla. Jos elämässä ja kuolemassa vierellämme on se Herra, joka on syntimme sovittanut ja kuoleman voittanut, meillä voi olla mitä syvin rauha ulkoisen sodan ja ihmissuhdeongelmien keskellä. *"Hän on meidän rauhamme"*, Hän on Rauhanruhtinas.

Japanilaisessa pystysuorien ihmissuhteiden yhteiskunnassa kahden henkilön keskinäinen suhde perustuu usein siihen, että heillä on yhteinen opettaja, esimies, pastori jne. Kun tämä yhdistävä henkilö poistuu kuviosta, keskinäinen yhteys muuttuu helposti ankaraksi kilpailuksi tai rapisee muuten pois. Läntinen ihminen pyrkii rakentamaan ihmissuhteensa mieluiten vaakasuoraan suuntaan.

Kuitenkin syvimmiltään kaikkien kristittyjen yhteys voi perustua vain pystysuoraan suhteeseen Kristukseen. Mutta Herran poistumistaan paikalta ei tarvitse Jumalan lasten pelätä. Siksi keskinäisissä hankauksissa, kahinoissa ja vaikeuksissa on Jumalan seurakunnassa aina avoin tie ulos, jos yhdessä suostutaan viemään asiat Herran Jeesuksen eteen. Hänen ristinsä ääressä keskinäisessä parannuksessa ja Jeesuksen veren armahtavan armon alla on mahdollista vaikeimmatkin ongelmat käsitellä ja ratkaista, vaikka usein seurakunnassa tämä tie kuljetaan vasta viimeisenä vaihtoehtona.

Yksi uusi ihminen

... kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksineen. Näin hän teki, jotta hän omassa itsessään loisi nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi ja niin tekisi rauhan ja jotta hän yhdessä ruumiissa ristillä sovittaisi nuo molemmat Jumalan kanssa ja niin omassa itsessään tekisi lopun viiolisuudesta. (15-16)

Juutalaisilla oli kymmenen käskyn ja seremonialaki, joka edellytti muun muassa ympärileikkausta. Lakia eivät juutalaiset kyenneet noudattamaan yhtä vähän kuin pakanakristitytkään. Jeesus täytti kaikki lain vaatimukset, mihin kukaan muu ei pystynyt. Hän teki sen kaikkien meidän, niin juutalaisten kuin pakanoidenkin sijasta. Jeesus otti myös kantaakseen lain vaatiman rangaistuksen meidän sijastamme. Hän täytti sekä lain vaatiman täydellisen elämän että lain vaatiman rangaistuksen puolestamme. Siksi lailla ei ole enää mitään vaatimuksia meihin nähden olimme juutalaisia tai pakanoita. Molemmat toisiaan vihanneet osapuolet liitettiin Kristuksen ristin uhrilla Jumalaan. Heistä tehtiin yksi ihminen, ruumis, joka liitettiin Kristus päähän. Jumalan viha molempiin osapuoliin poistettiin ja siksi saamme omistaa rauhan sekä Jumalan kanssa että toinen toistemme kanssa.

Rauha sanan kautta

Hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka olitte kaukana, ja rauhaa niille, jotka olivat lähellä. (17) Rauha ei ole jonkinlainen tunnetila, joka syntyy hyvissä olosuhteissa. Moni elää syvän levottomuuden vallassa, vaikka olosuhteet olisivat mitä parhaat. Jumalan rauha ei sen sijaan katoa myrskyn tullen. Pastori Itoo ja moni muu on saanut kokea syvää sydämen rauhaa tai fuunin keskellä hukkumaisillaan olevassa laivassa. Rauha perustuu Jeesuksen Golgatan uhrilla rakennettuun rauhansopimukseen ja se julistetaan sanallisesti meille. Jumalan sana

vakuuttaa sydämилlemme, että syntimme on pois pyyhitty ja velkamme sovitettu. Mutta tuolla sanalla on ihmeellinen voima. Se tuo myös koettavan rauhan. Siksi on toistuvasti tärkeää, että julistamme sovituksen sanaa rauhattomille sieluille.

Pelastus Pyhän Kolminaisuuden lahja

Hänen (Jeesuksen) kautta on meillä molemmilla pääsy yhdessä ja samassa Hengessä Isän luo. (18)

Kristillisen seurakunnan yhteyden syvin salaisuus on näissä sanoissa. Samalla niissä on kysymys koko pelastuksen salaisuudesta, Pyhän Kolminaisuuden salaisuudesta. Meidän pelastuksemme on koko Pyhän Kolminaisuuden työ. Yhteys ja rauha on yhteisessä pääsyssä Isän sydämelle asti. Tien aukaisi Herra Jeesus Kristus Golgatalla ja ylösnousemuksellaan ja sitä tietä kuljettaa meitä Pyhä Henki Sanaa välineenään käyttäen. Pääsy merkitsee nyt välitöntä rukousyhteyttä Isän sydämelle asti. Mutta lopulta se merkitsee myös lopullista pääsyä uuteen maahan ja uuteen taivaaseen, kotiin Herran luo:

Koska meillä siis on suuri ylipappi, läpi taivaiden kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, pitääkäämme kiinni tunnustuksesta. Eihän meidän ylipappimme ole sellainen, ettei hän voi säälliä meidän heikkouksiamme, sillä hän on ollut kaikessa kiusattu samalla tavoin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan. (Hepr. 4:14-16)

Seurakunta pelastuksen väline ja päämäärä

Te ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette samaa kansaa pyhien kanssa ja Jumalan perheväkeä, apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus. Hänessä koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppelinä Herrassa. Hänessä tekin rakennutte yhdessä muiden kanssa Jumalan asumukseksi Hengessä. (19-22)

Kristillinen seurakunta ei ole yhdistys, jossa toimitaan tiettyä yhteistä päämäärää varten. Se ei ole myöskään opintokerho, joka kannattaa samaa aatetta tai oppia. Se ei ole myöskään harrastusryhmä, jossa kivaa yhdessä tekemällä päästään nauttimaan hyvästä seurasta. Se ei ole liioin uskonnollisten asiain huolto organisaatio, joka hoitaa häitä, hautajaisia ym. tärkeitä seremonioita. Se ei ole myöskään hyväntekeväisyys yhdistys, jossa pyritään auttamaan vaikeuksissa olevia. Toki kakkia näitäkin piirteitä monista seurakunnista löytyy, mutta kristillinen seurakunta on jotain paljon syvempää.

Todelliseen seurakuntaan voi liittyä vain sikäli, kuin on päässyt Jeesuksen kautta Isän luo Pyhän Hengen työn kautta. Mutta kun niin tapahtuu, ihmisestä tuleekin jäsen yhteen ruumiiseen, jonka pää on itse Herra Jeesus Kristus. Seurakunta ei ole vain tätä aikaa varten perustettu järjestelmä, jolla evankeliumia pyritään levittämään mahdollisimman laajalle. Seurakunta on samalla myös pelastuksen päämäärä. Seurakunta on Kristuksen morsian, jonka Hän on kihlannut omalla verellään ja jonka Hän haluaa omaksi täydelliseksi taivaalliseksi Vaimokseen.

Seurakunta on Pyhän Hengen läsnäolon vuoksi Jumalan asunto jo täällä maan päällä, vaikka uskovissa ihmisissä ja seurakunnan keskellä asuukin vielä paljon syntiä. Seurakunta on kuin tiilirakennus, jossa jokainen sen jäsen on kuin yksi tiili. Mutta tällä rakennuksella on se merkillinen ominaisuus, että se kasvaa kaiken aikaa saavuttaakseen lopullisen taivaallisen täyttymyksensä.

Seurakunta rakentuu Apostolien ja Profeettojen perustukselle, mikä tarkoittaa sitä, että Vanhan ja Uuden testamentin kirjat, niiden sanoma, evankeliumin sana, on se, minkä varassa koko rakennus seisoo. Jumalan sanasta, Raamatusta luopuva seurakunta romahtaa, niin kuin kirkkohistoriakin on monesti osoittanut, mutta se seurakunta, joka pitää kiinni

apostolien sanasta kestää pahimmissakin myrskyissä. Seurakuntarakennuksen kulmakivi, eli se kivi joka holvin ylimmässä paikassa liittää molemmilta puolilta kaareutuvat seinät, on Herra Jeesus Kristus. Siksi seurakunnan kasvu nosta Jeesusta yhä korkeammalle ja korkeammalle. Hänen nimensä tulee yhä useampien ihmisten kautta ylistetyksi.

Sinäkin, Jumalan lapsi, saat olla yhdessä muiden kanssa Jumalan asunto! Mikä etuoikeus ja mikä valtava lahja!

Yhteys käytännössä

Lopuksi pieni välähdys siitä, mitä kristittyjen yhteys saa aikaan vaikeissakin olosuhteissa. Pastori **Eiichi Ito** oli 7 vuotta toiminut lähetystyössä Pekingissä, joka oli silloin japanin miehittämä. Mutta sitten Japani hävisi sodan ja monet kiinalaiset kostivat maassa vielä Japaniin paluuta odottaville japanilaisille ne kauheudet, mitä nämä olivat tehneet sodan aikana. Pastori Ito joutui odottamaan pitkään paluumahdollisuutta, mutta kiinalaiset uskovat suojelivat heitä. Hän kertoo:

Maaliskuun 5. päivänä 1946 lähdimme me kolme, minä, vaimoni ja poikamme, Pekingistä kohti Tientsienin maastalähtöleiriä. Niiden kahdeksan kuukauden aikana, jotka vietimme Pekingissä sodan päättymisen jälkeen, Jumala osoitti meille monella tavalla armoaan. Kiinalaisten seurakuntien uskovat ystävämme huolehtivat meistä sydämellisesti. Erään yhtiön johtoportaatissa työskentelevä mies polki joka lauantaiilta asuntoomme vaivihkaan ja kyseli, oliko meillä riisiä ja soijaa, riittivätkö ruoka ja rahat. Eräs yliopiston professori ajoi joka tiistai tai keskiviikko kahdeksan kilometriä pyörällä kotiimme varmistamaan, että voimme hyvin ja meillä oli kaikkea tarpeellista.

Joka ilta viipyi kaksi lääketieteen opiskelijaa, iältään 27 ja 28, meidän piilopaikassamme kuudesta yhteentoista henkivartioinnamme. He sanoivat:

"Meitä hävettäisi, jos joku sydämetön kiinalainen harjoittaisi väkivaltaa teitä kohtaan, jotka olette täällä rakkauden työssä."

Minä ja vaimoni itkimme usein kiitollisuudesta. Kun halusimme antaa vastalahjaksi edes ruokaa, he kieltäytyivät ystävällisesti:

"Te ette tiedä, milloin joudutte lähtemään täältä paluumatkalle. Älkää käyttäkö vähäisiä ruokavarojanne meidän hyväksemme. Teidän ei tarvitse huolehtia meistä. Tulemme aina syötyämme." Ja niin he huolehtivat turvallisuudestamme.

Lopulta tuli maaliskuun 5.päivä 1946 ja lähdimme varhaisella aamujunalla Pekingistä kohti Tientsieniä. Edellisenä iltana olivat nämä lääketieteen opiskelijat auttaneet meitä pakkauttamisessa. Varhain seuraavana aamuna ennen auringon nousua kuljimme 15 kilometrin matkan PohjoisPekingin asemalle riksän (polkupyörätaksin) kyydissä. Opiskelijat tulivat mukaamme sanoen:

"Emme voisi puolustella itseämme, jos joku kiinalainen hyökkäisi julmasti kimppuunne tai veisi omaisuutenne. Siksi suojelemme teitä matkalla."

Etummaiseen riksaan nousi toinen opiskelijoista, toiseen minä, kolmanteen vaimoni kanttaen selässään alle vuoden ikäistä Makoto poikaamme ja viimeiseen toinen opiskelija sylissänsä iso reppu ja kassi. Matka oli unohtumaton elämys. Erotessamme asemalla opiskelijat sanoivat:

"Vaikka hävisitte sodan, teillä on kuitenkin isänmaa mihin palata. Mutta millä hetkellä tahansa voi vallankumousarmeija tunkeutua tänne. Olemme huolissamme, sillä meillä ei ole minne paeta. Haluaisimme nähdä teidät taas."

Halasimme toisiamme ja erosimme kyyneleet silmissä.

Kristuksen salaisuus Ef. 3:1-13

1. Tämän vuoksi minä, Paavali, joka olen teidän pakanoiden tähden Kristuksen Jeesuksen vanki, notkistan polveni.
2. Olette varmaan kuulleet siitä Jumalan armon taloudenhoidosta, joka on uskottu minulle teidän hyväksenne.
3. Minulle on ilmestyksessä annettu tiedoksi tämä salaisuus, niin kuin olen edellä lyhyesti kirjoittanut.
4. Sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen.
5. Tätä salaisuutta ei ole menneiden sukupolvien aikana annettu ihmisten tietoon, niin kuin se nyt on Hengessä ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille:
6. myös pakanat ovat meidän kanssamme perillisiä, samaa ruumista ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta.
7. Tämän evankeliumin palvelija minusta on tullut Jumalan armosta sen lahjan mukaan, joka hänen voimansa vaikutuksesta on minulle annettu.
8. Minulle, kaikista pyhistä vähäisimmälle, on annettu tämä armo: julistaa pakanoille evankeliumia Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta
9. ja ilmoittaa kaikille, mikä on sen salaisuuden taloudenhoito, joka ikiajoista asti on ollut kätkeytyneenä Jumalassa, hänessä, joka on kaiken luonut.
10. Näin Jumalan moninainen viisaus tulee nyt seurakunnan kautta tunnetuksi taivaallisille hallituksille ja valloille
11. sen ikuisen suunnitelman mukaisesti, jonka hän oli tehnyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.
12. Hänessä meillä on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan luo, uskon kautta hänen.
13. Siksi minä pyydän, ettette lannistuisi niiden ahdistusten vuoksi, joita saan teidän tähtenne kärsiä, sillä ne ovat teille kunniaksi.

Mikä salaisuus?

Onko kristillinen usko jonkinlainen salaseura, jossa vain tietyt asioihin vihkiytyneet sisäpiiriläiset pääsevät ymmärtämään sen salaisuuksia? Tällainen kuvitelma saattaa syntyä Paavalin kirjoituksista, kun hän toistaa ilmaisua "salaisuus" usein, tässä jaksossamme jopa neljä kertaa. Tai mitä tarkoittaa se, että Jeesus puhui paljon vertauksia Jumalan valtakunnasta ja syytä kysyttäessä vastaa näin:

*"Siksi, että teidän on annettu tuntee taivasten valtakunnan **salaisuudet**, mutta heidän ei ole annettu. Jolla on, sille annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin. Mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin, mitä hänellä on. Minä puhun heille vertauksin, koska he näkevät eivätkä kuitenkaan näe ja kuulevat eivätkä kuitenkaan kuule eivätkä ymmärrä. Heissä toteutuu Jeesajan ennustus, jossa sanotaan: 'Kuulemalla kuulkaa älkääkään ymmärtäkö, näkemällä nähkää älkääkään käsittäkö. Sillä paatunut on tämän kansan sydän. Vaivoin he kuulevat korvillaan, ja silmänsä he ovat sulkeneet, etteivät he silmillään näkisi, eivät korvillaan kuulisi eivätkä sydämellään ymmärtäisi, etteivät he kääntyisi enkä minä parantaisi heitä.' Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet." (Matt. 13:11-17)*

Olivatko opetuslapset sittenkin tuo Jeesuksen salaisuuksiin vihkiytyneitä sisäpiiriläisiä, joille ainoastaan kerrottiin syvimmat salaisuudet ja heidät siten korotettiin muiden yläpuolelle jonkinlaisiksi guruiksi? Jeesus kiistää kuitenkin tällaisen ajattelun. Kun hänet vangittiin

Getsemanen puutarhassa ja vietiin kuulusteltavaksi ylipapin eteen, *ylipappi kysyi Jeesuselta hänen opetuslapsistaan ja opetuksestaan. Jeesus vastasi hänelle: "Minä olen puhunut julkisesti maailmalle. Olen aina opettanut synagogassa ja temppelissä, jonne kaikki juutalaiset kokoontuvat. Salassa en ole puhunut mitään. Miksi minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka ovat kuulleet, mitä minä olen heille puhunut. He kyllä tietävät, mitä olen puhunut."* (Joh. 18:19-21)

Ilmoitettu salaisuus

Kun Jeesus selitti vertauksia opetuslapsilleen, hän teki niin, että nämä siten evankeliumia julistaessaan voisivat niiden selittämällä helpottaa uusien ihmisten mahdollisuutta ymmärtää pelastuksen evankeliumin luonnetta. Kaikki se minkä Jumala on meille Raamatussa ilmoittanut, on tarkoitettu luettavaksi niin, että ymmärtäisimme myös lukemamme. Raamattu ei sisällä mitään "rivinvälejä", joista löytyisi jotain salattua, joka avautuisi vain vihkiytyneille niin kuin monissa uususkonnollisuuden muodoissa ja vanhoissa idän uskonnoissa.

Kaikki kristillisessä uskossamme on avointa. Meillä ei ole mitään erityistä salatietoa, johon vain harvoilla ja valituilla olisi pääsy. Siitä huolimatta on täysin oikeutettua puhua siitä, että kristillinen usko sisältää syviä salaisuuksia, jotka on kuitenkin meille ilmoitettu pelastuksemme. Salaisuus on siinä, että evankeliumi ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta ainoana pelastustienä Jumalan yhteyteen on jotain sellaista, mitä kukaan ihminen ei olisi voinut ajatella tai keksiä. Evankeliumin pelastustie on täysin hulluutta filosofiasta kiinnostuneille ja loukkaus ihmisille, jotka omilla uskonnollisilla suorituksillaan haluavat päästä Jumalan luo.

Evankeliumi on edelleen salaisuus siinäkin merkityksessä, että ihminen sen kuulisi ja älyllisesti ymmärtäisi, hän ei silti sitä kykene eikä halua ottaa vastaan oman sydämensä paatumuksen vuoksi. Jeesus käytti vertauksia sitä varten, että kuulijat tajuaisivat, että he eivät ymmärrä evankeliumia oman paatumuksensa ja ylpeytensä vuoksi.

Suostumalla nöyrytymään ihmiseksi, joka ei ymmärrä, me voimme vihdoinkin päästä ymmärtämään. Ihmisten ennakkoluulot, heidän ylpeytensä sokaisee heitä niin, että he eivät ymmärrä kaikkein yksinkertaisintakaan evankeliumin julistusta. Kysymys on ihmisen hengellisestä kuolemasta, josta ihminen voi vapautua vain siten, että Jumala itse vetää hänet Kristuksen luo, herättää hänet hengelliseen elämään antamalla hänelle Pyhän Hengen avaamaan evankeliumin salaisuutta. Tästä uudestisyntymisen ihmeestä luimme luvussa 2:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkaudessaan tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. (2:4-5)

Oma ja lukemattomien muidenkin yhteinen kokemus on, että tultuamme uskoon, saatuaamme Kristuksen sovitustyön tähden syntimme anteeksi ja Pyhän Hengen sydämeemme, Raamattu alkoi avautua ja puhutella meitä aivan uudella tavalla, vaikka ennen sitäkin olimme samaa Raamattua toki lukeneet, jotkut meistä jopa paljon. Evankeliumi on ihana pelastuksen salaisuus, joka avautuu jokaiselle, joka nöyrytyy tunnustamaan syntinsä, anoo armahdusta Jeesuksen ristillä suorittaman täytetyn työn perusteella ja kääntyy huutamaan Herraa avuksi omana Vapahtajanaan ja Herranaan. Hän saa osakseen Pyhän Hengen, joka paljastaa hänelle, että syvintä viisautta, mitä maailmassa voi olla, on oppia tuntemaan Jeesus Kristus.

Raamattu on kenen tahansa luettavissa, se on avoin kirja. Sen sisältämää salaisuutta voisi ehkä verrata herkullisen ruoan reseptiin, joka sisältää kaikki ravintotiedot ja valmistusohjeet. Mutta niin kauan kuin niitä ei noudateta, kysymys on vain paperista ja musteesta. Vasta ohjeiden mukaan toimiva pääsee maistamaan herkullisen ruoan mausta ja saa siitä voiman elämäänsä. Reseptissä ei ole mitään salaisuutta, mutta se on täysi salaisuus siihen asti,

kun sen kukaan valmistettua ruokaa ei ole maistettu. Ilman Pyhän Hengen työtä Jumalan ilmoitus pysyy suljettuna, mutta kun hän avaa sydämemme silmät, pääsemme osalliseksi Jumalan viisaudesta, josta Paavali kirjoittaa Korintin seurakunnalle näin:

Me puhumme kyllä viisautta täydellisten seurassa, mutta emme tämän maailmanajan viisautta emmekä tämän maailmanajan kukistuvien hallitsijoiden viisautta. Me puhumme Jumalan salattua, kätettyä viisautta, jonka Jumala on jo ennen maailmanaikoja määrännyt meidän kirkkaudeksemme. Sitä ei kukaan tämän maailmanajan hallitsijoista ole tuntenut, sillä jos he olisivat sen tunteneet, he eivät olisi ristiinnaulinneet kirkkauden Herraa. Mutta, niin kuin on kirjoitettu: "Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat", sen Jumala on meille ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaiken, Jumalan syvyydetkin. (1. Kor. 2:6-10)

Notkistetut polvet

Tämän vuoksi minä, Paavali, joka olen teidän pakanoiden tähden Kristuksen Jeesuksen vanki, notkistan polveni. (1)

Sanoilla "tämän vuoksi" Paavali viittaa siihen, mitä hän ensimmäisessä ja toisessa luvussa oli kirjoittanut Jumalan pelastussuunnitelmasta ja armon suuruudesta. Ensimmäisen luvun lopussa hän oli jo alkanut myös rukoilla, että Efesoksen seurakunta ja myös me pääsisimme syvemmin ymmärtämään ja omistamaan sen aarteen, jonka olemme jo Kristuksessa saaneet. Nyt hän vankityrmässään polvistuu sen kovalle lattialla jatkaakseen rukousta, mutta jakeissa 213 seisautuukin ihmettelemään itse hänelle uskottua Kristuksen salaisuutta ja miten se näkyy aivan erityisesti seurakunnan olemuksessa. Rukous jatkuu vasta jakeesta 14 eteenpäin.

Kirjeen alussa Paavali esitteli itsensä apostoliksi, mutta nyt hän korostaa sitä, että hänet on lähetetty pakanoiden pelastumista ja kasvua varten myös vankilaan. Hän ei ollut Rooman vanki vaan Jeesuksen Kristuksen vanki. Herra itse oli nähnyt hyväksi, että vangittuna Paavali voisi olla hänelle ja hänen seurakunnalleen suurimmaksi hyödyksi. Hän tiesi, että hänen vankeutensa ja siihen liittyvä oikeudenkäynti oli tarkoitettu puolustamaan pakanakristittyjen mahdollisuutta elää uskovina Rooman valtakunnassa. Polvien notkistamisella hän osoitti, että kaikessa elämässään ja tehtävässään evankeliumin puolustajana hän oli täysin riippuvainen Herrasta. Samoin olivat ja ovat myös uskovat, joiden puolesta hän rukoili. Hänen rukouselämänsä leimasi nimenomaan huoli toisista uskovista ja seurakunnista.

Kuinka suuri osa meidän rukouksistamme on esirukousta?

Kärsimys kunniaksi

Siksi minä pyydän, ettette lannistuisi niiden ahdistusten vuoksi, joita saan teidän tähtenne kärsiä, sillä ne ovat teille kunniaksi. (1-3)

Paavali ymmärsi, miten hänen pitkittynyt vankeutensa saattoi hänen perustamiensa seurakuntien jäsenistä tuntua ahdistavalta. He saattoivat jopa protestoida Herralle: "Miten sinä sallit meille tärkeimmän johtajan, opettajan ja apostolisi kärsiä noin pitkiä vankeuksia? Me tarvitsisimme kipeästi hänen apuaan evankeliumin levittämisessä." Nyt Paavali halusi muistuttaa heitä, että hän eli kaiken aikaa Jumalan suunnitelmassa. Herra vei hänen kärsimisellään evankeliumia tehokkaammin eteenpäin kuin jos hän olisi ollut vapaana. Samasta vankilasta lähettämässään Filippiäiskirjeessä Paavali selostaa syyn:

Tahdon teidän tietävän, veljet, että se, mitä minulle on tapahtunut, onkin koitunut evankeliumin menestykseksi. Niinpä koko henkivartioston ja kaikkien muidenkin tietoon on tullut, että minä olen kahleissa Kristuksen tähden. Useimmat veljistä ovat saaneet kahleistani rohkeutta Herrassa ja uskaltavat yhä enemmän puhua Jumalan sanaa ilman pelkoa. (Fil. 1:12-14)

Paavali tajusi siis, että hän ei ollut kahleissa siksi, että hänen maanmiehensä syyttivät häntä ja halusivat murhata hänet. Hän ei myöskään katsellut käsiensä kahleita vain roomalaisina kidutusvälineinä, vaan Kristuksen kahleina. Kysymys ei ollut vain siitä, että hän oli kärsimässä rakastamansa Herran tähden, vaan ennen kaikkea siitä, että Kristus itse oli sitonut nämä kahleet hänen käsiinsä.

Jeesus itse halusi, että hän oli juuri keisarin henkivartioston vankilassa. Mutta Paavali oli havainnut vielä enemmän: Kahleiden toisessa päässä oli henkivartiokaartin kaksi sotilasta, jotka eivät neljän tunnin vartiovuoronsa aikana päässeet irti Paavalista. Paavalilla oli erinomainen tilaisuus julistaa heille evankeliumi Kristuksesta. Kun vahtivuoro vaihtui, uudet sotilaat saivat kuulla saman evankeliumin. Paavalin evankeliumilla oli sellainen ominaisuus, että monet sen kuulleista tulivat synnin tuntoon ja uskoon. Uskoon tulleilla sotilailla on tunnetusti sellainen ominaisuus, että he eivät voi vaieta kokemastaan pelastuksen ihmeestä. Evankeliumi levisi koko henkikaartiin ja vielä laajemmallekin. Pian näitä uskoon tulleita sotilaita kierrätettiin eri puolella Rooman valtakuntaa ja heidän mukanaan evankeliumi levisi kulovalkean tavoin.

Jumala tiesi, että Rooman valtakunnan evankelioimiseen ei riittäisi se, että jo ikääntynyt Paavali juoksisi kieli vyön alla ympäri valtakuntaa. Tehokkain tapa oli se, että Paavali pantiin kovennettuun vankeuteen. Kaiken lisäksi Paavalin vankeuden vuoksi masennuksen valtaan joutuneet uskovat saivat uuden rohkeuden ja kävivät entistä innokkaammin viemään evankeliumia eteenpäin. Vankilasta hän lähetti myös kirjeitä, jotka rohkaisevat tänäänkin miljoonia kärsiviä kristittyjä pysymään uskollisina Herralle ja jatkamaan todistamista ja rakauden palvelua vaikeissa olosuhteissakin.

Marttyyrien kunniasepele

Kun me tänään kuulemme uutisia kristittyjen vainoista, me helposti ahdistumme ja alamme rukoilla, että vainot lakkaisivat. Meidän on silloin hyvä pitää mielessämme myös sitä, että veritodistajat ovat koko kristilliselle kirkolle myös kunnia-asia. Vielä lopunajan ahdistuksisakin Jumalalla on oma suunnitelmansa marttyyrien suhteen:

Kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin alttarin alla niiden sielut, jotka oli surmattu Jumalan sanan ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli. He huusivat kovalla äänellä: "Kuinka kauaksi aikaa sinä, pyhä ja tosi Valtias, jätät tuomitsematta ja kostamatta meidän veremme niille, jotka asuvat maan päällä?" Jokaiselle heistä annettiin pitkä, valkea vaate ja heille sanottiin, että pysyisivät vielä vähän aikaa levollisina, kunnes täytyisi heidän palvelustoveriensä ja veljiensä lukumäärä, niiden jotka joutuisivat tapettaviksi niin kuin hekin. (Ilme. 6:9-11)

Marttyyrit tulevat kyllä saamaan oikeutta, mutta heidän uskollisuutensa seurata Jeesusta kuolemaan asti on seurakunnalle kunnia ja tuottaa ylistyksen Jumalalle.

Armon taloudenhoito

Olette varmaan kuulleet siitä Jumalan armon taloudenhoidosta, joka on uskottu minulle teidän hyväksenne. Minulle on ilmestyksessä annettu tiedoksi tämä salaisuus, niin kuin olen edellä lyhyesti kirjoittanut. Sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen. (2-4)

Paavali kuvaa nyt evankeliumin julistusta ja sen sisällä omaa eritystehtäväänsä "taloudenhoito" käsitteellä. Hän samaistaa itsensä valtaisasta rahasummasta ja omaisuudesta vastuussa olevaan rahastonhoitajaan. Rahana hänen vastuulleen on laskettu Jumalan käsittämättömän suuri armon aarre, evankeliumin sana. Se on uskottu hänelle, mutta ei vain hänelle vaan kaikille ihmisille:

Olen velassa sekä kreikkalaisille että barbaareille, sekä viisaille että tyhmille, ja siksi olen omasta puolestani halukas julistamaan evankeliumia myös teille... (Room. 1:14-15)

Jos me olemme saaneet myös pelastuksen armon, se ei ole tarkoitettu vain meille, vaan kaikille niille, joiden pariin Jumala on meidät asettanut elämään. Armo ei vähene siitä, että jaamme siitä muille, päin vastoin se vain kasvaa ja lisääntyy. Saamme armoa armon päälle julistaessamme armon evankeliumia Jeesuksesta.

Taloudenhoito ei kuitenkaan rajoitu itse evankeliumiin, vaan koskee myös kaikkia armolahjoja, jotka Herra on meille antanut. Armolahjat ovat kykyjä ja tehtäväkuvauksia, jotka on tarkoitettu toisten uskovien ja koko seurakunnan hyväksi. Ellemme niitä hyödynnä, jääme velkaa muille. Meidän jokaisen on siksi mietittävä, millaista armoa voisimme ympärillemme jakaa. Kysymys ei ole siitä, kuinka suurta saamme aikaan vaan pysymmekö uskollisina sille, minkä Herra on meille uskonut:

Pitäköön siis jokainen meitä Kristuksen palvelijoina ja Jumalan salaisuuksien taloudenhoitajina. Taloudenhoitajilta vaaditaan ennen muuta sitä, että heidät havaitaan uskollisiksi. (1. Kor. 4:1-2)

Paavalilla apostolina oli erityistehtävä välittää Jumala ilmoitusta seurakunnalle. Hän viittaa siihen, mitä hän on edellä kirjoittanut ensimmäisessä ja toisessa luvussa.

Jumala ilmoitus

Kristillinen usko perustuu siihen, että meillä on puhuva Jumala, joka on ilmoittanut meille, millainen hän on, mitä hän haluaa meiltä ja mitä hän on tehnyt meidän hyväksemme. Hebrealaiskirje tiivistää asian näin:

Jumala puhui muinoin monesti ja monin tavoin isille profeettojen kautta. Näinä viimeisinä päivinä hän on puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka kautta hän myös on luonut maailmat. Poika on Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa. (Hepr. 1:1-3)

Meille Jumalan ilmoitus on nyt kirjallisessa muodossa luettavissa, uskottavissa ja elettavissä Raamatussa sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa.

Jeesus oli valinnut pelastusilmoituksen eli evankeliumin vastaanottajiksi apostolit. Paavali oli saanut evankeliumin salaisuuden muille jaettavaksi siten, että Jeesus itse ilmestyi hänelle: *Teen teille tietäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmismielen mukaista. Enhän minä ole sitä keneltäkään ihmiseltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan sain sen ilmestyksessä Jeesukselta Kristukselta. (Gal. 1:11-12)*

Ensin ilmoitus tapahtui jo hänen kääntymisensä yhteydessä, mutta myöhemminkin Jeesus ilmestyi hänelle avaten lisää Jumalan pelastussuunnitelman salaisuutta. Meillä ei ole siis mitään syytä asettaa eri tasolle sitä, mitä Jeesus puhui evankeliumikirjoissa, sen kanssa, mitä Paavali kirjoitti. Molemmat ovat saman Jeesuksen ilmoitusta, jossa saamme kohdata elävän Jumalan, kun nöyrästi annamme Raamatun sanan puhua meille.

Etenevä ja syvenevä ilmoitus

Tätä salaisuutta ei ole menneiden sukupolvien aikana annettu ihmisten tietoon, niin kuin se nyt on Hengessä ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille: myös pakanat ovat meidän kanssamme perillisiä, samaa ruumista ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta. (5-6) Minulle on annettu armo ilmoittaa kaikille, mikä on sen salaisuuden taloudenhoito, joka ikiajoista asti on ollut kätkeytyneenä Jumalassa, hänessä, joka on kaiken luonut. (9)

Raamattu on Jumalan historiassa antamaa ilmoitusta, joka etenee Vanhasta testamentista Uuteen. Ilmoitus oli alussa hämärämpää, mutta kasvoi valon lisääntyessä ja saavutti täydellisen kirkkauden Jeesuksessa Kristuksessa. Asiaa voisi verrata siihen, että näemme jonkun henkilön hyvin hämärässä huoneessa, mutta sitten kun huone valaistaan täysin, näemme kaikki yksityiskohdat. Hämärässä nähdyn ja täysin valaistun välillä ei kuitenkaan ole mitään ristiriitaa. Vanha testamentti puhuu samasta Kristuksesta kuin Uusi, mutta Uudessa saamme nähdä hänet Vanhan liiton lupauksen toteuttajana.

Paavali osoittaa nyt, että ilmoituksen eteneminen lopulliseen Jeesuksen paluuseen kirkkautensa ja Jumalan valtakunnan täyttymykseen asti, on päätetty jo hamassa ikuisuudessa ennen maailman luomista. Jumalan pelastussuunnitelma pakanoiden pelastumisesta ja pääsystä uskon kautta osaksi hengellistä Israelia oli myös Jumalan ikuisuudessa tehdyn päätöksen sisältö ja sitä Vanhan testamentin profeetatkin julistivat, mutta Israel ei sitä ollut kansakuntana ymmärtänyt ja laiminlöi tehtävänsä toimia Jumalan ilmoituksen välittäjänä pakanakansoille. Alkuseurakunnallakin oli aluksi vaikeuksia lähteä toteuttamaan lähetyuskäskyä pakanoiden parissa, vaikka se oli Jeesukselta saanut selkeän lähetyuskäskyn. Vasta vainot ajoivat seurakunnan julistamaan sanaa myös pakanoille.

Evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta kuuluu ei vain Israelille vaan myös kaikille pakanakansoille. Se tarkoitti myös sitä, että Jeesukseen uskovat juutalaiset ja pakanat muodostavat yhden ainoan seurakunnan, yhden ruumiin, he saavat yhdessä periä Kristuksen aarteet ja pääsevät osallisiksi samoista lupauksista. Pakanoiden apostoli Paavalilla oli erityistehtävä toimia tämän Jumalan armon ilmoituksen välineenä.

Evankeliumin julistuksen armo

Tämän evankeliumin palvelija minusta on tullut Jumalan armosta sen lahjan mukaan, joka hänen voimansa vaikutuksesta on minulle annettu. Minulle, kaikista pyhistä vähäisimmälle, on annettu tämä armo: julistaa pakanoille evankeliumia Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta...(7-8)

Evankeliumin julistus alkaa siitä, että ihminen saa osakseen pelastuksen armon. Vain itse omat suuret syntinsä Jeesuksen veressä anteeksi saanut kykenee julistamaan hyvää sanaa tavalla, jonka syntiensä kanssa kamppailevat voivat ottaa vastaan. On Jumalan rakkauden ihme päästä osalliseksi pelastuksesta Kristuksessa. Se on armoa. Mutta saatuaamme evankeliumin sanan kautta tuona armon, saamme vielä toisenkin armon: julistaa samaa evankeliumia muille. Se on uskoville annettu tehtävä, mutta sitä voi toteuttaa vain sikäli, kuin Herra antaa siihen voimaa. Mutta mitä enemmän ja mitä laajemmalle evankeliumia saa Jumalan armosta jakaa, sitä syvemmin pääsemme myös tuntemaan Kristuksen rikkauksia.

Sanan jakaminen voi ajoittain olla erittäin raskasta ja vaikeaa toisaalta ulkoisen vastustuksen ja toisaalta sisäisten esteitten vuoksi, mutta juuri silloin joudumme itse pureutumaan syvemmin Kristuksen armon syvyyteen. Kuuliaisuus lähetykskäskeille avaa sydämemme tajuamaan, miten kaikkivaltias Herra Jeesus on kanssamme joka hetki julistaessamme sanaa. Työ on Herran eikä meidän, vaikka Herra haluaa juuri meitäkin käyttää korjaamaan satoa Jumalan valtakunnan aittoihin.

Paavali kuvaa omaa työtään näin: *Sillä minä olen apostoleista vähäisin enkä ole sen arvoinen, että minua edes kutsutaan apostoliksi, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa. Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä, en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani.* (1. Kor. 15:9-10)

Jos pelastus on armoa, niin on myös evankeliumin työ armoa. Siksi kenelläkään ei ole mitään syytä kerskata siitä mitä tekee. Tehtävämme on antaa kiitos ja kunnia Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan. Evankeliointi on ”Kristuksen kehumista!”

Yhtä vähän kuin Paavalillekaan evankeliumin julistus ei ole siinä mielessä vapaaehtoista, että voisimme sitä joko tehdä tai olla tekemättä. Jos meissä asuu Pyhä Henki, hän ikään kuin ajaa ja pakottaa meitä työhön. Mutta se on rakkauden pakotusta, joka synnyttää meissä halun noudattaa lähetyskäskyä:

Siitä, että julistan evankeliumia, minulla ei ole kerskailemista. Minun on pakko tehdä niin. Voi minua, ellen evankeliumia julista! Jos teen sitä vapaasta tahdostani, minulla on siitä palkka. Jos taas en tee sitä vapaasta tahdostani, minulle on silti uskottu tämä tehtävä. (1. Kor. 9:16-17)

Vaikka evankeliumi on yksinkertainen viesti siitä, että Jeesus kärsi ja kuoli meidän syntiemme tähde ristillä, hänet haudattiin ja kolmantena päivänä hän nousi kuolleista ja ilmestyi yli 500 hengelle ja on nyt Isän oikealla puolella taivaassa ja tulee pian kirkkaudessaan takaisin, siihen sisältyy Kristuksen tutkimattomat rikkaudet. Meiltä menee vielä koko ikuisuus kirkkaudessa tutkistella ja ylistää hänen ristin salaisuudessa ilmestynyttä armoaan. Mutta jo nyt sanaa jakaessamme saamme itsekin haukata elämän leipää ja pääsemme syvemmin tuntemaan Herran hyvyttä.

Seurakunta osoitus Jumalan viisaudesta

Näin Jumalan moninainen viisaus tulee nyt seurakunnan kautta tunnetuksi taivaallisille hallituksille ja valloille sen ikuisen suunnitelman mukaisesti, jonka hän oli tehnyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (10-11)

Kristuksen uhrilla pelastettu seurakunta ei ole vain uskossa Herraan liitettyjen yhteisö, jonka pää on Kristus, vaan se on myös Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa pelastuksen päämäärä. Se on Kristuksen morsian ja siinä ilmenee Jumalan viisaus, vaikka se saattaa vielä täällä taistelevana näyttää monella tavalla repaleiselta ja ahdistetulta. Mutta jo se, että se läpi vuosisatojen on jatkanut taisteluaan pimeyden voimia vastaan Pyhän Hengen voimassa, on todistus sekä enkeleille että pimeyden valloille. Tuonelan portit eivät sen marssia läpi elämän ja kuoleman lopulliseen voittoon ole kyenneet estämään.

Jakeet kertovat myös sen, että enkelit ja henkivallat eivät toisin kuin Jumala ole kaikkitietäviä. Jumalan pelastama seurakunta toimii myös niihin nähden osoituksena Jumalan viisaudesta. Paavali viittaa usein kirjeissään siihen, että meidän henkilökohtainen vaelluksemme ja seurakunnan vaellus tapahtuu enkeleiden silmien alla:

Kehotan sinua vakavasti Jumalan, Kristuksen Jeesuksen ja valittujen enkelien edessä, että noudatat tätä puolueettomasti tekemättä päätöksiä etukäteen. (1. Tim. 5:21) Tai: Siksi naisen tulee pitää päässään vallan merkkiä enkelien tähden. (1. Kor. 11:10) Tai: Minusta näyttää, että Jumala on asettanut meidät apostolit vihoviimeisiksi, ikään kuin kuolemaan tuomituiksi. Olemme koko maailman katseltavina, sekä enkelien että ihmisten. (1. Kor. 4:9)

Vaikka Saatana langenneena ylienkelinä omistaa suuren voiman ja ihmiset ylittävän ”pirullisen” viisauden ja vaikka hän tietää riivaajien kanssa kerran joutuvansa kadotukseen, se ei tunne Jumalan iankaikkisuudessa laatimaa pelastussuunnitelmaa. Seurakunnan marssi hänen vastustuksestaan ja vainoistaan huolimatta paljastaa, miten hän ei voi voittaa Jumalaa eikä tuhota seurakuntaa. Seurakunta ja sen lopullinen pyhyys on Jumalan varassa eikä sitä voi mikään estää: *Jo ennen maailman perustamista hän valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. (1:4)*

Täysi varmuus

Hänessä meillä on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan luo, uskon kautta häneen. (12)

Edellä Paavali oli jo vakuuttanut, että sekä juutalaiset että pakanat pääsisivät yhdessä Isän luokse: *Hänen (Kristuksen) kautta on meillä molemmilla pääsy yhdessä ja samassa Hengessä Isän luo.* (2:18) Nyt ennen kuin hän jatkaa rukoustaan korostaa vielä, että pääsy Isän sydämelle asti on täysin turvallinen. Meidän ei tarvitse pelätä mitään tuomiota tai rangaistusta, sillä Jeesuksessa ne on poistettu meiltä. Voimme koko painolla heittäytyä tämän lupauksen varaan. Juuri se on uskoa. Kristus on rohkeutemme, Kristus on turvamme, Kristus on uskomme kohde. Usko ei katso itseensä vaan ulospäin kohti Kristuksen ristin uhria ja hänen voittoisaan ylösnousemukseemme. Hän on pelastuksemme takuu.

Jos sinä olet jo Jumalan seurakunnan elävä jäsen, Herra kutsuu sinua jälleen elopellolleen kylvämään pelastuksen sanaa ja julistamaan etsijöille hyvää sanomaa täydellisestä sovituksesta Jeesuksen ristissä. Jakaessasi elämän leipää, evankeliumin sanaa, saat tänään itsinkin haukata siitä ja omistaa turvallinen pääsy Isän sydämelle asti.

Kristuksen rakkaus Ef. 3:14-21

14. *Tämän vuoksi minä notkistan polveni Isän edessä,*
15. *hänen, josta kaikki isyys taivaissa ja maan päällä saa nimensä.*
16. *Rukoilen, että hän Henkensä kautta, suuren kirkkautensa mukaisesti, antaisi teidän sisäisen ihmisenne vahvistua voimassa,*
17. *niin että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne. Rukoilen, että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina,*
18. *voisitte yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittää, mitä on leveys, pituus, korkeus ja syvyys,*
19. *ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä. Näin te tulette täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä.*
20. *Hänelle, joka voi tehdä monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa,*
21. *hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Aamen.*

Rukouksemme

Olimme kävelyllä, kun 7 vuotta vanha tyttö ajoi meitä vastaan polkupyörällä. Hän pysähtyi, kun tunnisti minut. Hän käy nimittäin säännöllisesti Donkkis illoissa, joissa lapsille opetetaan Jumalan sanaa. Hän kertoi: "Yhden ystäväni kanssa yritimme korjata vioittunutta esinettä, mutta kun se ei ottanut onnistuakseen, muistimme, että Jumalalta saa rukouksessa pyytää kaikkia asioita. Niin me sitten yhdessä rukoilimme, mutta ei se toiminut." Terävänä tyttönä hän jatkoi: "Ehkä Jumala halusi meille jotain parempaa, kun ei antanut, mitä pyysimme." Vastasin hänelle, että rukouksessa ei pääasia ole se, mitä pyydämme, vaan se kenen kanssa puhumme. Kaikki asiat saamme jakaa Herralle, mutta hän sitten päättää, mikä on meille parasta. Selitin, etteivät vanhemmatkaan anna lapsille kaikkea, mitä he pyytävät, vaan sen mikä on todella tarpeellista ja hyödyllistä.

Jäin miettimään, miten itse rukoilen ja millaisella asenteella sen teen. Jaksossamme Paavali jatkaa esirukousta Efesoksen seurakuntalaisten puolesta ja antaa meille esimerkin, milaista meidänkin esirukouksemme tulisi olla nimenomaan toisten uskovien puolesta.

Esirukous pelastumattomien puolesta

Roomalaiskirjeessä Paavali kertoo myös, miten hän rukoilee niiden puolesta, jotka vaeltavat vielä pimeydessä:

Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valehtele sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä että minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni. Minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljeni hyväksi, jotka ovat sukulaisiani lihan puolesta.Veljet, minä toivon sydämestäni ja rukoilen Jumalaa heidän puolestaan, että he pelastuisivat. Minä todistan heistä, että heillä on intoa Jumalan puolesta mutta ei ymmärrystä. (Room. 9:1-3; 10:1-2)

Paavali suree ja kokee tuskaa niiden puolesta, jotka ovat matkalla kadotukseen. Hänen rakautensa omia sukulaisiaan kohtaan ei salli hänen lakata rukoilemasta heille pelastusta. Samalla hän näkee syyn, miksi he torjuvat pelastuksen ja säälii heitä väärässä innossaan. Into on hyvä, mutta ilman ymmärrystä se torjuu Jumalan lahjan yrittäessään omillaan selvittää Jumalan edessä. Rakkaus ajoi Paavalia esirukoukseen ja julistamaan evankeliumia noille hukkuville.

Polvirukous

Tämän vuoksi minä notkistan polveni Isän edessä, ...(14)

Sanat "Tämän vuoksi" viittaavat juuri edellä sanottuun: Hänessä meillä on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan luo, uskon kautta häneen. Siksi minä pyydän, ettette lannistuisi niiden ahdistusten vuoksi, joita saan teidän tähtenne kärsiä, sillä ne ovat teille kunniaksi. (3:1213) Ellei Jeesus olisi ristin kärsimyksellään ja ylösnousemuksen voitollaan avannut meille turvallista pääsyä aivan taivaallisen Isän sydämelle asti, meillä ei olisi mitään oikeutta rukoilla mitään. Mutta nyt se on mahdollista.

Nyt siis Paavali rukoili jo uskoon tulleiden seurakuntalaisten puolesta. Hän teki sen vankilassa polvillaan. Rukousasento ei tietenkään ole ratkaiseva asia rukouksessa, mutta usein se kuitenkin kuvastaa rukoilijan sydämen asennetta. Juutalaisten tyypillinen rukousasento oli seistä molemmat kädet kohotettuna ylös taivaaseen päin. Sillä tahdottiin ilmaista ylistystä kaiken yläpuolella olevaan Jumalaa kohtaan. Suomalainen tapa ristiä kädet taas viittaa siihen, että saavumme täysin avuttomina itse mitään tekemään ja turvaamme rukouksessa Jeesuksen ristin armoon. Syvässä kärsimyksessä ihminen saattaa taas Jeesuksen Getsemanen rukouksen tapaan heittäytyä kasvoilleen maahan jakamaan tuskaamme Herralle. Polvirukous on ollut yleistä suomalaisissa herätysliikkeissä, koska se kuvastaa nöyrää riippuvuutta ja alamaisuutta Herralle.

Rukouksessa ei ole olennaista, mitä sanomme, kuinka kiitämme tai mitä pyydämme, vaan se kenen edessä olemme. Olemme siinä pyhän, vanhurskaan ja laupiaan Isän edessä. Mieleemme ja sydäntemme silmät on siis ennen kaikkea suunnattava Jeesuksen kautta Isään. Rukous on vastausta Pyhän Hengen puhutteluun Jumalan sanassa. Siksi voidaan sanoa, että aito rukous alkaa taivaasta, kulkee Pyhässä Hengessä meidän sydäntemme läpi ja nousee takaisin Isän eteen. Kaikki lihallinen ja saastainen pyyhitään siinä Jeesuksen verellä pois.

Isyys

...hänen, josta kaikki isyys taivaissa ja maan päällä saa nimensä. (15)

Sodan jälkeen kasvaneita sukupolvia Suomessa on leimannut isättömyys ja toisaalta syvä isän ikävä. Sodassa moni menetti isänsä, sen jälkeen isien oli tehtävä raskasta työtä maan nostamiseksi jaloilleen niin, ettei heillä riittänyt aikaa eikä voimia lapsilleen. Seuraava sukupolvi taas kärsi isättömyyttä avioerojen tähden. Sitten seurasi sukupolvi, jossa feminismi on niin vahvaa, ettei isille tahtonut löytyä enää roolia. Vapaa kasvatus johti siihen, että isien piti esiintyä lastensa kavereina eikä tukena ja rajojen asettajana. Kun käsky: "Kunnioita isääsi

ja äitiäsi” on työnnetty yhteiskunnassa taka-alalle, vahvan ja turvallisen isän ikävä on entisestään lisääntynyt.

Muistan kun uskova ystäväni kertoi omasta isän ikävästään näin: ”Miten minä voisin kunnioittaa isääni, jonka tavatakseni minun on mentävä vankilaan.” Kyllä hän sitten selitti, että hän sai löytää aidon Isän Jumalassa ja sitä kautta hän oppi kunnioittamaan isäänsä – ei niinkään hänen ominaisuuksiensa vuoksi, kuin siksi, että Jumala on asettanut isyyden tavattoman tärkeäksi todellisuudeksi meille.

Paavali puhuu siitä, että kaikki isyys on Jumalan asettamaa. Siinä on kysymys auktoriteetista, vahvuudesta, totuuden opetuksesta, turvallisuudesta, huolenpidosta ja myös hellyydestä. Se sisältää myös taistelutahdon ja voimaa kaikkea vääryyttä vastaan suojellakseen niitä, jotka kuuluvat sen auktoriteetin alle. Juutalaiset pitivät Aabrahamia isänään ja Jeesus edellytti, että näiden olisi siksi pitänyt toimia ja elää niin kuin Aabraham. (Joh. 8:33-38) Vielä taivaallisessa paratiisissakin Aabrahamia kutsutaan isäksi. Mekin voimme perustellusti puhua hengellistä isistä ja myös kirkkoisista, jotka ovat Jumalan isyydelle alamaisina opettaneet ja ohjanneet meitä Jumalan totuuden tiellä.

Isyys ulottuu myös taivaallisiin olentoihin kuten enkeleihin. Ylienkelit ja serafit edustavat taivaallista isällistä järjestystä. Kaikki myös maalliset auktoriteettijärjestelmät juontavat juurensa Jumalan isyydestä, vaikka synty on niitä usein hyvin pahasti vääristänyt. Alamaisuus esivallalle perustuu sekin viime kädessä Jumalan isyyteen.

Jeesus kutsuu Jumalaa ei vain omaksi Isäkseen vaan myös kaikkien omiensa isäksi. Jeesus sanoi Marialle ylösnoustuaan: *”Älä koske (tarraudu) minuun. Minä en ole vielä mennyt ylös Isän luo. Mutta mene veljeni luo ja sano heille, että minä menen ylös minun Isäni ja teidän Isänne luo, minun Jumalani ja teidän Jumalanne luo.”* (Joh. 20:17)

Uskovan ihmisen perusturvallisuus johtuu siitä, että Pyhä Henki vakuuttaa hänelle päivitän, että Jeesuksen sovitustyön perusteella saamme olla kutsua kaikkivaltiasta ja pyhää Jumalaa omaksi Isäksemme:

Kaikki, joita Jumalan Henki johdattaa, ovat Jumalan lapsia. Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: ”Abba! Isä!” Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä ja perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme. (Room. 8:14-17)

Vahvistumisen tarve

Rukoilen, että hän Henkensä kautta, suuren kirkkautensa mukaisesti, antaisi teidän sisäisen ihmisenne vahvistua voimassa, niin että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne. (16,17a)

Katse edelleen Isään suunnattuna Paavali lausuu nyt ensimmäisen pyyntönsä. Hän tiedostaa, että Efesoksen uskovat samoin kuin me kaikki Herran seuraajat koemme ajoittain syvää heikkoutta. Seurakunta oli joutunut kärsimään vainoa ja sitä murehdutti nyt erityisesti se, että Paavali heidän suuri apostolinsa, esikuvansa ja opettajansa oli nyt vangittuna ja vaarassa joutua tuomituksi kuolemaa. Ulkoisen tilanteen masentavuus voi helposti viedä Herran oman kokemaan voimattomuutta vastustavien pimeyden voimien edessä.

Paavali ei kuitenkaan rukoile meille ulkoisia voimavaroja, joilla voisimme kukistaa vastustajamme. Herra itse sen kyllä voi tehdä niinkin oman suunnitelmansa mukaan. Mutta vaikka emme ulkoisia vihollisia ja esteitä kykenisikään voittamaan, tarvitsemme sisäistä voimaa, jolla voimme kestää ahdistusten ja vainojenkin keskellä. Tämä sisäinen voima ei kuitenkaan perustu siihen, että onnistuisimme saamaan ”hengelliset muskelimme” vahvemmiksi kovan

treenin ja harjoittelun kautta, vaan siihen että Pyhä Henki avaa sydämemme näkemään hänen suunnattoman suuren kirkkautensa. Pyhä Henki asuu jokaisen uskovan sydämessä, hän on kaikkivaltiaan Jumalan Persoona. Hän itse antaa sisäiselle ihmisellemme voiman *niin että Kristus asuu uskon kautta meidän sydämissämme.* (17)

Jos Kristuksen laki on kirjoitettu sydämiimme ja Kristuksen rakkaus vuodatettu sinne Pyhässä Hengessä, silloin Kristus asuu siellä. Kristus asuu jokaisen uskovan kristityn sielussa. Hän asuu sydämessä uskon kautta. Usko avaa sielun oven vastaanottaa Kristus, usko päästää hänet sisään ja alistuu hänelle. Uskon kautta me yhdistymme Kristukseen ja meillä on osallisuus hänessä.

Tässä on tärkeää huomata, että Pyhän Hengen voima ei tule milloinkaan uskovan elämään jotenkin erillään Kristuksesta vaan aina niin, että näemme yhä syvemmin, kuka ja millainen Kristus on meitä kohtaan. Jeesus korosti opetuslapsilleen:

Mutta kun Totuuden Henki tulee, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Hän ei puhu omia ajatuksiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja hän ilmoittaa teille, mitä on tuleva. Hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun. Siksi minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille." (Joh. 16:13-15)

Kristuksen asuminen Pyhässä Hengessä sydämessämme ja hänen voimansa vaikutus ei ole meidän omaa voimaamme vaan hänen. Siksi Herra toimii usein niin, että painaa meidät tuntemaan oman heikkoutemme entistä syvemmin ja sen keskellä osoittaa voimansa. Paavali kirjoitti siitä kuuluisat sanat:

Mutta hän (Herra) sanoi minulle: "Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen voima lepäisi ylläni. Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (2.Kor. 12:9-10)

Kun Pyhä Henki syvimässä heikkoudessamme kääntää katseemme Kristukseen, Herran voima pääsee vaikuttamaan meissä ja meidän kauttamme. Siksi meidän ei tarvitse pelätä heikkouden tunnetta elämässämme. Sen kokeminen on meille samalla kutsu katsoa Herran Jeesuksen kasvoja, viipyä Hänen edessään. Uskovan voima, jota Paavali siis rukoilee lisää, on olemukseltaan vakuuttuneisuuden voimaa. Siis sitä, että vaikka hän on heikko ja kyvytön itsessään, Herra itse on väkevä ja toimii hänen puolestaan ja hänen kauttaan.

Kristuksen rakkauden mitat

Rukoilen, että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittää, mitä on leveys, pituus, korkeus ja syvyys, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä. (17-19)

Paavalin toinen rukousaihe on se, että me pääsisimme yhä syvemmin ymmärtämään, kuinka suunnattoman suuri on Kristuksen rakkaus meitä kohtaan. Tätä ymmärrystä emme pääse kuitenkaan omassa yksinäisyydessämme saavuttaa, vaan se voidaan ottaa vastaan ja omistaa yhdessä muiden uskovien kanssa, seurakunnan yhteydessä. Kristuksen rakkaus ylittää kyllä kykymme ymmärtää, mutta voimme keskinäisessä yhteydessä rakkautta harjoittaen päästä entistä syvemmälle sen tuntemisessa.

Herran rakkauden mitat on usein kuvattu seuraavasti: Se leveys tarkoittaa, että Herran rakkauden uhri Golgatalla riittää pelastukseksi kaikille aikakausille, kaikille kansoille ja kansanryhmille, kaikille kielille ja jokaiselle ihmiselle poikkeuksetta. Sen pituus alkoi jo ennen luomista, kun Jumala teki iankaikkisuudessa armopäätöksen pelastaa Kristuksen uhrin kautta jokaisen, joka uskoo häneen. Pelastus jatkuu ja ulottuu iankaikkiseen elämään asti. Meiltä menee koko ikuisuus ammentaessamme Golgatalla ilmestyneen Kristuksen rakkaudesta ja

saamme aina uuden ja uuden syyn ylistää meidän puolestamme teurastettua Jumalan Karitsaa. Kristuksen rakkaus on niin syvä, että hän astui maan alimpiin paikkoihin. Ei ole ketään niin alas langennutta, ettei Herran armo ulottuisi häneen asti. Edelleen sen korkeus näkyy siinä, että Kristuksen rakkaus vie jokaisen pelastetun ylös iankaikkiseen kirkkauteen asti. Kristus lähestyy rakkaudessaan meitä alhaalta käsin ja nostaa meidät aina taivaallisen Isän valtaistuimen luokse.

Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. Kun olimme vielä heikkoja, Kristus kuoli oikeaan aikaan jumalattomien puolesta. (Room. 5:5,6)

Jos ja kun meille voi tulla epäilyjä siitä, mistä elämämme moninaisissa kiusoissa ja taisteluissa saisimme udelleen otteen Jumalan rakkaudesta, niin Paavali neuvoo:

Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä. (Room. 5:8) Vaikka kaikki muu hyvä ympäriltämme katoaisikin, Kristuksen uhri pysyy ja sen varassa pääsemme perille kirkkauteen. Siinä loistaa Jumalan ihmeellinen rakkaus pimeimmässäkin paikassa.

Jumalan täyteys meissä

Näin te tulette täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä. (19)

Kristuksen rakkauden tunteminen vie pelastetun osalliseksi Jumalan kaikesta täyteydestä. Ajatus tuntuu niin huikaisevalta, että emme oikein uskalla ajatella sitä loppuun asti. Kuitenkin Raamattu toistuvasti puhuu Pyhän Hengen täyteydestä, Pyhällä Hengellä täyttymisestä ja myös Kristuksen täyteydestä.

Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi, sillä laki on annettu Mooseksen kautta, armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta. (Joh. 1:16-17)

Kun Jumala antaa meille hyvää, hän ei vain jaa pieniä paloja vaan haluaa lahjoittaa meille kaiken täyteydessään. Kun jokaisessa uskovassa asuu Pyhä Henki kokonaisuena ja täytenä Persoonana ja kun Hänessä Kristus asuu uskon kautta sydämessämme, se ei tarkoita, että hänellä olisi vielä meissä täyttä hallintavaltaa. Sitä mukaan kuin Herra saa meissä lisää hallintavaltaa, sitä mukaa me täytymme Pyhällä Hengellä ja pääsemme osalliseksi Jumalan täyteyteen. Herra haluaa antaa enemmän kuin me uskallamme odottaa. Luvussa 4. Paavali selittää, miten tuo Jumalan täyteys voi meissä päästä vapaasti toimimaan:

Hän (Kristus) antoi toiset apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi tehdäkseen pyhät valmiiksi palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki saavutamme ykseyden uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, kypsän miehuuden, Kristuksen täyteen täysi-ikäisyyden mitan. Silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajalehtivat ja ovat kaikkien opintuulten heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa, vaan noudatamme totuutta rakkaudessa ja kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristus. (Ef. 4:11-15)

Meidän ei siksi tarvitse tyytyä puolinaiseen ja kuivaan kristityn elämään, koska Jumala on valmis antamaan meille runsaasti ja paljon enemmän – ei kuitenkaan välttämättä suuria kokemuksia – Hänen rakkautensa ja armonsa tuntemista, se voi tapahtua jopa syvimmän heikkouden ja kärsimyksen keskellä. Siksi Paavali jatkaa:

Hänelle, joka voi tehdä monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa,... (20)

Ihmeitä tekevä Herran voima

Me saamme odottaa Herralta suuria. Mutta ei ehkä sellaista suuruutta, mitä tämä maailma tavoittelee. Esimerkkinä saimme pääsiäisenä (2026) nähdä, miten Herra teki enemmän, kuin uskalsimme odottaa. Olimme yhdessä **Miho Koonon** kanssa rukoilleet jo monta vuotta hänen äitinsä pelastumista. Vuosikymmenet tämä vaikean elämän ja hankalan luonteen saanut äiti vastusti jyrkästi evankeliumin sanaa, jota Miho hänelle jakoi. Sitten hän sairastui alkavaan dementiaan ja sen päälle vielä sai kevyen aivoinfarktin. Mihon täytti syvä huoli siitä, pelastuuko hänen äitinsä ennen kuolemaansa. Eräänä päivänä Miho kirjoitti suurin kirjaimin evankeliumin lupauksen ja pyysi äitiään lukemaan sen. Silloin tapahtui ihme. Hän huudahti: "Minä uskon Jeesukseen." Sitten Miho pyysi pastori **Kajinishia** kastamaan äitinsä hoitokodissa. Kasteen jälkeen koko hänen olemuksensa muuttui. Hänet täytettiin ihmeellillä ilolla. Pyhä Henki Mihon ja kahden muun silmien edessä näytti, että hän voi dementoituneenkin ihmisen pelastaa ja antaa uskon lahjan. Saimme vahvistuksen siitä, että Jumalan sana on elävä ja toimiva.

Paavali kuvasi jo ensimmäisen luvun rukouksessaan, millainen voima vaikuttaa uskovissa, kun Pyhä Henki asuu heissä: *...miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa...* (1:19-20)

Suurimmassakin heikkoudessamme rukoillessamme itse Ylösnoussut Herra vaikuttaa ja siksi saamme turvallisesti jättäytyä hänen varaansa ja odottaa yhä suurempaa Herran tuntemista. Se tapahtuu Jumalan sanan kautta, kun näemme, mitä se vaikuttaa ihmisyydämissä, miten Jumala avaa lujimminkin lukitut sydämet ja pelastaa ihmisiä.

Ylistys

...hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Aamen. (21)

Paavalin rukous uskovien puolesta alkoi katseen nostamisella Isän puoleen. Hän näki Herran kasvojen kirkkauden, Pyhän Hengen, joka valaisi hänelle Kristuksen rakkauden suuruutta. Hän muutti kaiken sen rukoukseksi, että muutkin uskovat pääsisivät nauttimaan Isän kasvojen paisteesta. Hän ei lopulta voinut mitenkään jäädä vain anomaan asiaa Herralta, vaan hänen sydämensä kohosi suurenmoiseen Jumalan ylistykseen. Hän ei kuitenkaan tyytynyt siihen, että hän itse ylistäisi Isää, vaan hän halusi, että kaikissa seurakunnissa sama ylistys voisi täyttää sydämet ja yhteiset kokoontumiset. Hän halusi, että ylistys jatkuisi ylisukupolvisesti ja lopulta jatkuisi loputtomana ikuisesti Herran kasvoja katsellen. Isän kasvoja katsellessa ja ylistäessä hän teki sen Jeesuksen Kristuksen ristiä ja ylösnousemusta ajatellen, siitä kiittäen ja siinä ilmaistua Isän rakkautta hengittäen. Voi jospa mekin oppisimme, miten ihanaa ja riemullista on ylistää meidän ihmeellistä Isäämme taivaassa.

Aamen

Olemme tottuneet pitämään sanaa Aamen jonkinlaisena pisteenä rukoukseen. Sananahan se merkitsee "Totisesti, niin on." Aidossa rukouksessa emme voi valehdella, sillä Herra näkee joka tapauksessa koko totuuden sydämemme tilasta. Ilmestyskirja käyttää kuitenkin sanaa Aamen Jeesuksen yhtenä nimenä. Jeesus on se Totinen, jonka veriuhri Golgatalla syntiemme sovituksesi tekee mahdolliseksi sen, että ylipäänsä voimme ja saamme rukoilla ja tulemme kuulluksi Isän edessä. Koska rukouksen olemus on se, että itsessämme täysin avuttomina ja kyvyttömänä tekemään tai aikaansaamaan sitä, mitä pyydämme, anomme Herraa tekemään sen mahdolliseksi. Näin ollen rukouksen loppusana Aamen merkitsee myös sitä, että jätämme kaiken pyytämämme ja sanomamme Herran Jeesuksen käsiin, hänen suoritettavakseen ja jäämme uskossa odottamaan, millä tavalla Herra vastaa meille.

Rukouksesi

Millaista on sinun rukouselämäsi? Keskittykö se sinun henkilökohtaisiin haasteisiin vai käytätkö pääosan tietoisesta rukouksesta muiden ihmisten, niin pelastuksesta osattomien kuin uskovienkin tarpeisiin. Onko rukous sinulle uskonnollinen velvollisuus vai mahdollisuus jakaa sydäntäsi Herran kanssa silmät hänen kasvoihinsa suunnattuna? Jos se on jälkimmäistä, opit varmaan myös ylistämään Isää Jeesuksen kautta Pyhän hengen avulla. Herra kutsuu sinua rukoilemaan ja ylistäen kertomaan myös Isälle kuinka hyvä hän on ja miten suunnaton on hänen rakkautensa Kristuksessa meitä kohtaan.

Ellet vielä koe osaavasi rukoilla, aloita Isämeidän rukouksesta. Rukoile sen jokainen lause muutamia kertoja ajatellen ja mieli suunnattuna taivaalliseen Isään. Herra haluaa avata myös sinulle ihmeellisen rukouksen maailman.

Seurakunnan ykseys Ef. 4:1-16

- 1. Minä, joka olen vankina Herran vuoksi, kehotan siis teitä vaeltamaan saamanne kutsumuksen arvoisesti,*
- 2. kaikessa nöyryinä, lempeinä ja pitkämielisinä, kärsien toisianne rakkaudessa.*
- 3. Pyrkikää rauhan yhdyssiteen avulla säilyttämään Hengen ykseys:*
- 4. yksi ruumis ja yksi Henki, niin kuin teidät on kutsuttukin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte;*
- 5. yksi Herra, yksi usko, yksi kaste;*
- 6. yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien, kaikkien kautta ja kaikissa.*
- 7. Mutta itse kullekin meistä on annettu armo Kristuksen lahjan mitan mukaisesti.*
- 8. Sen tähden sanotaan: "Hän nousi korkeuteen, otti vankeja saaliikseen ja antoi lahjoja ihmisille."*
- 9. Mitä sitten merkitsee se, että hän nousi korkeuteen, ellei sitä, että hän oli laskeutunut myös alas, maan alimpiin paikkoihin?*
- 10. Hän, joka laskeutui alas, nousi myös kaikkia taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaiken.*
- 11. Hän antoi toiset apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi*
- 12. tehdäkseen pyhät valmiiksi palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen,*
- 13. kunnes me kaikki saavutamme ykseyden uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, kypsän miehuuden, Kristuksen täyteyden täysi-ikäisyyden mitan.*
- 14. Silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja ovat kaikkien opintuulten heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa,*
- 15. vaan noudatamme totuutta rakkaudessa ja kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristus.*
- 16. Hänessä koko ruumis, yhteen liittyneenä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa ja rakentuu rakkaudessa sen voiman mukaan, joka kullakin ruumiin-osalla on.*

Miksi monia kirkkokuntia?

Miksi on niin monia kirkkokuntia? Miksi myös monen kirkkokunnan sisällä tapahtuu jakautumista? Miksi monessa paikallisseurakunnassa uskovat ovat usein tukkanuottasilla keskenään? Eikö Jeesus rukoillut omiensa puolesta, että he olisivat yhtä? Miten voisi toteutua Jeesuksen sana: "Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus"?

Kirkkokuntien monilukuisuus ja eri seurakuntien korostuserot eivät sinänsä olisi ongelma, sillä uskovien yhteys ei perustu organisatoriseen ykseyteen vaan Pyhän Hengen synnyttämään uuden elämän yhteyteen uskossa samaan Jumalaan ja samaan Kristukseen. Samoin kuin yhdessä sukukunnassa on epäluokainen määrä perheitä, se ei merkitse sitä, että sukukunta ei olisi yksi. Jokaisessa perheessä on hiukan toistaan eroavat perinteet ja tavat, mutta silti on kysymys samasta kansasta. Monella kristityllä on vahva kokemus siitä, miten yhteys Pyhässä Hengessä ylittää kulttuuri, kieli, seurakunta ja kansallisraajat. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteivät uskovat osaisi todellakin riidellä ja repiä sitä rakkauden yhteyttä, jota Herra heille antaa. Paljon on synnin tuottamia riitoja ja siksi Paavalin kehotukset seurakunnan yhteyden säilyttämiseksi on erittäin ajankohtainen. Sitä ei kuitenkaan saada aikaan yrityksillä ajaa kaikki seurakunnat yhteen suureen organisaatioon.

Muistan, kun ystäväni lausui: "Uskon kaiken muun, mitä Apostolisessa uskontunnustuksessa sanotaan, paitsi sanat: "Uskon pyhän yhteisen seurakunnan." Hän oli toiminut pastorina parissa seurakunnassa, mutta törmäsi jälkimmäisessä seurakuntaneuvostoon, joka savusti hänet ulos seurakunnasta. Hän ei ole toki ainoa, joka on kärsinyt syviä haavoja siitä, että seurakunnissa uskovat riitelevät keskenään joskus opillisista erimielisyyksistä mutta usein hyvin raadollisissa arvovaltakiistoissa raha, johtajuus ja ihmissuhdeasioista. Syystä usein halutaan toistaa Jeesuksen rukousta, että he olisivat yhtä. Uskovien synnit ovat todellisia ja aiheuttavat vakavia riitoja. Yhteyttä voidaan ylläpitää vain, jos uskovat suortuvat tekemään parannusta omista synneistään eikä muiden synneistä.

Seurakunnan ykseys

Efesolaiskirjeen pääteema on seurakunta Kristuksen ruumiina ja sen ykseys. Edellisissä kolmessa luvussa Paavali kävi läpi ne perustavat opit, joista kristillinen seurakunta elää. Ellei niistä olla yhtä mieltä, mitään todellista kristittyjen yhteyttä ei voida rakentaa. Ellei Jumalan pelastussuunnitelmaa Kristuksessa, Jeesuksen veressä suoritettua sovitusta syntisen ja Jumalan välillä, pelastusta ikuista kirkkautta myöten yksin armosta uskon kautta tunneta tai tunnusteta, mitään todellista yhteyttä ei voi seurakunnan sisällä eikä seurakuntien ja kirkkojen välille syntyä.

Siksi jaksossamme Paavali palaa jälleen ykseyden peruselementteihin Pyhän Kolminaisuuden tuntemisessa, mutta etenee sitten käytännöllisiin kehotuksiin, joilla syntiset, mutta Kristuksessa armahdetut ihmiset voisivat elää rakkaudessa ja sovussa samassa maailmanlaajassa seurakunnassa. Yhteinen uskon sisältö ei näet vielä takaa yhteyttä, siihen tarvitaan myös rakkaudessa ja totuudessa vaeltamista. Oppi tarvitaan oikeaan elämään, mutta oppi, jota ei sovelleta elämään jää pelkäksi pään tiedoksi. Toimiva rakkaus kumpuaa sydämiimme siltä Herralta, jonka oppi meille ilmoittaa.

Kutsumuksen arvon mukaan vaeltaminen

Minä, joka olen vankina Herran vuoksi, kehotan siis teitä vaeltamaan saamanne kutsumuksen arvoisesti, (1)....niin kuin teidät on kutsuttukin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte; (4)

Voi olla, että meitä saattaisi hävettää, jos joku kunnioittamamme uskova saa maalliselta oikeusistuimelta tuomion ja joutuu maksamaan sakkoja tai jopa vankilaan. Ainakin se tekisi meille kipeää tai voisi lannistaa meitä. Siksi Paavali edellä kirjoitti: *"Siksi minä pyydän, ettette lannistuisi niiden ahdistusten vuoksi, joita saan teidän tähtenne kärsiä, sillä ne ovat teille kunniaksi."*(3:13)

Nyt hän jo toistamiseen korostaa olevansa *"vanki Herran vuoksi"* (sanatarkasti "vanki Herrassa"). Hän halusi osoittaa, että uskovalla ei ole mitään hävettävää hänen vankeudessaan, vaikka maailma pilkkaisi häntä siksi, että hän puhuu totuutta. Esimerkiksi Päivi Räsäsen saama tuomio ei ole hävettävä asia, vaan kertoo siitä, että hän vaeltaa Herrassa saamansa

kutsumuksen tietä. Paavalin vankeus vahvisti hänen sanomaansa Herralta saatuna. – Tietenkin, jos joudumme vankilaan tekemiemme rikosten tähden, meillä on kaikki syy hävetä.

Jumala kutsui meidät pelastukseen, jonka hän oli valmistanut Kristuksen Golgatan sovinto-verellä. Kutsu sisälsi samalla myös tehtävän jakaa myös muille sitä evankeliumin sanaa, jonka kautta itse olimme pelastuneet. Mutta viime kädessä saimme kutsun Karitsan hääaterialle kirkkauden valtakuntaan ja omistamaa perintönä kaikki se, minkä Kristus omisti.

Uskova on nyt Jumalan lapsi ja elämänsä jokaisena hetkenä hän myös edustaa Jumalaa: *Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut ihmisille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettäiläitä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.* (2. Kor. 5:19-21)

Olemme Jumalan suurlähettäiläitä ja maailma myös katselee meitä sellaisina. Emme voi milloinkaan ottaa lomaa kristittynä, Kristuksen tuoksuna olemisen tehtävästä, vaikka joskus kiusaus siihen saattaa olla voimakkaaksi. On surkeaa, jos ja kun tuotamme häpeää Lähettäjälemme, joka on lunastanut meidät omikseen ja luvannut meille kirkkauden valtakunnan. Meidän on mahdollista vaeltaa kutsumuksemme mukaan, kun pidämme kiinni siitä toivosta, jonka olemme pelastuessamme saaneet. Pitämällä silmällä lopullista päämäärää jaksamme täyttää tehtävämme Herran edustajina.

Vaelluksen tuntomerkit

. ...kaikessa nöyrinä, lempeinä ja pitkämielisinä, kärsien toisianne rakkaudessa. Pyrkikää rauhan yhdyssiteen avulla säilyttämään Hengen ykseys: (2-3)

Nöyryys on itsensä oikein arvioimista Jumalan ja ihmisten edessä. Herran edessä olemme tomua ja tuhkaa. Olemme täysin riippuvaisia siitä armosta, jonka hän meille antaa. Ihmisten edessä meidän tulee pitää toisia itseämme parempina. Jos vilpittömästi tutkimme omaa sydäntämme, meidän on pakko myöntää muut paremmiksi kuin me olemme. Paavalikin joutui tunnustamaan itsensä ”syntisistä suurimmaksi”. Luontainen ylpeytemme kyllä haraa jatkuvasti vastaan etsien näyttöä siitä, että olisimme muka kuitenkin hiukan parempia kuin muut.

Uskovina meillä on kiusaus pitää uskoamme jonkinlaisena ”ansiomerkinä” suhteessa muihin ihmisiin. Nöyryys on rakkauden elinehto. Emme voi rakkauden evankeliumia saada ihmisten sydämiin muuten kuin sitten, että asetumme heidän alapuolelleen, tunnustamme oman syntisyytemme ja sen että olemme pelastettuja vain ja ainoastaan Jumalan armosta uskon kautta. Nöyryys tekee meistä haluttomia ärsyttämään toisia. Nöyrä ei helposti ärsyynny tai loukkaannu toisten heikkouksista. Se on vihaisen kaunan ja ärtymyksen vastakohta. Jeesus oli nöyrä ja hiljainen ja siksi meidät on kutsuttu elämään hänen seuraajinaan nöyryydessä.

Paavali oli nähnyt, millaisia syntejä ja riitoja seurakunnissa esiintyy. Syntinsä anteeksi saaneissa uskovissa asuu edelleen syntinen lihallinen luonto, joka aiheuttaa monenlaisia konflikteja ja loukkaantumista. Kiusauksissa uskovat lankeavat myös raskaisiin synteihin, joita toisilla uskovilla on taas kiusaus ylpeästi moittia. Siksi tarvitaan pitkämielisyyttä. Se merkitsee kärsivällistä loukkausten sietämistä ilman kostonhimoa ja toistemme heikkouksiensa sietämistä. Löydämme itsestämme paljon sellaista, jota on vaikea antaa anteeksi itsellemme. Siksi meidän ei pidä hämmästellä, jos löydämme toisista sellaista, jota meidän on vaikea antaa anteeksi, ja silti meidän on annettava heille anteeksi, koska Herrakin antaa meille anteeksi. Ilman sitä ykseyttä ei voida säilyttää. Ylpeys ja intohimo rikkovat rauhan ja aiheuttavat kaikenlaista pahaa. Nöyryys ja sävyisyys palauttavat rauhan ja säilyttävät sen. Mitä enemmän meillä on nöyrää mieltä, sitä enemmän myös yksimielisyyttä.

Hengen ykseys

Pyrkikää rauhan yhdyssiteen avulla säilyttämään Hengen ykseys: yksi ruumis ja yksi Henki, niin kuin teidät on kutsuttukin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte; yksi Herra, yksi usko, yksi kaste; yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien, kaikkien kautta ja kaikissa. (3-6)

Ihmisen pelastus tapahtuu Pyhän Kolminaisuuden työnä. Uskossa Kristukseen ihminen pääsee osalliseksi samasta armosta, joka on annettu myös jokaiselle seurakunnan jäsenelle. Seurakunnan ykseys on ykseyttä, jonka Pyhä Henki synnyttää viemällä meidät uskon ja kasteen kautta osallisuuteen Kristukseen, Herraamme. Hänessä meistä tulee saman tai vaallisen Isän lapsia, saman perheen jäseniä. Seurakunnan olemus on osallisuutta pyhään kolminaiseen Jumalaan. Nyt Paavali korostaa, että meidän tulee uudestaan ja uudestaan palata yhteiseen pelastukseemme Herrassa.

Monella meillä on kokemus siitä, että istuttuamme junassa tai muussa kulkuvälineessä jonkun ventovieraan ihmisen viereen, jokin meissä kertoo, että tuon vierustoverin täytyy olla uskova. Sitten avattuamme sanaisen arkkumme, huomaamme, että Pyhä Henki oli yhdistänyt meidät toisiimme merkillisellä rauhan yhdyssiteellä. Ulkoinen olemus ei välttämättä kerro, että toinen on uskova, mutta se rauha, jonka Pyhä Henki on uskovalle antanut ei voi jäädä huomaamatta. Meidän tehtävämme on tätä lahjana saamaamme yhdyssidettä ylläpitää toistamalla uskomme ydinasioita ja niistä kumpuavaa ikuisen kirkkauden toivoa, etteivät eroavaisuudet sivuasioissa tai mielipiteissä pääsisi sotkemaan yhteyttämme.

Siksi tullessamme uskovina yhteen meidän tulee aina muistuttaa tosiamme, että Herra on keskelläme. Sen voimme tehdä yhteisen rukouksen muodossa ennen kuin lähdemme tekemään mitään muuta. Samalla on tärkeätä tiedostaa, että olemme uskon kautta saaneet osaksemme Herran armon ja yhteyden Isän kanssa eikä pelastuksessa kukaan ole toistaan ylempänä.

Kastekin on meitä yhdistävä tosiasia, vaikka erilaisten kastekäsitysten vuoksi on syntynyt monenlaisia erottavia muureja uskovien välille. Kuitenkin jokainen uskova kristitty on kastettu vedellä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Voi olla, että ymmärrämme kasteen eri lailla, mutta se, mitä kasteessa tapahtuu, on Herran määräämä ja hänen tekonsa. Siksi kastekin on vain yksi ja yhdistää meidät Herraan ja siksi myös toisiimme. Ilahduttavaa onkin, että viime aikoina monet uskovat ovat alkaneet nähdä mielestään ”väärän” kastekäsityksen omaavat uskovatkin veljinään ja sisarinaan.

Yksi Jumala on kaikille uskoville samanlainen Isä. Suhde on aivan erityinen, pyhä, kunnioitettava mutta hyvin läheinen, niin että jokainen saa Pyhässä Hengessä kutsua häntä omaksi Isäkseen. Hän on luomisen perusteella kyllä kaikkien ihmisten Jumala, mutta aivan erityisesti pelastettujen, jotka hän on tahtonut jo äidin kohdussa luoda aivan erityistä käyttöä ja tarkoitusta varten. Jumala on kaikkien yläpuolella olemuksensa ja luontonsa kirkkauden täydellisyyden puolesta. Hänellä on valta kaikkien luotujen ja erityisesti oman seurakuntansa yli. Kaikkien kautta hän kaitsee ylläpitää ja hallitsee heitä. Uskova seurakunta on hänen temppelinsä, jossa hän asuu Pyhässä Hengessä. Siksi hänen lapsinaan meillä tulee yksi sydän ja yksi sielu.

Lahjojen erilaisuus

Mutta itse kullekin meistä on annettu armo Kristuksen lahjan mitan mukaisesti. (7)

Pelastusarmo on jokaiselle uskovalle täsmälleen sama. Jokainen on syntinen ja itsessään kadotuksen ansaitseva, mutta on saanut Kristuksen Golgatan veriuhrin tähden syntinsä anteeksi, saanut saman Kristuksen lahjavanhurskauden, saman Pyhän Hengen, saman tai vaallisen perinnön ja iankaikkisen elämän Jumalan yhteydessä. Tässä suhteessa ei ole

mitään eroa Paavalin tai Matti Meikäläisen välillä. Pelastusarmon lisäksi Kristus jakaa omilleen armolahjoja Pyhässä Hengessä. Aivan samoin kuin synnyinlahjat, jotka Jumala antoi jokaiselle luodessaan heidät, samoin uskoville annettavat erityiset henkilölahjat ovat erilaisia. Pyhä Henki ottaa myös käyttöönsä myös uskovien synnyinlahjat pyhittämällä ne Herran mielen mukaiseen käyttöön Jumalan kunniaksi ja seurakunnan rakentamiseksi.

Armolahjojen suuruus tai niiden määrä eivät ole meidän itse päätettävissä. Herra jakaa niitä aivan niin kuin itse tahtoo ja hän antaa ne ”mittatilaustyönä” sen suunnitelman mukaan, jonka hän on laatinut jokaista uskovaa varten. Lahjoja ei kuitenkaan ole tarkoitettu henkilökohdasta käyttöä varten vaan rakentamaan seurakuntaa eli toisia ihmisiä. Niiden käytössä ratkaisevaa ei ole saavutusten määrä vaan se, missä määrin olemme uskollisia Herran meille osoittamissa tehtävissämme.

Paavali kirjoittaa henkilölahjoista näin:

Armolahjoja on erilaisia, mutta Henki on sama. Myös palvelutehtäviä on erilaisia, mutta Herra on sama. Voimavaikutuksia on erilaisia, mutta Jumala, joka kaiken kaikissa vaikuttaa, on sama. Hän antaa Hengen ilmetä itse kussakin yhteiseksi hyödyksi. Niinpä toinen saa Hengen kautta viisauden sanat, toinen saman Hengen vaikutuksesta tiedon sanat, toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas parantamisen armolahjat samassa Hengessä, toinen saa lahjan tehdä voimallisia tekoja, toinen profetoimisen lahjan, toinen henkien erottamisen lahjan, toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, joka jakaa kullekin erikseen niin kuin tahtoo. (1. Kor. 12:4-11)

Niin kuin jo Korintin seurakunnassa aikanaan meilläkin on kiusaus pöyhistellä omilla lahjoillamme ja aliarvioida muiden saamia lahjoja. Joku korottaa itseään ja toinen taas kätkee alemmuuttaan lahjansa vakan alle. Siksi seurakunnan yhteyden kannalta on tavattoman tärkeää, että näemme lahjat Kristuksen armon välineinä, jotka ovat tarpeen nimenomaan seurakunnan yhteyden lujittamiseksi eikä yksilösuoritusten avuksi. Ne on tarkoitettu lisäämään keskinäistä riippuvuutta toisistamme ja Jumalan armosta eikä kunniamerkeiksi rintaamme. Jos ja kun meillä on kiusausta olla kateellisia niille, joille Kristus jakoi suuremmat lahjat, voimme alkaakin kiittää niistä Herraa, sillä juuri muiden lahjat koituvat myös meille siunaukseksi ja yhdessä Herran kunniaksi. Siksi on tärkeää, että selvitämme sekä itsellemme, mitä lahjoja olemme saaneet, ja rohkaisemme, myös muita käyttämään niitä lahjoja, joita havaitsimme heidän saaneen. Kysymys on yhteisestä seurakunnan rakennusprojektista, jossa Herra haluaa käyttää jokaista jäsentä.

Jeesuksen taivaaseen astuminen

Sen tähden sanotaan: "Hän nousi korkeuteen, otti vankeja saaliikseen ja antoi lahjoja ihmisille." Mitä sitten merkitsee se, että hän nousi korkeuteen, ellei sitä, että hän oli laskeutunut myös alas, maan alimpiin paikkoihin? Hän, joka laskeutui alas, nousi myös kaikkia taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaiken. (8-10)

Pyhä Henki vuodatettiin seurakunnan ylle helluntaina 10 päivää sen jälkeen, kun Jeesus oli noussut taivaaseen. Pietari kuvaa helluntaisaarnassa, miten Pyhä Henki voitiin vuodattaa ihmiskunnan ylle sellaisen sopimuksen perusteella, jonka Isän ja Jeesuksen olivat keskenään sopineet:

Koska hänet siis on korotettu Jumalan oikealle puolelle ja hän on saanut Isältä lupauksen Pyhästä Hengestä, hän on vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette. (Ap.t. 2:33)

Pietari viittasi tällä siihen, mitä Jeesus oli aiemmin opetuslapsille opettanut:

Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! Mutta minut on kasteella kastettava, ja kuinka ahtaalle joudunkaan, ennen kuin se on täytetty! (Luuk. 12:49-50) Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä lähettää minun nimessäni, opettaa teille kaiken ja muistuttaa teitä kaikesta, mitä minä olen teille sanonut. (Joh.

14:26) *Ellen mene pois, ei Puolustaja tule teidän luokseenne, mutta mentyäni pois minä lähetän hänet luokseenne.* (Joh. 16:7) *Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän luota, niin hän, Totuuden Henki, joka lähtee Isän luota, todistaa minusta.* (Joh. 16:26)

Isä lupasi Jeesukselle, että hän antaisi Jeesukselle Pyhän Hengen vuodatettavaksi kaiken lihan ylle sillä ehdolla, että koko ihmiskunnan synty tulisi sitä ennen sovitetuksi. Isä ei voinut vanhassa liitossa antaa Pyhää Henkeä muuta kuin tietyille yksittäisille ihmisille erityisen tehtävän suorittamista varten, mutta sovittamattoman ihmiskunnan ylle Häntä ei voitu vuodattaa. Jeesuksen kärsimys ristillä oli se hinta, jolla Pyhän Hengen lahja voitiin jakaa koko uskovi seurakunnalle.

Taivaaseen astumisessa Jeesus nousi sekä Kuninkaaksi että Ylipapiksi. Ylipappina hän toi Isän istuimen eteen oman sovitusverensä Golgatalla ja niin Hengen vuodattamisen ehto oli täytetty. Helluntaina Pyhän Hengen saivat sitten ensin ne 120, jotka olivat rukoillen hänen tuloaan odottamassa, mutta sen jälkeen jokainen synneistään kääntyvä, Jeesuksen nimeen kastettu saa syntinsä anteeksi ja samalla Pyhän Hengen sydämeensä. (Ap.t. 2:38-39)

Paavali kuvaa tässä siis taivaaseen astumista ja sen suurenmoisia siunauksia selittäessään kristillisen seurakunnan ykseyden salaisuutta ja miten siihen liittyy Kristuksen jakamien armolahjojen käyttö. Mutta puhuessaan Kristuksen korotuksesta Isän oikealle puolelle hän ei voi unohtaa eikä jättää kertomatta, miten alas Jeesuksen oli kuljettava, ennen kuin sovitussemme oli valmis. Filippiläiskirjeessä hän tiivistää tapahtumasarjan näin:

Kristuksella Jeesuksella oli Jumalan muoto, mutta hän ei katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon. Hän tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olemukseltaan sellaiseksi kuin ihminen. Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, aina ristinkuolemaan asti. Sen tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:6-11)

Vangit ja armolahjat

"Hän nousi korkeuteen, otti vankeja saaliikseen ja antoi lahjoja ihmisille." (8)

Paavali lainaa Psalmia 68:19 kuvatessaan Jeesuksen voitollista nousua taivaaseen Isän oikealle puolelle. Kuva on triumfisaatosta, jossa voittoa sotapäällikkö tulee kuninkaansa luo mukanaan kukistetun vihollisen vangittuja sotilaista ja suurta sotasaalista, jonka hän lahjoittaa riemuitseville vastaanottajilleen. Pietari kertoo kirjeessään, että ristillä voiton saatuaan Jeesus astui tuonelaan, sinne vangittujen henkien luokse. Jotkut ovat tulkinneet asian niin, että Jeesus otti sieltä kaikki vanhan liiton uskovat hurskaat ja toi heidät taivaalliseen paratiisiin.

Oli miten oli, Jeesuksen suurin lahja meille oli sovintoveressä annettu syntien anteeksiantamus ja Pyhän Hengen lahja helluntaina. Mutta nyt pelastuksen lisäksi hän lahjoittaa meille mitä moninaisimpia armolahjoja ja virkoja seurakunnan eli oman ruumiinsa rakentamiseksi. Meidän Isämme ja Jumalamme on äärettömän antelias:

Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan! (Room. 8:32)

Hän, joka laskeutui alas, nousi myös kaikkia taivaita ylemmäksi täyttääkseen kaiken. (10) Edellisessä luvussa Paavali rukoili, että uskovat tulisivat täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä. (3:19) Nyt hän korostaa, että Jeesus teki sen mahdolliseksi. Hänen lahjansa voivat täyttää meitä, Pyhä Henki voi täyttää meitä, koska Jeesuksen sovitus työ oli täydellinen meidän

syntisten hyväksi. Nyt Paavali jatkaa kertomalla, miten se voi alkaa toteutua jo nyt myös seurakunnan elämässä, vaikka Kristuksen täysi-ikäisyyteen pääsemmekin lopulta vasta kirkkaudessa:

Seurakuntavirat

Hän antoi toiset apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi tehdäkseen pyhät valmiiksi palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki saavutamme ykseyden uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, kypsän miehuuden, Kristuksen täyteyden täysi-ikäisyyden mitan. (11-13)

Jumalan seurakunta on rakennus, joka kasvaa kaiken aikaa ja jonka rakentamiseen tarvitaan jokaisen uskovan armolahjat ja palvelupanos. Työ edellyttää kuitenkin sitä, että tekijöille tarjotaan selkeä suunnitelma, työkalut ja ohjaus työn edistyessä. Moninaisten armolahjojen pääsyä oikeille paikoilleen ohjaavat sitä varten seurakunnan virat, jotka nekin ovat siis Jeesuksen seurakunnalle antamia lahjoja. Vaikka virat ovat Jumalan lahjoja ja edellyttävät Jumalan erityistä kutsua asianomaiselta itseltään, niihin seurakunta Pyhän Hengen ohjauksessa kutsuu ja valtuuttaa oikeat henkilöt. (Ap.t. 6:36;13:23)

Poikkeuksen tekee apostolin virka ahtaamassa merkityksessä, sillä Jeesuksen ylösnousemuksen todistajiksi ja Uuden testamentin ilmoituksen välittäjiksi Jeesus itse valitsi kaksitoista opetuslasta ja Paavalin. Sanaa apostoli käytetään kuitenkin myös laajemmassa merkityksessä ja sitä vastaa meidän sanamme lähetyssaarnaaja. Kahdentoista apostolin tehtävä täyttyi kun Uusi testamentti oli valmis, mutta muita seurakuntavirkoja alkukirkossa oli useita niin kuin Paavali kirjoittaa:

Jumala asetti seurakuntaan ensinnäkin jotkut apostoleiksi, toiseksi jotkut profeetoiksi ja kolmanneksi jotkut opettajiksi. Sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa, avustaa, johtaa, puhua eri kielillä. Eivät kai kaikki ole apostoleja? Eiväthän kaikki ole profeettoja? Eivätkä kaikki opettajia? Eivät kai kaikki tee voimallisia tekoja? Eihän kaikilla ole parantamisen armolahjoja? Eiväthän kaikki puhu kielillä? Eivätkä kaikki selitä kieliä? Tavoitelkaa innokkaasti parhaimpia armolahjoja. Ja vielä minä osoitan teille verrattoman tien. (1. Kor. 12:28-31)

Profeetat näyttävät olleen alkuseurakunnassa sellaisia, jotka selittivät Vanhan testamentin kirjoituksia ja ennustivat tulevia asioita. Paavali piti tätä lahjaa erityisen tärkeänä ja kuvaa sen merkitystä näin:

Jos sen sijaan kaikki profetoisivat ja joku, joka ei usko tai on oppimaton, tulisi sisään, niin kaikki paljastaisivat hänet ja lausuisivat hänestä tuomion. Hänen sydämensä salaisuudet tulisivat ilmi, ja niin hän kasvoilleen heittäytyen rukoilisi Jumalaa ja julistaisi: "Todellakin, Jumala on teidän keskuudessanne." (1. Kor. 14:24-25)

Evangelistat olivat vihittyjä henkilöitä (2. Tim. 1:6), joita apostolit pitivät matkakumppaneina (Gal. 2:1), ja lähettivät heidät vahvistamaan ja tukemaan sellaisia seurakuntia, joita apostolit itse olivat perustaneet (Ap.t. 19:22). Koska heitä ei ollut sidottu mihinkään tiettyyn paikkaan, heidän oli määrä jatkaa, kunnes heidät kutsuttiin takaisin. (2. Tim. 4:9.) Tänä päivänä sana tarkoittaa sellaista sanan julistajaa, joka kykenee samaistumaan kuulijakuntaansa niin, että se ymmärtää helposti evankeliumin sanoman. Useat evangelistat tekevät tänäänkin kiertävää työtä. He voivat olla vihittyjä pastoreita tai maallikkoja.

Sitten oli sananpalvelijoita, joita käytettiin paikallisella tasolla: paimenia ja opettajia. Jotkut pitivät näitä kahta nimeä yhtä virkaa tarkoittavana, viitaten siihen kuuluviin hallinnollisiin ja opetustehtäviin. Toiset ajattelevat, että Paavali tarkoitti kahta erillistä virkaa, jotka olivat tavallisia seurakunnissa. Paimenet olivat sellaisia, jotka oli määrätty johtamaan paikallisseurakuntaa, joiden tarkoituksena oli ohjata, opettaa ja ruokkia niitä Kristuksen määräämällä

tavalla. Heitä kutsuttiin usein piispoiksi ja vanhimmiksi. Opettajat taas olivat niitä, joiden tehtävänä oli myös saarnata evankeliumia ja opettaa ihmisiä.

Tämän päivän seurakunnissa virkojen määrä on usein supistunut paimeniin, diakoneihin ja avustaviin työntekijöihin, mutta Jumala haluaa edelleen käyttää jokaista omaansa palveluksessaan omia armolahjojaan hyödyntäen riippumatta siitä, millaisilla nimikkeillä ne toimivat. Ratkaisevaa on se, että toimitaan niin, että seurakunnan jokainen jäsen saisi elämän leipää, tukea kasvulleen Herran tuntemisessa ja ohjausta käytännön elämäänsä kristittynä. Paimenten tärkeä tehtävä on myös huolehtia siitä, että seurakunta pitää kiinni Raamatun mukaisesta opista ja torjuu kaikkinaiset harhaopit.

Meillä individualistisilla suomalaisilla on kiusaus keskittyä sinänsä tärkeiden tehtävien suorittamiseen armolahjojemme mukaisesti, mutta Paavalilla oli kokoajan mielessään koko seurakunta, sen yhteyden rakentaminen ja sitä kautta uskovien kasvu kohti Kristuksen täyteyttä. Tässä kohden meillä on haastetta seurakunnissamme, niin ettei vain kukin puurtaisi omalla kapealla työalallaan vaan näkisi kokonaisuuden ja tukisi muita yhteisessä työssämme.

Armolahjat oikeille paikoille

Armolahjat ja seurakuntavirat voivat aiheuttaa myös kitkaa seurakunnassa, esimerkiksi niin, että sinänsä oikeita armolahjoja omaavat yrittävätkin tehdä sellaista, mitä he eivät osaa. Esimerkin kertoo Apostolien tekojen 6. luku:

Niinä päivinä, opetuslasten joukon kasvaessa, hellenistit alkoivat nurista heprealaisia vastaan siitä, että heidän leskiään syrjittiin päivittäisen avustuksen jaossa. Silloin ne kaksitoista kutsuivat koolle opetuslasten joukon ja sanoivat: "Ei ole sopivaa, että me ruoan jakelun vuoksi lyömme laimin Jumalan sanan." (Ap.t. 6:12)

Apostolien tehtävä olisi ollut keskittyä sanan julistukseen ja rukoukseen, mutta seurakunnan diakoniset tarpeet tempasivat heidät mukaansa avustusten jakamiseen, mutta siihen heidän armolahjansa apostoleina ei riittänyt. Syntyi nurinaa, kun toiminta ei ollut tasapuolista. Apostolit tajusivat, että tehtävä ei kuulunutkaan heille, vaan toisenlaisilla lahjoilla varustetuille, jotka tehtävään sitten asetetaan. On tärkeää, että erilaisten armolahjojen omaavat asetetaan oikeille paikoille seurakunnassa. Meidän ei tarvitse yrittää tehdä sellaista, mihin emme sovi. Toisaalta jokaisella on jokin armolahja ja kunkin on se löydettävä ja seurakunnan keskellä löytää sille oikea paikka toimia.

Erilaiset armolahjat muodostuivat kiistan aiheeksi myös Korintin seurakunnassa: syntyi puolueita, joissa yhdet olivat Paavalin kannattajia, toiset Apollocksen jne. Paavali osoittaa, ettei heillä ollut mitään syytä riidellä, vaan kaikki syy sopia lahjojen käytöstä yhteiseksi rakennukseksi. Kaikki annettiin Kristuksen lahjan mitan mukaan, siinä määrin kuin Kristus näki parhaaksi antaa. Lahjat ovat jokaiselle pelkkää armoa ja Herran rakkautta, siksi niiden tulee johtaa meitä kiitollisuuteen, syvempään keskinäiseen rakkauteen ja näkemään, että rakennamme yhtä Kristuksen ruumista.

Seurakunnan organisoinnin tarkoitus on juuri se, että kaikille erilaisille armolahjoille löytyisi oikea paikka ja niiden haltijat rakentavaan yhteistyöhön keskenään. Näkynä tulee olla se, että seurakunta on Kristuksen, hänen ruumiinsa. Jokaisella on sinä oma tärkeä osansa, jonka hoitamisessa kysytään ennen kaikkea uskollisuutta.

Alaikäisestä täyteyteen

Silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja ovat kaikkien opintuulten heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa, vaan noudatamme totuutta rakkautessa ja kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristus. (14-15)

Paimenen virka ja muut seurakuntavirat ovat erityisen tärkeitä vasta uskoon tulleiden auttamiseksi kasvamaan Jumalan sanan tuntemisessa ja Jumalan kasvojen edessä vaeltamisessa. Meidän yksilökeskeisessä kulttuurissamme kasvaneilla juuri uskoon tulleilla on vaara joutua jos minkinlaisten raamatullisiksi mainostettujen oppien vietäväksi. Siksi seurakunnan opetustehtävässä olevilla on erityinen vastuu ottaa heidät heti opetuslapseuskoulutukseen. Mahdollisimman nopeasti heille on annettava ei vain kasteopetus vaan myös malli uskovan arkielämästä. Paavali kirjoitti: "Olkaa minun seuraajiani niin kuin minä olen Kristuksen seuraaja."

Antaessaan Pietarille paimenen tehtävän ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus aloitti: "*Ruoki minun karitsoitani.*" Juuri vasta uskoon tulleisiin tulee seurakunnan ja sen johtajien kohdistaa erityistä huomiota. Jeesus jatkoi: "*Kaitse minun lampaitani.*" Johdata heitä käytännöllisellä tavalla uskonvaelluksessa, näytä heille suuntaa ja kulje heidän edellään, ole heille esimerkki. Lopuksi Jeesus lisäsi: "*Ruoki minun lampaitani.*" Olimme missä kasvun vaiheessa tahansa, tarvitsemme päivittäin Jumalan sanan ruokaa, elämän leipää jaksaksemme kulkea kohti suurta kirkkauden päämääräämme.

Pelkkä sanan opettaminen ei kuitenkaan riitä. Totuuden tunteminen on ehdottoman välttämätöntä, jotta selviäisimme valheellisen maailman ja kulttuurin keskellä, mutta yhtä tärkeää on, että noudatamme sanaa omassa elämässämme ja osoitamme myös totuuden sanaa jakaessamme rakkautta niitä kohtaan, jotka kulkevat yhä pimeydessä kohti kadotusta. Totuus ilman rakkautta on julmuutta ja rakkaus ilman totuutta on hempeämielisyyttä. Molemmat on pidettävä tasapainossa niin seurakunnan sisällä kuin sanaa muille jakaessammekin. Kaikessa tässä ei ole kysymys vain seurakunnan jäsenten kasvusta ja evankeliumin leviämisestä vaan ennen kaikkea yhteytemme syvenemisestä Kristukseen seurakuntaruumiin päähän:

Yhteyden salaisuus

Hänessä koko ruumis, yhteen liittyneenä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa ja rakentuu rakkaudessa sen voiman mukaan, joka kullakin ruumiinosalla on.(16)

Usein sanotaan, että ketju on niin vahva kuin sen heikoin lenkki. Samaa asiaa Paavali korostaa näin:

Nyt Jumala on kuitenkin asettanut jokaisen näistä jäsenistä ruumiiseen niin kuin on tahtonut. Jos kaikki olisivat yhtenä jäsenenä, missä sitten olisi ruumis? Nytpä onkin monta jäsentä mutta yksi ruumis. Silmä ei voi sanoa kädelle: "En tarvitse sinua", eikä pää jaloille: "En tarvitse teitä." Päinvastoin, ne ruumiinjäsenet, jotka näyttävät olevan heikoimpia, ovat välttämättömiä.Jumala on liittänyt ruumiin yhteen niin, että hän antoi vähempiarvoiselle suuremman kunnian, jotta ruumiissa ei olisi eripuraisuutta vaan jäsenet pitäisivät yhtäläistä huolta toisistaan. Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki jäsenet sen kanssa. Jos yksi jäsen saa kunniaa, iloitsevat kaikki jäsenet sen kanssa. (1. Kor. 12:18-22,24-26)

Vaikka seurakunnassa toiset ovat heikomman näköisiä kuin toiset, kaikkien uskovien elämässä vallitsee kuitenkin sama voima, Pyhän Hengen voima. Seurakunta ei siis ole jäsentensä summa vaan Kristuksen ja jäsentensä yksi kokonaisuus:

Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi, ja kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä. (1. Kor. 12:13)

Uskovien keskinäinen rakkaus on hengellisen kasvun suuri ystävä: rakkaudessa ruumis rakentaa itseään. Mutta taas valtakunta, joka on jakautunut itseään vastaan, ei voi pysyä pystyssä. Siksi meidän tulee nöyrästi tehdä työtä yhteytemme rakentamiseksi, vaalimiseksi ja syventämiseksi. Avain siinä on heikoimmista huolehtiminen.

Kysymys

Nöyrytyminen Herran edessä on Jumalan tie rakentaa seurakunnan yhteyttä. Miten sinä näet toiset veljet ja sisaret seurakunnassa? Oletko sinä valmis pyytämään anteeksi omia syntejäsi? Oletko valmis asettumaan toisten alapuolelle, jota seurakunta voisi kasvaa ja se voisi olla yksi Kristuksen ruumiina?

Vanhasta uuteen Ef. 4:17-24

17. Sanon siis tämän ja vakuutan Herrassa: älkää enää vaeltako niin kuin pakanat turhanpäiväisissä ajatuksissaan.

18. Heidän ymmärryksensä on pimentynyt, ja he ovat vieraantuneet Jumalan elämästä tietämättömyytensä ja sydämensä paatumuksen tähden.

19. Heidän tuntosensa on turtunut, he ovat antautuneet irstauteen ja ahneudessaan harjoittavat kaikenlaista saastaisuutta.

20. Mutta te ette ole sillä tavoin oppineet tuntemaan Kristusta,

21. jos yleensä olette hänestä kuulleet ja hänessä opetusta saaneet niin kuin totuus on Jeesuksessa:

22. teidän tulee hylätä vanha ihmisenne, jonka mukaan te ennen vaelsitte ja joka turmelee itsensä seuratessaan petollisia himoja,

23. uudistua hengeltänne ja mieleltänne

24. ja pukea yllenne uusi ihminen, joka on luotu Jumalan kuvan mukaisesti totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen.

Miten me muutamme?

Muistan, kun eräs japanilainen neitokainen varsin tuskaisen tuntuisesti kysyi: "Miten minä voisin muuttua paremmaksi? Olen kaikin voimin yrittänyt, mutta epäonnistun aina." Vaikka hän oli pienestä pitäen suorittanut palvontamenoja buddhalaisen kotialttarin äärellä ja *shinto* temppeleissä, hän kertoi aina varhaislapsuudestaan asti tienneensä, että on vain yksi oikea Jumala, joka "asui" hänessä, koska hän kuuli omassatunnossaan Jumalan äänen. Hän ei ollut koskaan käynyt kirkossa eikä lukenut Raamattua, mutta yleisen ilmoituksen valossa hän oli päässyt sinänsä oikeaan tietoon Jumalan olemassaolosta ja omantunnon toiminnasta. Niistähän Paavali kirjoitti Rooman uskoville näin:

Se, mitä Jumalasta voidaan tietää, on kuitenkin ilmeistä heidän (pakanoiden) keskuudessaan. Onhan Jumala ilmoittanut sen heille, sillä hänen näkymättömät ominaisuutensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja ymmärrettävissä hänen teoissaan. (Room. 1:19-20) Ja:

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä... (Room. 2:14-15)

Tämä neito oli ensimmäisessä työpaikassaan vammaisten hoitolaitoksessa tajunnut, että hänen kyvyttömyytensä tulla toimeen laitoksen johtajan kanssa ei johtunut johtajasta vaan hänestä itsestään ja omasta kyvyttömyydestään muuttua paremmaksi. Kun hän vielä joutui suuren maanjäristyksen keskellä kohtaamaan aidon kuolemanpelkonsa, hän koki kipeän tarpeen muuttua, mutta oli täysin avuton. Itse asiassa hän oli törmännyt syvään totuuteen itsestään ja ihmisestä: "Luonnollisessa tilassa jokainen on syntymästään lähtien hengellisesti kuollut ja synnin vallassa." Totuuden tunnustaminen oli kuitenkin hänelle siunaus, sillä

kun hän sai kuulla evankeliumin Jeesuksen kärsimisestä ja kuolemasta hänen syntiensä sijaisena, hän taipui huutamaan apua Jeesukselta ja sai avun. Hän pelastui ja Jeesus itse alkoi muuttaa hänen elämäänsä.

Vaarallinen vaihtoehto

Jumalan yleisen ilmoituksen ja omantunnon herättämällä ihmisellä on kuitenkin suuri vaara, että hän lähtee paaduttamaan omaatuntoaan ja sulkemaan sydämensä Jumalalta. Vielä pahempaa on, jos jo evankeliumin kuullut ja sen uskonut antaakin vielä lihassaan asuvan synnin pettää itseään. Siksi Paavali ikään kuin äänensäkin muuttaen varoittaa vedoten siihen, että hänen sanansa eivät ole hänen omiaan vaan itse Herran Jeesuksen viesti ja Herran sydämen hätä oman seurakuntansa yhteyden puolesta:

Sanon siis tämän ja vakuutan Herrassa: älkää enää vaeltako niin kuin pakanat turhanpäiväisissä ajatuksissaan. Heidän ymmärryksensä on pimentynyt, ja he ovat vieraantuneet Jumalan elämästä tietämättömyytensä ja sydämensä paatumuksen tähden. Heidän tuntonsa on turtunut, he ovat antautuneet irstauteen ja ahneudessaan harjoittavat kaikenlaista saastaisuutta. (17-19)

Meillä on taipumus ajatella, että pakanat ovat pimeydessä ja tietämättömyydessä ja siksi elävät synnin vallassa, mutta Paavali osoittaa tässä, että tilanne on juuri päin vastoin. Pakanoilla on Jumalan yleisen ilmoituksen valo, heillä on riittävä määrä tietoa, että he voisivat lähteä etsimään hapuillen Jumalaa, joka ei kuitenkaan ole kaukana heistä, mutta he eivät halua saamaansa totuutta noudattaa, he paaduttavat sydämensä ja sen seurauksena heidän ymmärryksensä pimenee ja he joutuvat tietämättömyyden valtaan. Tätä totuuden hylkäämisen prosessia Paavali kuvaa yksityiskohtaisemmin näin:

Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa. Se, mitä Jumalasta voidaan tietää, on kuitenkin ilmeistä heidän keskuudessaan. Onhan Jumala ilmoittanut sen heille, sillä hänen näkyvät ominaisuutensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumaluutensa, ovat maailman luomisesta asti olleet nähtävissä ja ymmärrettävissä hänen teoissaan. Siksi he eivät voi mitenkään puolustautua. Vaikka he ovat tunteneet Jumalan, he eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan heidän ajatuksensa ovat käyneet turhanpäiväisiksi, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt. He väittävät olevansa viisaita mutta ovat tulleet tyhmiksi. He ovat muuttaneet katoamattoman Jumalan kirkkauden katoavaisen ihmisen, lintujen, nelijalkaisten ja matelijoiden kuvan kaltaiseksi. Sen vuoksi Jumala on jättänyt heidät sydäntensä himoissa saastaisuuteen, häpäisemään keskenään oman ruumiinsa. He ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, häntä, joka on iankaikkisesti ylistetty. Aamen. Sen tähden Jumala on jättänyt heidät häpeällisten himojen valtaan. Naispuoliset heistä ovat vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen, ja samoin miespuoliset ovat luopuneet luonnollisesta yhteydestä naiseen ja kiihkossaan syttyneet toisiinsa. Miehet ovat harjoittaneet riettautta miesten kanssa ja ovat villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä pitikin saada. Koska heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, Jumala jätti heidät kelvottoman mielen valtaan tekemään sopimattomia. He ovat täynnä kaikenlaista vääryyttä, pahuutta, ahneutta ja ilkeyttä, täynnä kateutta, murhanhimoa, riitaa, petosta ja pahanilkisyyttä. He ovat juorujen levittäjiä ja panettelijoita. He vihaavat Jumalaa, ovat väkivaltaisia ja ylimielisiä, kerskailijoita ja pahankeksijöitä, vanhemmilleen tottelemattomia, ymmärtämättömiä ja epäluotettavia, rakkaudettomia ja armottomia. Vaikka he tuntevat Jumalan vanhurskaan säädöksen, että ne, jotka sellaista tekevät, ovat ansainneet kuoleman, he eivät ainoastaan itse tee niin vaan myös osoittavat hyväksymisensä niille, jotka tekevät samoin. (Room. 1:18-32)

Jos Jumalan yleisen ilmoituksen hylkääminen voi viedä syvään paatumukseen ja turmelukseen, niin Raamatun erityisen ilmoituksen hylkääminen vie vielä kauheampaan lopputulokseen. Sitä me nyt pakanallistuvassa Suomessa näemme ja koemme. Yllä oleva teksti

kuvaa karmealla tavalla sitä pimeyttä, joka on laskeutumassa kansamme ylle ei vain moraalisenä turmeluksena vaan myös tietämättömyytenä pelastuksen evankeliumista, joka olisi meille ainoa toivon tie eteenpäin.

Vaara seurakunnan ykseydelle

Joku voisi ihmetellä, miksi Paavali puhuessaan seurakunnan ykseydestä marssittaa eteemme näin synkän kuvan. Olivathan kirjeen saajat juuri tuon pimeyden alta päässeet evankeliumin valoon ja vapauteen Kristuksessa. Totuus on kuitenkin se, että Kristuksen ruumiin yhteyden ylläpitämiseen ei riitä oikea oppi pelastuksesta, niin äärimmäisen tärkeä kuin se onkin. Siihen ei riitä edes sekään, että seurakunta järjestäytyy oikein, saa eri virkoihin oikeilla armolahjoilla varustetut hoitajana. Sen lisäksi tarvitaan jokaisen uskoon tulleen kilvoitus, jossa hyljätään synti ja suuntaudutaan myönteiseen Jumalan tahdon tekemiseen. Jos tässä henkilökohtaisessa vaelluksessamme "päästämme vapaalle" eli annamme entisten synnin houkutusten, jotka yhä asuvat meissä, päästä uudelleen valtaan, yhteytemme seurakunnan päähän Kristukseen katkeaa ja seurakunta, Herran lauma joutuu hajalle ja Sielunvihollisen valheen saaliiksi.

Muutoksen avain

Mutta te ette ole sillä tavoin oppineet tuntemaan Kristusta, jos yleensä olette hänestä kuulleet ja hänessä opetusta saaneet niin kuin totuus on Jeesuksessa: (20-21)

Mikä sai japanilaisessa neidossa muutoksen aikaan? Ei mikään hänen yrityksensä vaan Kristuksen tuntemiseen pääseminen. Se tapahtui siten, että hän sai ensin kuulla Jeesuksesta ja sai myös nähdä, millaisen muutoksen Jeesus oli vaikuttanut aiemmin uskoon tulleissa. Sanan ja esimerkkien motivoimana hän tajusi, ettei hänelle riittäisi ikään kuin ulkopuolisena katsella Jeesusta, vaan hänen pitäisi ottaa kantaa Vapahtajaa. Hän ilmaisi haluvansa tuntea Jeesuksen ja ottaa kasteen. Sitä seurasi sitten kasteopetus, jonka päätteeksi hän sai kasteen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Hän sai syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen sydämeensä asumaan. Kristus liitti hänet seurakuntaansa ja alkoi hänen sisältään käsin muuttamaan hänen elämäänsä. Totuus Jeesuksen täydellisestä veriuhrista Golgatalla vapautti hänet. Se ei kuitenkaan merkinnyt, että hän olisi muuttunut synnittömäksi, vaan siitä alkoi vaellus päivittäisessä uudistuksessa:

Uusi ja vanha ihminen

...teidän tulee hylätä vanha ihmisenne, jonka mukaan te ennen vaelsitte ja joka turmelee itsensä seuratessaan petollisia himoja, uudistua hengeltänne ja mieleltänne ja pukea yllenne uusi ihminen, joka on luotu Jumalan kuvan mukaisesti totuuden vanhurskauteen ja pyhyteen. (22-24)

Raamattu käyttää kahta ilmaisua, jotka suomalaisessa kristillisessä perinteessä on sotkettu toisiinsa. Toinen on "vanha ihminen" ja toinen "syntinen liha tai syntinen luonto". Uudessa testamentissa ne merkitsevät kahta aivan eri asiaa, jotka kyllä liittyvät toisiinsa. "Vanha ihminen" tarkoittaa tilaamme ennen, kuin olimme päässeet osalliseksi pelastuksesta. Siinä olimme Jumalan vihan alla. Jos ihminen jää siihen, hän joutuu kadotetuiksi. Sen lisäksi ihminen siinä tilassa toteuttaa "lihassaan eli syntisessä luonnossaan" asuvia kaikkinaisia himojaan.

Kun me teemme ensi kertaa parannuksen, käännymme Jeesuksen puoleen ja syntinsä tunnustaen huudamme häntä avukseen ja saamme kasteessa Jeesukseen syntimme anteeksi, tapahtuu meille se, mitä Paavali kuvaa näin:

Meidät on siis yhdessä hänen kanssaan haudattu kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin mekin vaeltaisimme uudessa elämässä. Jos kerran meidät näin on yhdistetty hänen kanssaan yhtäläisessä kuolemassa, me olemme yhtä hänen kanssaan myös ylösnousemuksessa. Mehän tiedämme, että vanha

ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis nujerrettaisiin, niin ettemme enää palvelisi syntiä. Joka on kuollut, on vapautunut synnistä. Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme myös saavamme elää hänen kanssaan. (Room. 6:4-8)

Kasteessa meidän vanha ihmisemme liitettiin Jeesuksen kuolemaan ja vanha ihmisemme kuoli kertakaikkisesti eli sai lopullisen tuomionsa. Samalla hetkellä meidät puettiin uuteen ihmiseen eli meidät puettiin Kristuksen täydellisen vanhurskauden vaatteeseen. Meistä tuli uusi ihminen, josta Paavali kirjoittaa näin:

Jos siis joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus. Vanha on kadonnut, uusi on tullut tilalle! Kaikki tämä on Jumalasta, joka Kristuksen kautta on sovittanut meidät itsensä kanssa ja antanut meille sovituksen viran. (2. Kor. 5:17-18)

Pelastumisessa vanha tuomionalainen ihmisemme sai tuomionsa Golgatan ristillä Jeesuksen kanssa ja kuoli pois, sen sijaan saimme kasteessa osallisuuden Jeesuksen uuteen ylösnousemuselämään. Uusi ihminen on kokonaan uusi, se ei ole osaksi vanha ja syntinen ja osaksi uusi ja osittain vapaa synnistä. Uusi ihminen on kokonaan Kristuksessa uusi. Mitään syntisyydestämme ei jäänyt Golgatalla sovittamatta, olemme siksi Kristuksessa pukeutuneet päälle hänen täyden vanhurskautensa.

Vaikka olemmekin Kristuksen sisällä täysin uusia ihmisiä, meissä asuu edelleen liha eli syntinen luonto. Liha hallitsi vanhaa ihmistä eli entistä vaellustamme erossa Jumalasta. Mutta vaikka olemmekin pukeutuneet uuteen ihmiseen, liha vaikuttaa edelleen meissä. Se ei kuitenkaan enää hallitse pelastettua ihmistä, päin vastoin Kristuksen ylösnousemusvoimassa meidän on mahdollista hillitä ja kuolettaa lihaamme. Se ei kuitenkaan tapahdu yhdessä hetkessä vaan on pitkä koko elämän kestävä prosessi, jossa meidän tulee tietoisesti antaa ihmisemme Pyhän Hengen hallintaan olemalla kuuliaisia Jumalan sanalle.

Paavali pyytää meitä tekemään päivittäisessä elämässämme johtopäätökset siitä, että saimme kertakaikkisen uuden ihmisen osaksemme Kristuksessa:

Samoin pitääkin teidän itseänne synnille kuolleina mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa. (Siis ajatelkaa itsestänne pelastettuina oikein). Älköön siis syntyä hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että tottelette sen himoja. Älkää antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille vaan antakaa itsenne kuolleista eläviksi tullessa Jumalalle ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle. Synty ei enää ole teidän hallitsijanne, koska te ette ole lain vaan armon alaisia. (Room. 6:11-14)

Meissä asuu siis edelleen syntinen luonto eli liha aina siihen asti, kun saamme uuden ylösnousemusruumiin Jeesuksen toisessa tulemisessa, mutta meidän ei tarvitse jäädä synnin hallintavallan alle, saamme vapaasti Pyhän Hengen voimassa valita hylätä vanhan ihmisen aikaisen elämäntapamme ja vaeltaa pyhityksessä.

Älkää puhuko valhetta toisistanne. Olettehan riisuneet pois vanhan ihmisen tekoineen ja pukeutuneet uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan. (Kol. 3:9-10)

Pyhitys

...uudistua hengeltänne ja mieleltänne ja pukea yllenne uusi ihminen, joka on luotu Jumalan kuvan mukaisesti totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen. (22-24)

Pyhitys eli eläminen Jumalan edessä, Jumalaa varten erotettuna ja Jumalan tahtoa toteuttaen on olemukseltaan jatkuvaa hengen ja mielen uudistusta. Sydäimestä lähtee elämä ja siksi sydän tulee täyttää Jumalan ajatuksilla, Jumalan mielen mukaisilla tunteilla ja tahdolla, joka yhtyy iloiten Herran sanaan. Se lähtee liikkeelle aina siitä, että muistamme, keitä me olemme: "Olemme Kristuksen vanhurskauden vaatteiden eli uuden elämän päällemme pukeutuneita Jumalan lapsia." Uusi ihminen on asemamme Jumalan edessä eikä sitä meiltä riistä

se, että syntinen liha edelleen vaivaa meitä. Mutta juuri siksi meidän tulee päivittäin uudistua sydämeltämme. Paavali kuva asiaa myös näin:

Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä. (Room. 12:1-2)

Pyhityksessä tärkeää ei ole omat ponnistuksemme Herran voimassa tehdä hyvää ja välttää pahaa, tietenkin nekin, vaan se kuinka hyvin opimme tuntemaan Jumalan rakkautta, joka kohdistuu meihin Kristuksessa. Sitä varten meitä kutsutaan katselemaan Kristuksen kasvoja Raamatun sanan peilin kautta:

Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaiseksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:17-18)

Käytännöllinen pyhitys

Miten vaellus uudessa ihmisessä eli pyhitys tapahtuu käytännössä? Ensinnäkin on erittäin tärkeää, että päivittäin pitäydymme Jumalan sanan lupauksiin pelastuksemme varmuudesta. Aamun ensimmäiseksi tulee julistaa omalle sielulle evankeliumi: *"Kiitä Herraa minun sieluni äläkä unohda mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt!"* Oman sielun pitää saada päivittäin kuulla evankeliumi siitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla oli juuri minun syntieni tähden ja että Jeesus kukisti kuoleman juuri minun hyväkseni ja että saan tänään olla Jumalan lapsi ja iankaikkisen kirkkauden perillinen. Älä lakkaa kertaamasta Herran suuria lupauksia kuten:

"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. " (Room. 8:1). "Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. " (Joh. 10:29)

Tähän liittyy myös pitäytyminen kaikenlaisiin muihin Herran lupauksiin, joita Hän Raamatussa jakaa mitä moninaisimpia elämän tilanteita silmällä pitäen. Herra lupaa pysyä meissä. Hän lupaa huolehtia meidän ajallisista tarpeistamme. *"Niin kuin päiväsi, niin on voimasasi."* Jokaiseen päivään liittyy oma taakkansa, mutta juuri sen kantamiseen Herra lupaa voimansa.

Toiseksi on pysyttävä päivittäisessä ja jatkuvassa parannuksessa. Pyhä Henki osoittaa uskovien synnit herkästi. Anna lain sanan osua turmeltuneeseen luontoosi, jotta Pyhä Henki saisi kuolettaa sitä. Anna Jeesuksen veren puhdistaa syntisi. Pyydä siksi heti anteeksi, kun Pyhä Henki sinua nuhtelee. Tunnustamaton ja anteeksi saamaton synti on sillanpääasema Sielunvihollisen uusille kiusauksille.

Kolmanneksi tarvitsemme hengellistä ravintoa pysyäksemme Herrassa ja kasvaaksemme Hänen tuntemisessaan. Jeesus sanoo:

"Totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan ruumista ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne. Sillä, joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, on iäinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Minun ruumiini on näet todellinen ruoka ja minun vereni on todellinen juoma. Joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, pysyy minussa ja minä hänessä." (Joh. 6:53-56)

Käytännössä tämä merkitsee Raamatun sanan kautta Kristuksen syömistä ja juomista. Lue siis Raamattua ja käytä aikaa Hänen kasvojensa katseluun sanan peilistä. Tunne Jeesus. Edelleen se merkitsee rukousyhteyttä, jossa ei ole ensi sijassa kysymys pyyntöjen esittämisestä, vaan sydämen pienten ja suurten asioiden jakamista Herran kanssa. Se on keskustelua Herran kanssa, kun Hän puhuu meille omassa sanassaan. Tietenkin kysymys on

myös ehtoollisesta, jossa saamme osallisuuden Jeesuksen ruumiiseen ja vereen, Hänen elämämme ravinnoksi.

Edelleen Kristuksessa pysymiseen kuuluvat hengelliset harjoitukset, joissa on kysymys muiden uskovien kanssa rakentumisesta ja varustautumisesta vaikeiden päivien varalle. Se merkitse mm yhteisiä Raamatun tutkisteluja muiden kanssa, tiedon lisäämistä, yhteistä palvelua ja yhteistä määrätietoista evankeliumin levitystyötä. Pyhitys on tarkoitettu tapahtuvaksi seurakunnan yhteydessä ja sen ykseyttä rakentaen. Ilman pyhitystä seurakunnan yhteys ei pysy voimassa.

Kielteisessä merkityksessä Kristuksessa pysyminen merkitsee sellaisen välttämistä ja torjumista, mikä häiritsee yhteyttämme Kristukseen. Herran oma välttää omilla teillään kulkemista ja oman tahtonsa härkäpäistä läpiviemistä. Hän ei puuhastele turhia, ei puhu turhia eikä kiistelee tarpeettomista asioista. Toimettomuuden ja huonon seuran parista hän pyrkii hyvään seuraan ja rakentavaan toimintaan. Hän tietää, että maailma saastuttaa lehtien, radion TV:n ja internetin välityksellä. Maailman himoja ja saastutusta on paettava. Harhaoppien vaaraa ja rahan himoa on vastustettava viimeiseen asti. Ihmiskunnian etsimistä on myös vältettävä, jos mielimme pysyä Kristuksessa ja antaa kunnian Hänelle armosta ja ihmeellisestä pelastuksestamme.

Kristuksessa pysyminen ei kuitenkaan ole taakka, sillä ei ole mitään ihanampaa, kuin saada olla Hänen lähellä. Hänen luonaan on todellinen onni. Se on mahdollista siksi, että Herra itse lupaa: *"Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."*

Nöyryyden tie

Oletko sinä valmis ottamaan vastaan Herran nimessä annettuja kehotuksia ja nuhteita? Se edellyttää nöyrytymistä Herran edessä, mutta juuri niin voi myös meidän uskovien keskinäinen yhteys syventyä ja tehtävämme maailmassa pääsee toteutumaan. Ajoittain meille on myös hyödyllistä muistaa, millaisesta pimeydestä Herra on meidät pelastanut. Ennen kaikkea meidän tulee kuitenkin kääntää katseemme Kristukseen, hänen kirkastettuihin kasvoihin. Niistä loistaa se rakkaus, jota katsellessa sydämemme syttyy vastarakkauteen ja halun vaeltaa hänen tahdossaan.

Vihastuminen ja viha Ef. 4:25-32

25. Pankaa sen tähden pois valhe ja puhukaa lähimmäisenne kanssa totta, sillä me olemme toinen toisemme jäseniä.
26. Vihastukaa mutta älkää tehkö syntiä. Älköön aurinko laskeko vihanne yli.
27. Älkää antako tilaa Paholaiselle.
28. Joka on varastanut, älköön enää varastako, vaan pikemminkin tehköön työtä, ahkeroiden käsillään sitä, mikä on hyvää, niin että hänellä olisi antaa tarvitsevalle.
29. Älköön suustanne lähtekö mitään sopimatonta puhetta vaan ainoastaan sellaista, mikä on hyvää, tarpeellista ja rakentavaa, mieluista niille, jotka kuulevat.
30. Älkää tehkö murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on annettu teille sineiksiksi lunastuksen päivää varten.
31. Kaikki katkeruus, kiukku, viha, huuto ja herjaaminen, kaikenlainen pahuus olkoon pois teistä.
32. Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja hyväsydämisistä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on Kristuksessa antanut teille anteeksi.

Miten selviät vihasi kanssa?

Miten sinä menettelet, kun jokin asia tai ihminen harmittaa todella kovasti? Miten käsittelet vihastumisesi? Miten käsittelet vihastumistasi, kun se alkaa muuttua kiinteäksi vihaksi? Miten pääsisi vapaaksi vihasta ja katkeruudesta? Millaista hedelmää aito parannus eli mielenmuutos kantaa? Millaisia tulee olla uskovan puheiden? Mitä seuraa Pyhän Hengen murehduttamisesta? Mikä on Pyhän Hengen erityistehtävä uskovan elämässä? Mihin aito anteeksiantamus perustuu ja millaista se on luonteeltaan?

Efesolaiskirjeen pääteemaa seurakunnan yhteyden vaalimista Paavali jatkaa nyt keskittymällä hyvin käytännöllisiin asioihin, joilla yhteyttä voidaan rakentaa tai sitä rikkoa. Yhteyteen tarvitaan raamatullinen oppi, seurakunnan eri armolahjoihin perustuvat virat ja järjestys ja jokaisen uskovan henkilökohtainen vaellus pyhityksessä. Jälkimmäisestä Paavali puhui yleisellä tasolla edellisessä jaksossamme, mutta nyt hän ottaa esiin muutamia yleisimpiä syntejä, jotka helposti särkevät uskovien välejä.

Synnin olemus on nimenomaan yhteyden katkaisemista Jumalan ja ihmisten välillä. Synnin vastakohta on rakkaus, joka antaa anteeksi ja rakentaa uutta ja syvempää yhteyttä. Synti lähtee meidän lihastamme, jossa asuu kaikkinaisia himoja. Mutta uuden ihmisen päällensä pukeneilla eli Kristuksen vanhurskauden saaneissa uskovissa asuu nyt Pyhä Henki, jonka avulla on mahdollista käsitellä eteen nousseita yhteyden esteitä.

Puhu totta!

Pankaa sen tähden pois valhe ja puhukaa lähimmäisenne kanssa totta, sillä me olemme toinen toisemme jäseniä. (25)

Muistan, miten syvästi kunnioittamani uskonnonopettajani kirjoitti taululle:

"Puhu totuus, koko totuus ja ainoastaan totuus!" Ei siis riitä, että kerromme osatouuden, eikä toisaalta saa lisätä mitään siihen, minkä tiedämme totuudeksi.

Me emme välttämättä kuitenkaan tiedä kaikkia asioita, jotka johonkin tapahtumaan liittyvät, mutta jos tunnemme Herran Jeesuksen omana Pelastajanamme ja elämme herkäällä omallatunnolla Jumalan kasvojen edessä, tiedämme varsin hyvin, milloin puhumme totta ja milloin emme. Pyhä Henki asuu Jumalan lapsessa ja johdattaa häntä kaikkeen totuuteen.

Jumala välittää meille pelastuksensa puheensa eli sanansa välityksellä. Hän antoi myös omilleen tehtävän julistaa evankeliumin totuutta ihmisten pelastukseksi. Ei ole siis suurempaa rakkautta kuin julistaa evankeliumin totuutta. Juuri totuus synnyttää luottamuksen ja totuus tekee ihmisen vapaaksi. Totuudessa pysyvän ei tarvitse näyttellä, hän saa olla aito niin suhteessaan Jumalaan kuin ihmisiinkin.

Vain Jeesus Kristus kykenee vapauttamaan meidät totuuteen. Hän lähestyy meitä totuuden sanan välityksellä. Jos ja kun sinä taivutat sydämesi Jeesuksen totuuteen itsestäsi, tunnustat oman valheellisuutesi ja pyydät sitä anteeksi sillä perusteella, että Jeesus on jo kärsinyt sen rangaistuksen, joka sinulle valheellisuudestasi syystä kuuluisi Golgatan ristin tuskissa, niin saat kaiken menneen anteeksi ja Pyhä Henki, Totuuden Henki asettuu asumaan sinuun ja alkaa sisältä, sydämeistä käsin muuttaa puheittesi sisällön totuudellisiksi.

Kun Pyhä Henki laskeutui helluntaina seurakunnan ylle, alkoi ylistyksen ja pelastus sanoman julistuksen uusi aikakausi, joka jatkuu yhä tänään. Missä vain joku ihminen saa kohdata Jeesuksen omana Vapahtajanaan, hänen puheittensa sisältö muuttuu. Hän alkaa ylistää Jumalaa ja korottamaan Jeesusta, Hänen ristiään ja Hänen ylösnousemustaan. Pyhä Henki ei siis suinkaan sulje ihmisten suita, vaan täyttää suun uudella sisällöllä. Vainojen keskellä hajaantuneen alkuseurakunnan jäsenet eivät yksinkertaisesti kyenneet pitämään suitaan kiinni pelastussanomasta.

Herra Jeesus haluaa tänäänkin ihmisen sydämen. Saadessaan sen, Herra saa myös ihmisen suun ja kädet ja jalat omikseen ja käyttöönsä. Elämän janoisille vuotaa Jumalan Pyhän Hengen uusi virta evankeliumin sanassa. Rakkaus muuttaa puheidemme sisällön, koska se muuttaa asenteemme niihin ihmisiin, joille puhumme:

Älköön suustanne lähtekö mitään sopimatonta puhetta vaan ainoastaan sellaista, mikä on hyvää, tarpeellista ja rakentavaa, mieluista niille, jotka kuulevat. (29)

Se ei tietenkään tarkoita, että vaikenisimme kipeistä totuuksista ja pyrkisimme mielistelemään muita, vaan sitä, että esitämme asiamme rakkaudella asettuen kuulijan asemaan ja häntä ymmärtäen. Siksi: *Kaikki katkeruus, kiukku, viha, huuto ja herjaaminen, kaikenlainen pahuus olkoon pois teistä. (31)*

Vihastuminen ja viha

Vihastukaa mutta älkää tehkö syntiä. Älköön aurinko laskeko vihanne yli. (26)

Viha on erittäin yleinen synty ja hämmennyksen aihe myös kristillisessä kirkossa. Suomen kielessä sanat vihastuminen ja viha muistuttavat toisiaan sillä tavalla, että vihastuminen on toiseen tai johonkin asiaan kohdistuva kielteinen tunne, joka syntyy välittömästi jonkun kielteisen tapahtuman synnyttämänä. Viha on taas selkeästi pitkäaikainen sydämen tila, joka kohdistuu johonkin kielteiseksi koettuun.

Vaikka molemmat tunteet ovat kielteisiä luonteeltaan, se ei tarkoita, että vihastuminen tai viha itsessään olisivat syntiä. On Jumalan mielenmukaista vihastumista ja vihaa, mutta on toisaalta synnillistä vihastumista ja vihaa.

Sen tähden

Jumalan lapsella on aivan toisenlaiset lähtökohdat käsitellä kysymystä vihasta kuin ei-kristityllä. Syyn Paavali kertoo Efesolaiskirjeessä tekstimme edellä. Siihen viittaavat sanat ”sen tähden” jakeessa 25. Edellä Paavali kertoo, mikä ja kuka kristitty on. Hänet on Kristuksen kanssa herätetty synnin kuolemasta ylösnousemusvoimalla. Jeesus asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Kristuksessa kuulumme yhteen ruumiiseen ja toinen toisiimme.

Lisäksi Jakeen 32 mukaan Jumala on antanut kaikki syntimme anteeksi Kristuksen tähden. Näin meille on annettu jotain sellaista, joka tekee meille mahdolliseksi käsitellä vihastumista ja vihaa aivan eri tavalla kuin maailman ihmiset. Meidän on mahdollista toimia Jumalan tahdolla tavalla.

Raamattu osoittaa selvästi, että luonnolliset tunneilmaisumme eivät ole sinänsä hyviä tai pahoja. On oikeaa ja väärää vihastumista. Ilokin voi olla sekä aitoa ja oikeaa että synnillistä kuten esimerkiksi vahingonilo. Suruakin voidaan kokea aidosti ja myös itsekeskeisesti. Rakkaus ja ihastuminen ovat myönteisiä tunteita, mutta rakastuessani muuhun kuin omaan puolisoon teen syntiä.

Vihastumisen tarpeellisuus

Maailman tapa reagoida vihaan kuuluu: "Ellet pääse eroon vihasta kokonaan, parasta on tukahduttaa se ja pidätellä sitä niin hyvin kuin voit." Se on kuitenkin väärä menettely, sillä ennemmin tai myöhemmin sydämen salpa repeää auki ja kaikki tukahdutettu ryöpsähtää esiin yhtä väkivaltaisesti kuin tulivuoren purkaus.

Meille annetaan siksi selkeä käsky: *"Vihastukaa, mutta älkää tehkö syntiä!"* Vihastuminen on tunne-energiaa, joka on tarkoitettu ongelman ratkaisuun. Velvollisuutemme on olla vihaisia kohdatessamme sellaista, mikä on Jumalan tahdon vastaista. Ellemme vihastu nähdesämme tai kokiessamme vääryyttä, teemme välinpitämättömyydellämme syntiä. Se kuitenkin oikeuta meitä käyttämään vihaa synnillisesti ylpeydestä käsin.

Vihastuminen ja viha on Jumalan meihin asettama hyvä asia. Jeesus osoitti usein vihastumista ja vihaa, joka kohdistui syntiin ja synnin seurauksiin:

*Hän (Jeesus) katsahti heihin (fariseuksiin) vihaisena, murheissaan heidän sydämensä paa-
tumuksesta.* (Mark. 3:5)

*Hän teki köydenpätkestä ruoskan ja ajoi heidät kaikki ulos temppelialueelta lampaineen ja härkineen. Rahanvaihtajien rahat hän kaatoi maahan, ja heidän pöytänsä hän työnsi ku-
moon. Kyyhkysten myyjille hän sanoi: "Viekkää nämä pois täältä! Älkää tehkö minun Isäni
huoneesta markkinapaikkaa." Silloin hänen opetuslapsensa muistivat, että on kirjoitettu:
"Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa minut." (Joh. 2:15-17)*

*Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, nii-
den, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa.* (Room.1:18)

*Ihmiset sanoivat vuorille ja kallioille: "Kaatukaa päällemme ja kätkekää meidät valtaistuimel-
la istuvan kasvoilta ja Karitsan vihalta, sillä heidän vihansa suuri päivä on tullut! Kuka voi
sen kestää?" (Ilm. 6:16-17)*

Mekin tarvitsemme pyhää vihaa, joka panee meidät toimimaan, kun näemme vääryyden tekoja. Eräs kristitty mies kertoi Pohjois-Afrikassa nousseensa vanhan moskeijan minareetitorniin. Hänen silmänsä osuivat yllättäen porraskivessä olevaan kristilliseen symboliin. Silloin hän tajusi, että minareetin rakennusaineena oli käytetty tuhotun kristillisen kirkon kiviä. Hänessä syttyi viha, joka pani hänen omistautumaan muslimien evankelioimiseen.

Jos rakastat Herraa, sinun täytyy vihata pahaa.

On kauheaa sydämen tila, kun totumme sillä tavalla synnin harjoittamiseen, ettemme vihastu siitä. Jos ja kun katselemme netistä tai TV:stä seksikohtauksia, väkivaltaa, vääryyttä ja epäjumalanpalvontaa eikä se herätä meissä vihaa sellaista kohtaan, tilamme on todella huoletuttava. Meidän on opittava vihastumaan oikeaan aikaan ja oikeissa tilanteissa. Tarvitsemme tätä kehotusta vihastua, kun lapsia murhataan kohtuun, luontoa raiskataan, ihmisiä syrjitään, sairaita ja vammaisia hyljitään, vääryys kukoistaa, vanhukset unohtetaan, soditaan, köyhyys ja sairaudet saavat edetä valtoimenaan ja Jumalan nimeä pilkataan. Oikean vihan puute, apatia, välinpitämättömyys, on merkki syvästä turmeluksesta.

Viha on tunne-energiaa, joka on tarkoitettu käytettäväksi ongelmien ratkaisemiseen. Jumalan Pyhä Henki haluaa käyttää vihaa synnin vallan murtamisessa.

Synnillinen viha

Tiedämme, miten helposti oikea vihastuminen muuttuu synnilliseksi vihaksi. Seuraavaan päivään viety vihastuminen on se tilaisuus, johon Saatana helposti iskee. Ellei vihan latausta ole ajoissa purettu rakentavalla tavalla, se kääntyy usein omaan itseensä päin ja voi kovettua katkeruudeksi, joka synnyttää pahoja puheita. Toisaalta viha voi suuntautua toisiin ihmisiin, joilla ei välttämättä ole ollut mitään tekemistä itse vihastumisen synn kanssa. Vihastunut saattaa räjähdellä niin, että ympärillä olevat ihmiset joutuvat kärsimään.

Viha on purettava sen aiheuttaneen ongelman ratkaisuun tai jos se ei ole mahdollista muuhun myönteiseen toimintaan. Eräs lähettitoverini kertoi, miten eräs asia oli synnyttänyt hänessä voimakkaan suuttumuksen. Sen vallassa hän tuli kotiinsa, aukaisi oven ja huusi koko perheelle: "Olen vihainen!" Sitten hän lähti ulos, haki vajas-ta kirveen ja alkoi purkaa vihaansa halkojen hakkaamiseen. Hän halusi huudollaan viestittää perheelleen, että hänen vihastumisensa ei johtunut heistä. Purettuaan tunteensa hän palasi kotiin rauhoittuneena.

Väärää vihan käyttöä on pahantuulisuus. Joku uskova saattaa puolustautua: "Mutta olen luonteeltani suuttuvainen." Se saattaa hyvinkin olla totta, mutta uudestisyntyneenä olet osallinen uuteen luontoon, joka jakeen 32 mukaan on ystävällinen, hyväsydäminen ja anteeksi antava. Sinun on annettava myös oma luonteesi Pyhän Hengen hallintaan.

Kaikki viha, joka on kohtuutonta ja hallitsematonta on väärää vihaa. Kaikki vihastuminen, jonka annetaan johtaa vihaan ja katkeruuteen on syntiä. Oikea viha ei kohdistu ihmiseen vaan ongelmaan, syntiin. Jumala vihaa syntiä, mutta haluaa silti pelastaa synnintekijän oikeudenmukaisen rangaistuksen alta sovintoon.

Synnillisessä vihassa annamme kontrolloimattoman tunteen hallita meitä ja annamme tilaisuuden Paholaiselle avaamalla sydämemme selkosen selälleen sille? Sellaisessa tilassa emme kykene ajattelemaan oikein, mielemme on yksipuolisesti suuntautunut. Sielunvihollinen pyrkii silloin uskottelemaan meille, että Jumala olisi meitä vastaan. Vihanpuuskassa sanottu voi turmella toisen tai oman elämän pysyvästi.

Anteeksi antaminen

Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja hyväsydämisinä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on Kristuksessa antanut teille anteeksi. (32)

Vihan pitäminen on myös koko evankeliumin kieltämistä. Olemme kristittyjä yksin Jumalan armosta. Jumala antaa meille anteeksi riippumatta siitä, mitä olemme. Hän lähetti Jeesuksen kuolemaan meidän puolestamme silloin, kun vielä olimme vihan vallassa, kapinassa ja kiittämättömiä. Jos uskovana kristittyinä sanot, että uskot evankeliumin, ja kuitenkin vihaat toista ihmistä, miten voit rukoilla Isämeidän rukouksen, jossa sanotaan: *"Anna meille anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet."* Ellet anna veljellesi anteeksi, sinun syntejäsikään ei anneta anteeksi. Itse asiassa vihasi kertoo, ettet haluakaan tunnustaa omia syntejäsi.

Meidän tehtävämme on tehdä veljellemme, niin kuin Jumala on tehnyt meille. Jumala antoi meille Kristuksen tähden anteeksi kaiken riippumatta siitä, millaisia olimme. Siksi meidän tehtävämme on antaa anteeksi riippumatta siitä, millainen toinen on. Jumalan lapsi on saanut Pyhän Hengen. Pyhän Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, lempeys, hyvyys, usko, nöyryys ja itsehillintä.

Viha, joka etsii kosta, on yritys riistää Jumalalta Hänen oikeutensa tuomita. Anteeksiantamattomuus osoittaa, että Pyhä Henki ei ole saanut kantaa sinussa vielä hedelmää. Tee siksi parannus anteeksiantamattomuuden synnistä, katkeruudesta ja vihasta, tunnusta ne omiksi synneiksesi ja ano niitä anteeksi Jeesuksen Golgatan uhriveren tähden. Silloin Pyhä Henki pääsee kantamaan hedelmänään myös armollista mieltä synnintekijää kohtaan.

Milloin viha on käsiteltävä?

Älköön aurinko laskeko vihanne yli. (26)

Käsittele vihastumisesi ja vihasi heti, samana päivänä. Älä mene vihan täyttämin ajatuksin nukkumaan. Mitä pidempään annamme vihan muhia sydämessämme, sitä vaikeammaksi käy sen oikea käsittely ja tilanteet muuttuvat yhä monimutkaisemmiksi.

Jos siis tuot lahjaasi alttarille ja siinä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, käy ensin sopimassa veljesi kanssa ja mene sitten uhraamaan lahjasi. (Matt. 5:23-24)

Kysymys ei ole siis vain siitä, että käyt pyytämässä anteeksi omia rikkeitäsi, vaan siitä, että menet sopimaan veljesi tai sisaresi kanssa, jonka tiedät syystä tai toisesta olevan vihainen sinulle, vaikka et ehkä olisikaan mielestäsi tehnyt hänelle mitään pahaa. Ei siis riitä, että käsittelemme vain omaa vihastumistamme tai vihaamme, vaan meidän tulee auttaa myös toisia pääsemään vapaaksi vahingollisesta vihasta. Sitä tehdessämme saatamme ehkä huomata, miten olimme aidosti loukanneet toista vaikka emme sitä olleet tarkoittaneetkaan.

Ottakaamme ketut kiinni, pienet ketut, jotka turmelevat viinitarhoja. (Laul.I. 2:15)

Aina se on voittaja, joka ensimmäisenä käy sopimassa veljensä kanssa ennen, kuin ongelmat kasvavat täysimittaisiksi. Vihaa syntii aina, äläkä koskaan puolustele omaa syntiäsi. Mutta syntistä ihmistä meitä ei ole kutsuttu vihaamaan vaan rakastamaan.

Miten vihaa voi käsitellä?

Tärkeätä on oppia suuntaamaan viha oikeaan kohteeseen. Vihan tukahduttaminen ei ole ratkaisu vaan sen vapauttaminen myönteiseen toimintaan. Vihanpurkauksia on mahdollista hillitä: *"Lempeä vastaus taltuttaa kiukun."* (Snl. 15:1)

Usein ristiriitatilanteissa on kaksi osapuolta, jotka molemmat ovat vihastuksen vallassa. Koska olemme itsekkin suuttuneita voimme ymmärtää myös toisen osapuolen kiukuntunteen. Voimme oppia kohtaamaan vihastunut ihminen siten, että asetumme hänen puolelleen ja katselemme hänen silmillään asiaa, joka on herättänyt hänessä kiukun meitä kohtaan. Kun sitten molemmat suuntaamme mieleemme samaan suuntaan, voimme kääntää katseemme kiukun aiheuttamaan ongelmaan ja voimme löytää siihen rakentavan ratkaisun.

Pyydä anteeksi omaa syntiäsi, vaikka se olisi mielestäsi vain 5% ongelmasta. Määrittele, mitä vääriä olet tehnyt. Niin voit päästä rakentavaan keskusteluyhteyteen, jossa ongelmia

ei sivuuteta. Saman aikaisesti on käsiteltävä sekä itse ongelma että siihen liittyvät asenteet. Avain on siinä, että katselet itseäsi toisen silmillä.

Jumalan lapsi on vapautettu vihan ja katkeruuden vallasta. Emme saa päästää siksi sydämeemme Paholaisen valhetta: "Tuolle ihmiselle en ikinä kykene antamaan anteeksi." Katkeruudesta ja vihasta on mahdollista päästä vapaaksi, koska Herra itse on ensin antanut meille anteeksi.

Tilaa Saatanalle

Älkää antako tilaa Paholaiselle. (27)

Puhuessaan epäuskoon sortuneille entisille opetuslapsilleen Jeesus määritteli Saatanan, Pimeyden ruhtinaan, Lohikäärmeen, Lusiferin, Jumalan luoman mutta langenneen enkeli-ruhtinaan, jonka lankeemus oli halua ylpeydessä nousta Jumalan yläpuolelle hajottamaan kaikkea Herran hyviä tekoja, tärkeimmät ominaisuudet seuraavasti:

Te olette isästä Paholaisesta, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Kun hän valehtelee, hän puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä. (Joh. 8:44)

Sielunvihollinen pyrkii langettamaan Herran omat samoihin synteihin, mihin hän itse himoissaan sortui: ylpeyteen, väkivaltaan, murhanhimoon, valheeseen ja lihan himojen seuraamiseen. Jumalan sanasta näemme, millaisia kiusauksia hän meidän eteemme asettaa. Silloin, kun annamme vihastumisen muuttua vihaksi ja katkeruudeksi, me annamme tilaa Saatanalle sydämessämme. Siksi on erityisen tärkeää oppia käsittelemään sydämellemme noussutta katkeruutta Jumalan mielenmukaisella tavalla. Yksityiskohtaisen opetuksen Jeesus antaa Matteuksen 18. luvussa. Viittaan saarnaani, joka löytyy seuraavan linkin alta:

<https://www.pihkala.net/Saarnat/Matt18&2135AntakaaToisillenneAnteeksi.pdf>

Kääntymys ja sen hedelmä

Joka on varastanut, älköön enää varastako, vaan pikemminkin tehköön työtä, ahkeroiden käsillään sitä, mikä on hyvää, niin että hänellä olisi antaa tarvitsevalle. (28)

Jeesus aloitti julkisen toimintansa aivan samalla tavalla kuin Johannes Kastajakin:

Hän sanoi: "Kääntykää, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!"... Tehkää hedelmää, jossa kääntymyksenne näkyy. (Matt. 3:2,8)

Sana kääntymys on alkukielessä *metanoia* ja vanhemmat käännökset käänsivät se sanalla parannus. Nyt kuitenkin moni suomalainen ymmärtää sanan parannus väärin. Parannus ei tarkoita yritystä itse muuttaa itseään paremmaksi, vaan kääntymistä Jumalan puoleen pyytämään muutosta Häneltä. Sana *metanoia* tarkoittaa mielen muutosta, elämän suunnan muutosta, kääntymistä Jumalan suuntaan. Parannus tai kääntyminen on siis ihmisen kokonaisvaltainen elämänsuunnan muutos, jossa hän palaa syntinsä tunnustaen Herran luo, jota vastaan on rikkonut ja jolle on kääntänyt selkänsä. Herran luokse tultuaan hän omistaa uskossa syntien anteeksiantamuksen Jumalan lupauksen perusteella, koska Jeesus on hänen syntiensä iankaikkisen rangaistuksen kärsinyt Golgatan ristillä. Parannus ei kuitenkaan jää siihen, vaan siitä alkaa Pyhän Hengen voimasta kääntymyksen hedelmän kantaminen.

Paavali antaa esimerkin, miten uskovan tulee tehdä parannus varastamisen synnistä. Sitä ei ole pelkästään se, että viemme luvatta joltakulta rahat tai muuta hänelle kuuluvaa. Sitä on myös toisten ajan, ideoiden, saavutusten ja mainen riistämistä itselleen. Sitä ovat verovilpit petokset jne.

Parannus alkaa tietenkin siitä, että myönnämme ja tunnustamme rikkomuksemme Jumalalle, pyydämme sitä anteeksi Jeesuksen Golgatan uhrin tähden. Saamme silloin uskossa ottaa vastaan Jumalan anteeksiannon. Seuraava askel onkin sitten mennä tunnustamaan

varkaus sille, jolta olemme varastaneet. Monelle suomalaiselle miehelle se on merkinnyt kävelyä raskain asekein verovirastoon ja huojentunein askelin sieltä pois. Hyvä omantunto saadaan totuuteen ja valoon tulemalla kaikissa suhteissa, siis Jumalaan ja ihmisiin päin. Parannukseen kuuluu tietenkin sitten varastetun omaisuuden palautus tai korvaaminen.

Parannuksen hedelmä alkaa kuitenkin vasta sitten, kun itse työtä tehden hankimme omaisuutta ja alamme antamaan sitä pois tarvitsevien ihmisten hyväksi. Se taas onnistuu vain, jos Pyhä Henki saa vaikuttaa parannuksen tehneessä rakkautta toisia ihmisiä kohtaan. Herra muuttaa ottajan antajaksi.

Pyhän Hengen murhe

Älkää tehkö murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on annettu teille sinetiksi lunastuksen päivää varten. (30)

Luvussa 1 Paavali kertoi jo, että meille on annettu Pyhä Henki sinetiksi: *Hänessä (Kristuksessa) on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki, joka on meidän perintömme vakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi, hänen kirkkautensa ylistykseksi. (1:13-14)* Jumalan kolmas persoona Pyhä Henki asuu jokaisessa evankeliumin uskoneessa ihmisessä ja huolehtii siitä, että Herran omat pääsevät perille kirkkauteen.

Pyhä Henki puhuu uskovalle omantunnon kautta. Kun rikomme Jumalan sanaa vastaan, Pyhä Henki on hyvin herkkä ja tulee surulliseksi ja nuhtelee meitä ja sinnikkäästi siihen asti, että taivumme parannukseen. Voimme kuitenkin vastustaa Pyhän Hengen ääntä ja paaduttaa sydäntämme. Seurauksena menetämme kyllä ilon Herrassa ja sydämen rauhan, mutta Pyhä Henki ei päästä otettaan meistä ja joutuu käyttämään kovempia otteita herättääkseen meidät ja palauttaakseen meidät normaaliin uskonelämään.

Tärkeää on pitää mielessä, vaelluksemme ei ole koskaan meidän omaamme vaan tapahtuu aina yhdessä Herran kanssa, koska Pyhässä Hengessä Jeesus on kanssamme. Lankeemuksilla murehdutamme Herraa, johon olemme yhteisellä ikeellä sidotut. Jeesus rohkaisee meitä:

"Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeiltäni. Näin te löydätte levon sielullenne, sillä minun ikeeni on sopiva ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:29-30)

Armoalttarille

Jos kannat tänään vihaa tai kaunaa, jotakuta ihmistä kohtaan, Herra kutsuu sinua luokseen Golgatan ristin ääreen. Siinä saat tunnustaa vihasi ja katkeruutesi, valheesi ja pahat puheesi omina synteinäsi ja omistaa uuden armon ja anteeksiantamuksen. Herra voi ja haluaa vapauttaa sinut niin, että sinäkin voit antaa anteeksi sinua vastaan rikkoneelle. Jeesuksella on suunnaton määrä armoa ja laupeutta sinua ja myös veljeäsi ja sisartasi kohtaan. Anna Herran johtaa teidät molemmat armoalttarille Hänen luokseen.

Kun näet ympärilläsi syntiä ja vääryyttä, anna Herran Hengen synnyttää sydämessäsi pyhää vihaa, joka saa sinut liikkeelle korjaamaan sitä, minkä synti rikkoi ja riistämään Sielunvihollisen saaliina olevat ihmiset Jumalan valtakuntaan julistamalla heille vapauttavaa evankeliumin sanaa.

Vaellus valossa Ef. 5:1-14

1. Olkaa siis Jumalan seuraajia niin kuin rakkaat lapset.
2. Vaeltakaa rakkaudessa, niin kuin Kristuskin rakasti meitä ja antoi itsensä meidän puolestamme lahjaksi ja suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Jumalalle.
3. Mutta haureutta ja minkäänlaista saastaisuutta tai ahneutta älköön edes mainittako teidän keskuudessanne, eihän se sovi pyhille,
4. ei myöskään rivoutta, typerää puhetta tai ilveilyä, jotka ovat sopimattomia, vaan pikemminkin kiitosta.
5. Tehän tiedätte hyvin, ettei yhdelläkään haureellisella eikä saastaisella ole perintöosaa Kristuksen ja Jumalan valtakunnassa, ei myöskään ahneella, sillä hän on epäjumalanpalvelija.
6. Älkää antako kenenkään pettää itseänne tyhjillä puheilla, sillä niiden vuoksi Jumalan viha kohtaa tottelemattomuuden lapsia.
7. Älkää siis olko niihin osallisia heidän kanssaan.
8. Ennen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valo Herrassa. Vaeltakaa valon lapsina,
9. sillä valon hedelmä ilmenee kaikenlaisena hyvyytenä, vanhurskautena ja totuutena.
10. Tutkikaa siis, mikä on Herralle mieleistä.
11. Älkää osallistuko pimeyden hedelmättömiin tekoihin, pikemminkin nuhdelkaa niistä.
12. On häpeällistä sanoakin, mitä tuollaiset ihmiset salassa tekevät.
13. Mutta kaikki tulee ilmi, kun valo sen paljastaa,
14. sillä kaikki, mikä tulee ilmi, on valoa. Sen vuoksi sanotaan: "Herää, sinä joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!"

Jumalan seuraajat

Millaista on Jumalan lapsen vaellus? Mihin se perustuu? Millaista on pimeys, jota uskova haluaa välttää? Mihin pimeyden tie johtaa? Miten voi välttää osallistumisen pimeyteen? Mitä merkitsee oleminen valo Herrassa? Millaista on vaellus valossa? Millaista hedelmää se tuottaa? Miksi toisia on nuhdeltava? Millaisten asioiden ilmituloa on syytä pelätä ja mistä iloita? Mitä on hengellinen herätys?

Näihin kysymyksiin Paavali antaa nyt valoa jatkaessaan uskovan kristityn vaelluksen eli pyhityksen käsittelyä. On tärkeää huomata, että Jumalan sana ei milloinkaan anna kehotuksia erillään elävästä yhteydestä Herraan. Kysymys ei ole omaan voimaan perustuvasta ponnistelusta vaan Pyhän Hengen voimassa tapahtuvasta Kristuksen seuraamisesta. Raamattu ei myöskään milloinkaan tyydy pelkkien myönteisten asioiden kertomiseen, vaan varoittaa aina myös siitä, mikä vie meidät helposti mukaan syntiin ja harhaan.

Rakkaat lapset

Olkaa siis Jumalan seuraajia niin kuin rakkaat lapset. (1)

Moni uskova kipuilee sen kanssa, että ei rakasta kyllin Jumalaa eikä lähimmäisiään, niin kuin Raamattu edellyttää. Oman syntisyytensä näkeminen, sen myöntäminen ja jatkuva turvautuminen Jeesuksen Golgatan sovitustyön anteeksiantamukseen on toki tärkeä ja osa pyhitystämme. Mutta rakkaus Jumalaan ei kuitenkaan synny siitä, että päätämme rakastaa häntä.

Miksi pienet lapset rakastavat vanhempiaan? Tietenkin siksi, että he ovat saaneet kokea lukemattomilla tavoilla vanhempiansa huolenpitoa ja rakkautta. Rakkaus Jumalaan alkaa siis aina Herrasta käsin, kun tajuaamme, kuinka suunnaton suuri on hänen rakkautensa meitä kohtaan. Johannes korostamalla korostaa oikeata järjestystä tässä asiassa:

Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksi.... Me rakastamme, koska hän on ensin rakastanut meitä. (1. Joh. 4:9-10,19)

Jos siis kärsit siitä, että rakastat kovin vähän Jumalaa, niin rukoile taivaallista Isääsi näyttämään sinulle entistä syvemmin oman rakkautensa suuruutta. Varsinkaan elämän kriiseissä ja ahdistuksissa se ei välttämättä merkitse lisää lämpimiä tunteita ja helliä kokemuksia hänen syleilyssään – joskus toki sitäkin. Tärkein rakkauden osoitus, jota tarvitsemme jopa kuolinvuoteellammekin, kun mitään muuta ei enää ole saatavissa, on tämä: *Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä.* (Room. 5:8) Ainakin itselleni sairastellessani vakavaa sydäntulehdusta, joka paranemisesta lääkärit eivät antaneet toivoa, ainoaksi Jumalan rakkauden osoitukseksi riitti Golgatan verinen uhri, jonka varaan saatoin laskea elämäni ja ikuisuuteni.

Vaellus rakkaudessa

Vaeltakaa rakkaudessa, niin kuin Kristuskin rakasti meitä ja antoi itsensä meidän puolestamme lahjaksi ja suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Jumalalle. (2)

Meidän vaelluksemme rakkaudessa on siis vaeltamista "lainarakkaudessa" eli Kristuksen rakkaudessa, jonka hän osoitti uhratessaan itsensä meidän puolestamme Jumalalle. *"Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu."* (Room. 5:5)

Rakkaus raamatullisessa merkityksessä on itsenä toisen puolesta uhraavaa toimintaa, toisen hyväksi omistautumista, omastaan luopumista toisen hyväksi, ajan antamista, rahan antamista, arvostuksen ja kunnian antamista toisen hyväksi. Kristuksen rakkaus kohdistui häntä ristille lyöviin sotilaisiin, niin vihollisiinsa, joiden pelastamien oli hänen syvin haluansa.

"...niin kuin Kristuskin rakasti meitä" ei tarkoita vain esimerkkiä ja mallia, vaan ennen kaikkea syytä, miksi mekin saamme pelastettuina ja armahdettuina osoittaa rakkautta taivaalliselle Isälle ja lähimmäisillemme. Jeesus antoi itsensä Isälle syntiemme sovitusuhriksi, hän kantoi meille kuuluvan rangaistuksen sijaisenaamme, mutta teki kaiken sen ennen kaikkea Isälle.

Kristus tiesi, miten suunnattoman mielihyvän Isä sai Golgatan syntiuhrista. Vanhassa liitossa syntiuhri poltettiin, samoin Jeesuksen ristillä poltti katumuksen tuli meidän syntiemme sovituksi ja se oli erityisen suloinen tuoksu Jumalalle. Kunpa edes hiukan pääsisimme maistamaan sitä, rakkautta, jonka Jeesus osoitti kuuliaisuudellaan Isän tahdolle meidän hyväksemme. Siitä kumpuaa kristillinen rakkaus toisia ihmisiä kohtaan.

Vaeltaminen rakkaudessa ei tarkoita vain sitä, että kaikessa elämässämme meidät on kutsuttu osoittamaan rakkautta Jumalaa ja lähimmäisiämme kohtaan, vaan ennen kaikkea sitä, että päivittäin uskossa otamme vastaan Kristuksen rakkautta ja teemme sen suuntaamalla mieleemme hänen ristiinsä meidän sijaisenaamme ja meidän puolestamme. Siitä kumpuaa aina uutta rakkautta muille osoitettavaksi.

Kun katselemme Herran kärsimystä syntiemme tähden, saamme voiman ja halun sanoa vahvan Ein niille asioille, joista Paavali varoittaa jatkossa ja kiittäessämme Herraa hänen armostaan meitä kohtaan, saamme voimaa siihen myönteiseen hengelliseen elämään, jota Paavali kuvaa valossa vaeltamisena.

Uskovalle sopimatonta

Mutta haureutta ja minkäänlaista saastaisuutta tai ahneutta älköön edes mainittako teidän keskuudessanne, eihän se sovi pyhille, ei myöskään rivoutta, typerää puhetta tai ilveilyä, jotka ovat sopimattomia, vaan pikemminkin kiitosta. (3-4)

Maailma halveksii uskovia tiukkapipoisina, koska heidän läsnäolonsa aiheuttaa vaivaantuneissa niissä, joiden mielestä mikään vitsi ei ole hauska, ellei se ole kaksinaismoraalinen tai seksikäs. Joskus uskovillekin tulee kiusaus miettiä, kuinka pitkälle voi yhtyä kavereiden vit-sien nauramiseen, ilman että lankeaa syntiin. Nykyisessä suomalaisessa kulttuuri-ilmastos-sa lähes kaikkeen liittyy niin paljon haureutta, rivoutta, ilveilyä ja typeryyttä, että uskovia, jotka vetäytyvät pois sellaisesta, saatetaan syyttää ”kulttuurivihamielisyydestä”.

Todellisuudessa he haluavat päästä entistä lähemmäksi Herraa ja sitä puhdasta iloa, joka kumpuaa pyhästä ja joka synnyttää kiitollisuutta kaikkien hyvien lahjojen Antajaa kohtaan. Uskova kristitty ei ole kulttuurivihamielinen. Sen havaitse helposti, kun tutustuu kristillisen taiteen, musiikin ja kirjallisuuden historiaan. Hän haluaa täyttää sydämensä sellaisella, mikä kohottaa sydämen Herran puoleen, kun taas tämän päivän populaarikulttuuri pyöriskelee kaikenlaisen pahuuden seassa väittäen, että pahuutta tutkimalla se muka voitaisiin voittaa. Uskovien puheet eivät ole koskaan liian puhtaita ja liikaa Herran aidoista lahjoista kiittävää. Siksi meidän kannattaa pitää ”tiukkapipoisuutta” kunnianimityksenämme. Meille sopivuuden mitta ei ole ”viktorianinen moraali”, jolle maailma nauraa, vaan Jeesuksen pyhä ja puhdas elämä. Me tahdomme vaeltaa hänen jäljessään.

Kadotus on totta

Tehän tiedätte hyvin, ettei yhdelläkään haureellisella eikä saastaisella ole perintöosaa Kris-tuksen ja Jumalan valtakunnassa, ei myöskään ahneella, sillä hän on epäjumalanpalvelija. (5)

Tämä maailma kaihtaa erityisen paljon puhetta kadotuksesta, vaikka sen filmi ja kauhuteol-lisuus toisaalta mässäilee hirvittävillä tulevaisuuden näkymillä. Samalla se pitää ala-arvoi-sena sitä, että Jeesus ja Raamattu kauttaaltaan varoittaa iankaikkisesta tulesta, jossa oi-keudenmukaisesti rangaistaan ihmisiä heidän pahoista teoistaan ja laiminlyönneistään. Nyt Paavali korostaa sitä, että Jumalan uuteen maahan ja uuteen taivaaseen ei ole asiaa ai-noallakaan sellaisella ihmisellä, joka heittäytyy haureuden harjoittajaksi tai joka pitää rahaa ja mammonaa turvanaan eli epäjumalanaan.

On huomattavaa, että Paavali kirjoittaa tällaisen varoituksen nimenomaan uskovalle seura-kunnalle. Se ei tarkoita, että uskovan pitäisi olla huolestunut pelastuksestaan ja osuudes-taan taivaalliseen perintöön. Pikemminkin uskovien pitäisi tuntea syvää hätää hukkuvista sieluista ympärillään, noista, jotka ovat haureuden ja ahneuden pauloissa eivätkä tajua, että he ovat kulkemassa kohti tulijärveä. Mutta voidaksemme nuo pimeydessä vaeltavat johtaa evankeliumin sanalla osallisuuteen pelastuksen armosta, meidän oman vaelluksemme tu-lee heijastaa sitä, että tajuamme, kuinka peljättävä on Jumala, kun hän pyhässä vihassaan tulee tuomitsemaan jokaisen ihmisen teot. Siksi Paavali korostaa:

Älkää antako kenenkään pettää itseänne tyhjillä puheilla, sillä niiden vuoksi Jumalan viha kohtaa tottelemattomuuden lapsia. (6)

Koska maailma vähättelee puhetta kadotuksesta, niin jopa naureskelee sille, meidän usko-vien ei pidä mennä mukaan sen asenteisiin muka helpottaaksemme heidän mahdollisuut-taan ottaa vastaan evankeliumi. Pilkastaan huolimatta maailman ihmiset kyllä omassatun-nossaan ajoittain kauhistuvat, mitä heille tapahtuu kuoleman jälkeen. Juuri tuota hetkittäistä kauhua he yrittävät paeta vähättelyyn tai vastustukseen. Siksi meidän on uskallettava roh-keasti puhua tulevasta tuomiosta ja ikuisesta mutta samalla täysin oikeudenmukaisesta rangaistuksesta. Ihmiset eivät käänny huutamaan apua Pelastajalta, elleivät he näe, millai-nen uhka heillä on edessään.

Uskovilla, jotka elävät seurakunnassa luotettavien ihmisten parissa, on vaara olla väärällä tavalla herkkäuskoisia. Uskovia monet hyväksikäyttäjät pitävät ihmisinä, joilta on esimerkiksi helppo saada rahaa sopivan vakuuttavan tuntuksen kertomuksen avulla. Johannes varoittaa meitä herkkäuskoisuudesta ja varsinkin vääristä profeetoista:

Rakkaani, älkää uskoko jokaista henkeä, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta, sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan.... Lapset, te olette Jumalasta, ja te olette voittaneet nuo väärät profeetat, sillä hän, joka on teissä, on suurempi kuin se, joka on maailmassa. He ovat maailmasta. Siksi heidän puheensakin on maailmasta, ja maailma kuuntelee heitä. (1. Joh. 4:1,4-5)

Pysy erossa ja nuhtele!

Älkää siis olko niihin osallisia heidän kanssaan. ... Älkää osallistuko pimeyden hedelmättömiin tekoihin, pikemminkin nuhdelkaa niistä. (7,11)

Jae 7 viittaa maailman ihmisten puheisiin ja 11 heidän tekoihinsa. Jokaisella ihmisellä niin uskovalla kuin muillakin on halu miellyttää toisia, tulla nähdyksi, hyväksytyksi ja arvostetuksi. Toisaalta jokaisella yhteisöllä oli se sitten pitempi aikainen tai vain hetkeksi muodostunut on oma sosiaalinen normistonsa, johon samaistumalla voi tulla hyväksytyksi ryhmään. Puheet, asenteet, asut ja yhteinen tekeminen määrittävät usein sen, mitä pidetään hyväksyttävänä. Ne muodostavat sosiaalisen paineen, jota vastaan taistelu voi olla erittäin työlästä. Niiden noudattamisesta kieltäytyminen johtaa usein ryhmästä hylkäämiseen ja jopa työyhteisöstä ulos savustaminen. Myös uskovilla on suuri kiusaus pyrkiä niin sanotun sisäpiirin jäseneksi voidakseen vaikuttaa parhaalla tavalla.

Herran oma ei voi kuitenkaan olla kameleontti, joka yrittää sopeutua ryhmiin oman identiteettinsä kustannuksella. Jeesus kuvaa asiaa ilmaisulla: *"Te ette ole maailmasta."* Mutta hän lisää: *"Lähetän teidät maailmaan."* Tehtävämme on kuulua kaiken aikaa vain ja ainoastaan Herran omiin, vaikka joudummekin monissa erilaisissa yhteisöissä ja ryhmissä toteuttamaan tehtäväämme maailmassa. Se merkitsee suostumista elämään jännitteessä tämän maailman ja Jumalan valtakunnan välillä.

Jokaisessa keskustelutuokiossakin uskova edustaa Herraansa. Maailmakin sen kyllä tajuaa ja siksi meidän on turha yrittää sopeutua pimeisiin ja saastaisiin puheisiin. Vaikenemallakin voimme usein pettää Herran, kun meidän tulisi uskaltaa sanoa se, mikä on totta ja oikein. Varsinkin silloin kuin työ tai muu yhteisö tekee synnillisiä päätöksiä tai on tottunut toimimaan vilpillisesti, Paavali edellyttää, että Jumalaa pelkäävinä, meidän täytyy uskaltaa nuhdella ja varoittaa niistä.

Tietenkin nuhtelun tulee tapahtua nöyrästi ja toisten aitoa parasta tarkoittaen, rakkaudella eikä ylhäältä päin, sekä suostuen itsekin aiheesta nuhdeltavaksi. Mutta se ei tarkoita sitä, ettei meidän pitäisi sanoa, mikä on totta ja mikä on väärin. Voimme toimia niin, kun tiedostamme olevamme kaiken aikaa Jumalan silmien alla ja hänen lupaustensa tukemana. Vääryyksistä nuhtelu merkitsee usein sitä, että ihmiset eivät ota sanojamme vastaan, vaan hyökkäävät kimppuumme tai jopa erottavat meidät yhteydestään. Siitä huolimatta tehtävämme on vaeltaa valossa ja totuudessa. Toisaalta nuhteemme voi johtaa joitakuita aitoon parannukseen ja jopa etsimään Herraa.

Vaellus valossa

Ennen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valo Herrassa. Vaeltakaa valon lapsina, sillä valon hedelmä ilmenee kaikenlaisena hyvyytenä, vanhurskautena ja totuutena. Tutkikaa siis, mikä on Herralle mieleistä. (8-10)

Jeesus julisti: *"Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo."* (Joh. 8:12) Nyt Paavali kuvaa millaista hedelmää valossa

vaeltaminen tuottaa. Mutta hän alkaa tässäkin siitä pimeydestä, josta Herra meidät pelasti. Hän ei sano pelkästään, että me olimme pimeyden keskellä tai että meissä oli pimeyttä, vaan ykskantaan me olimme pimeys. Ilman valoa kaikki ovat pimeydessä, mutta sokea on pimeässä vaikka kaikki muut näkisivätkin valon ja sen valossa asiat oikein. Jeesus kuvaa tätä näin: *Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on pimeä. Jos siis se valo, joka on sinussa, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys!* (Matt. 6:23) Maailman ihmisten pimeys näkyy siinä, että he kuvittelevat olevansa valossa.

Pelastumattoman ihmisen pimeys ei ole vain tietämättömyyttä – toki sitäkin, vaan ennen kaikkea synnin sokeutta, Saatanan hallintaa sydämessä, himojen orjuutta, valheellisuutta ja Jumalan vihaamista. Suuressa vihassaan kristittyjä kohtaan Paavali oli itse esimerkki pimeyden vallasta, ennen kuin hän kohtasi Jeesuksen. Mutta nyt Herran kohdanneena, Golgatan uhriveressä syntinsä anteeksi saaneena hän ei sano olevansa vain valossa, vaan osoittaa, että jokainen uskoon tullut ja kastettu on valo Herrassa. Valo ei ole vain Kristuksessa, joka valaisee meitä sanan paisteella, vaan Pyhässä Hengessä valo on myös meidän sydämessämme ja se voi päästä myös valaisemaan muidenkin ihmisten elämää. Jeesus sanoo: *Te olette maailman valo. Ylhäällä vuorella oleva kaupunki ei voi olla kätkössä.* (Matt. 5:14)

Johannes kirjoittaa, miten valossa vaelletaan:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä....Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:7,9)

Valossa vaeltaminen merkitsee päivittäistä puhdistautumista synnistä tunnustamalla lankeemuksemme ja turvautumalla Jeesuksen ristillä meidän puolestamme vuodattamaan sovintovereen. ”Minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa”. Se ei kuitenkaan tapahdu erillään seurakunnan yhteydestä, jossa meille julistetaan synnin päästön sanaa Jumalan antamalla valtuutuksella. Valossa vaeltaminen ei ole siis yksilösuoritusta vaan yhteisöllistä, se edellyttää Herran omien keskinäistä yhteyttä.

Tehtävämme on kantaa valon hedelmää: kaikkinaista hyvyyttä, vanhurskautta ja totuutta. Valossa vaeltaminen merkitsee myös sitä, että meille tärkeimmäksi asiaksi muodostuu se, mihin Herra haluaa elämäämme käyttää. Siksi askel askeleelta tarvitsemme hänen johdustaan ja siksi kyselemme, mikä on Herran tahto, mikä hänelle mieluisinta juuri tämän päivän matkallamme. Vastauksen löydämme Jumalan sanasta, Raamatusta: *Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani.* (Ps. 119:105)

Pimeyden houkutus

On häpeällistä sanoakin, mitä tuollaiset ihmiset salassa tekevät. Mutta kaikki tulee ilmi, kun valo sen paljastaa, sillä kaikki, mikä tulee ilmi, on valoa. (12-14)

Meillä ihmisillä on merkillinen taipumus kiinnostua kaikenlaisesta salatusta ja samalla myös pimeästä. Tämä kiinnostus voi vaivata myös uskoon tullutta, sillä Saatana valehtelee meille, että meille olisi tarjolla vielä jotain sellaista hyvää, jota Jumala ei meille suoraan ilmoita. Kiusaus on sama kuin Eevalla paratiisissa. Jos annamme sille periksi lähtemällä kokeilemaan erilaisia uususkonnollisia terapioita tai tutustumaan niiden kiehtovaksi väitettyyn maailmaan, lopulta voimme törmätä kauhistuttavaan pimeyteen ja saastaan. Siksi meidän tulee ottaa varoituksista vaarin ja vaeltaa sillä tavalla, ettei meidän tarvitse pelätä minkään asian ilmituloa.

Monella uskovallakin on kiusaus elää kaksoiselämää: toisaalta elää niin kuin uskovan tulee-kin julkisuudessa ja toisaalta elää esimerkiksi porno tai väkivaltapeliriippuvuudessa internetin välityksellä illan ja yön hiljaisina hetkinä. Meidän on muistettava, että elämme joka hetki

Herran kasvojen edessä, häneltä emme voi salata mitään. Siksi tie vapauteen vääristä riippuvuuksista on tulla valoon, tunnustaa ne Jumalalle jonkun veljen tai sisaren kanssa suostuen tilivelvollisuuteen heidän kanssaan. Kaikki salattu tulee ilmi ellei nyt niin viimeistään viimeisellä tuomiolla. Nyt voimme saada kaiken anteeksi, kun olemme matkalla ja tulemme valoon.

Toisaalta on myös sellaista hyvää, joka tapahtuu muiden silmiltä salattuna. Varsinkin rukous, paasto ja uhraaminen ovat asioita, joita ei tulisi ensi sijassa harjoittaa julkisuudessa. Herra näkee myös salatut hyvät tekomme ja nekin tulevat lopulta ilmi, viimeistään viimeisellä tuomiolla niistä saadaan armopalkka.

Herätyksen salaisuus

Sen vuoksi sanotaan: "Herää, sinä joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!" (14)

Muistan, miten Lempäälän herätyksessä kappalaisen pappilassa kokoonnuttiin 1960luvulla kuulemaan sanaa ja rukoilemaan. Monia kertoja saimme kuulla pastori Aimo Sorrin suusta sanat: *Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty, mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, saa armon.* (Snl. 28:13) Moni noissa seuroissa murtui itkien tunnustamaan syntinsä ja anomaan armoa. Herra itse herätteli meitä sanallaan.

Herätyksessä on kysymys Jumalan Hengen kutsusta parannukseen ja uskoon. Herra tulee itse sanassaan luoksemme ja herättää hengellisesti kuolleen näkemään kipeän totuuden syntisyydestään ja huutamaan Jeesusta avuksi. Sen Herra tekee, kun ihminen saa kuulla hyvän uutisen, että Jeesus on kärsinyt hänenkin syntiensä rangaistuksen Golgatan ristillä ja että hänkin saa anteeksi, kun tunnustaa totuuden synneistään. Sanan ja kasteen kautta Pyhä Henki uudestisyntyyttää hänet uuteen elämään. Herra tekee ihmeen, jota mikään eikä kukaan muu voida saada aikaan. Kuollut nousee elämään ja saa nähdä Herran valon.

Nyt meille, jotka olemme tämän ihmeen saaneet kokea ja päässeet uskon kautta Kristuksen tähden osalliseksi Jumalan armosta, santaan:

Ja vielä: tiedättehän tämän ajankohdan, että teidän on jo aika herätä unesta, sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun tulimme uskoon. Yö on pitkälle kulunut, ja päivä on lähellä. Pankaamme sen tähden pois pimeyden teot ja pukekaamme päällemme valon varusteet. Vaeltakaamme säädyllisesti niin kuin päivällä, ei mässäilyissä ja juomingeissa, ei haureudessa ja irstaudessa, ei riidassa ja kateudessa. Pukekaa sen sijaan yllenne Herra Jeesus Kristus älkääkä pitäkö lihastanne niin huolta, että himot heräävät. (Room. 13:11-14)

Valoon!

Oletko sinä jo päässyt sisälle valon valtakuntaan? Ellet vielä, niin Herra kutsuu sinua juuri nyt tunnustamaan edessään kaiken sen pimeyden, jota olet tähän asti yrittänyt salata. Hän kutsuu sinua totuuteen itsestäsi ja huutamaan Jeesusta avuksesi, jotta sinäkin saisit ikuisen elämän häneltä. Herra kutsuu sinua luokseen sanansa kautta. Voit kyllä kutsun myös torjua ja jäädä pimeyteen. Mutta lopulta kuitenkin joudut hänen eteensä ja kaikki elämässäsi paljastetaan. Viimeisellä tuomiolla sinulle ei kuitenkaan tarjota armoa vaan saat tekojesi mukaan.

Jos kuljet jo valossa, voit välttää pimeyden houkutukset seuraamalla Jumalaa niin kuin hänen rakas lapsensa. Olet Herralle rakas ja hän haluaa käyttää sinua osana omaa seurakuntaansa. Tule siksi päivittäin valoon ja syvempään yhteyteen Jeesuksen kanssa. Sinut on kutsuttu elämään valona Herrassa.

Pyhä Hengen täyteys Ef. 5:15-21

15. Katsokaa siis tarkoin, kuinka vaellatte: ei niin kuin tyhmät vaan niin kuin viisaat.
16. Käyttäkää aikanne oikein, sillä nämä päivät ovat pahoja.
17. Sen tähden älkää olko järjettömiä, vaan ymmärtäkää, mikä on Herran tahto.
18. Älkää juopuko viinistä, sillä siitä tulee irstas meno, vaan täyttykää Hengellä,
19. puhuen toisillenne psalmein, kiitosvirsin ja hengellisin lauluin. Laulakaa ja soittakaa sydämestänne Herralle
20. kiittäen aina kaikesta Jumalaa ja Isää Herramme Jeesuksen Kristuksen nimes-
sä.
21. Ja olkaa toisillenne alamaisia Kristuksen pelossa.

Kristityn vaellus

Millaista on sinun vaelluksesi Jumalan lapsena? Mikä on uskovan elämän voimanlähde? Millaista on uskovien yhteinen Jumalan palvelus ja heidän keskinäiset suhteensa? Katkelmassamme Paavalin kirjeestä Efesoksen seurakunnalle hän ottaa kantaa näihin kysymyksiin.

Ennen kuin puhumme uskovan kristityn vaelluksesta eli hänen elämäntavastaan Jumalan lapsena, on syytä avata se, mistä tuo vaellus alkaa ja myös se, mihin se johtaa. Syntiensä tähden Jumalasta erossa tähän maailmaan syntynyt ihminen on hengellisesti kuollut syntymästä lähtien. Siksi hänen on synnyttävä uudesti päästäkseen osalliseksi aidosta elämästä Jumalan yhteydessä. Pelastuksesta eli uudestisyntymisestä alkavalla vaelluksella on päämääränä uusi maa ja uusi taivas Jumalan kirkkaudessa. Ajallisella vaelluksellamme ennen perille pääsyä on tärkeä merkitys, kun vaellamme Herran tahdon mukaan. Herra haluaa käyttää omiaan tässä maailmassa kirkastamaan, millainen on hänen rakkautensa omiaan kohtaan ja sitä kautta levittämään pelastuksen sanaa muidenkin pelastukseksi.

Herääminen todellisuuteen

Ihmisen tie pelastukseen alkaa siitä, että Pyhä Henki Raamatun kirjoitetun ja julistetun sana kautta herättää hänen omantuntonsa näkemään synnin ja sen hirvittävän vallan elämässään ja sen, että synnin oikeudenmukaisena rangaistuksena hän synnyntäisessä tilassaan joutuu lopulta ikuisen kadotukseen. Pyhä Henki kauhistuttaa ihmisen omantunnon osoittamalla, millainen Jumalan pyhä laki on ja Jumala kirkkaudessaan. Omatunto yhtyy Jumalan totuuden sanaan ja tunnustaa, että sen tuomio hänelle on oikein. Pyhä Henki murskaa näin ihmisen täysin avuttomaksi ”helvetin kekäleeksi”.

Samalla ihminen tajuaa, ettei hänellä itsellään ole mitään kykyä, voimaa eikä tahtoa vapautua synnistä, joka asuu hänen sydämessään ja turmelee kaikkea hänen elämäänsä. Jumalan sanan valossa jopa hänen parhaatkin tekonsa osoittautuvat ylpeyden, itsekkyyden ja kunnianhimon motivoimiksi ja saastaisiksi Jumalan kasvojen edessä. Hän tajuaa olevansa hengellisesti kuollut ja siksi kykenemätön elämään Jumalan tahdon mukaan.

Evangeliumin kutsu

Pyhä Henki ei kuitenkaan jätä ihmistä epätoivoon, vaan esittää hänelle evankeliumin sanan kautta kutsun kääntyä huutamaan Jeesusta Kristusta avukseen. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että Jeesus ikään kuin antaisi voimansa, jonka avulla hän kykenisi oikaisemaan vaelluksensa niin hyväksi, että se kelpaisi lopulta Jumalallekin. Jeesus ei suostu tällaiseksi apuriksi, joka pönkittäisi sitten meidän uskonnollista ylpeyttäämme hyvistä saavutuksistamme yrityksissämme pelastaa itsemme. Sen sijaan Pyhä Henki Kirjoitusten ja julistetun sanan välityksellä maalaa epätoivoon joutuneen silmien eteen ristiinnaulitun Jeesuksen Kristuk-

sen, jolle kuuluu kunnia pelastuksestamme alusta loppuun asti. Hän suorittaa pelastavan työn kokonaan. Meidän omat yrityksemme eivät sitä lisää, pikemminkin estävät sitä.

Golgatalla valmistettu pelastus

Pyhä Henki osoittaa, että Jeesuksen kärsimys oli sovitus ihmisen kauheista synneistä. Se riittää pelastamaan ihmisen, joka myöntää, että Jeesus kärsi juuri hänen syntiensä rangais-
tuksen ja luottaa Herran sanan lupaukseen, että jokainen, joka ottaa uskossa ja luottamuk-
sessa vastaan Herran lupauksen, saa kaikki syntinsä anteeksi ja pääsee elämän yhteyteen
Jumalan kanssa. Pyhä Henki osoittaa myös, että ylösnousemisellaan haudasta Jeesus val-
misti jokaiselle häntä avuksi huutavalle pääsyn iankaikkiseen elämään kirkkaudessa uudes-
sa ylösnousemusruumiissa.

Vastuu kutsun edessä

Sekä lain synnyttämä murskaava syyllisyys ja evankeliumin lupaus täydellisestä anteeksi-
antamuksesta Jeesuksen uhrin perusteella muodostavat Pyhän Hengen antaman kutsun
kääntyä, tunnustaa syntinsä ja pyytää saada kaste syntien anteeksi antamiseksi Kristuksen
nimessä. Kutsun saaneen ihmisen on nyt vastattava siihen joko torjumalla kutsun tai otta-
malla sen vastaan huutamalla Jeesusta avuksi Pelastajakseen. Ihminen on vastuussa siitä,
miten hän vastaa saamaansa kutsuun.

Lahjavanhurskaus

Jos ja kun sydän taipuu synnin tunnustukseen ja ottaa vastaan kasteen Kristuksen nimes-
sä, Pyhä Henki astuu ihmisen sydämeen asumaan ja vakuuttaa syntiselle, että olet nyt
saanut kaikki syntisi anteeksi, sinut on puettu Kristuksen lahjavanhurskauteen, joka
merkitsee sitä, että Jumala lukee Jeesuksen täydellisen elämän pelastetun omaksi
elämäksi ja Kristuksen kuoleman pelastetun syntien kertakaikkiseksi ja riittäväksi maksuksi
syntivelalle.

Taivaallinen Isä näkee nyt Pyhän Hengen saaneen pelastetun ihmisen omana rakkaana
lapsenaan, ikään kuin tämä olisi Kristuksen kaltainen. Pelastetun ei tarvitse koskaan Kris-
tuksen lahjavanhurskauden saaneena epäillä pääsyään taivaalliseen kirkkauteen, vaikka
hän uskonelämässään lankea vielä useasti monenlaisiin synteihin ja tarvitsee vaellukses-
saan toistuvaa Jeesuksen veren puhdistusta. Kristuksen hänelle antama lahjavanhurskaus
kantaa hänet kirkkauteen asti, se on pysyvästi voimassa.

Pyhän Hengen vaikuttama tahto

Pyhä Henki vaikuttaa kutsun saaneessa tahdon ja tekemisen, niin että hän taipuu paran-
nukseen ja haluaa alkaa uuden elämän. Pyhä Henki synnyttää siis kutsun saaneen ja sen
vastaanottajassa uskon osoittamalla, miten suunnattoman hyvä ja armollinen on se Herra,
joka kärsi, kuoli ja nousi kuolleista hänen sijaisenaan. Jumalan rakkauden salaisuus avau-
tuu Jeesuksen ristin kautta pelastetulle. Pelastuksessa on siis kysymys siitä, että syntiensä
tähten hengellisesti kuollut herätetään uuteen elämään Kristuksen kanssa. Tämän kaiken
vaikuttaa Pyhä Henki, kun hän asettuu uudestisyntymisessä asumaan häneen. Siitä alkaa
sitten kristityn vaellus Jeesusta seuraten.

Vaellus Pyhän Hengen voimassa

Nyt tekstimme kertoo, millaisia kehotuksia Jumalan sana antaa Jeesuksen seuraan lähte-
neelle. Uuden elämän syntyisestä alkaa Kristuksen elämän kasvu, joka ilmenee Jumalan
tahdon mukaiseen elämään pyrkimisenä, taisteluna syntiä vastaan. Sanan kehotukset eivät
ole uutta lakia, jonka hänen tulisi täyttää voidakseen selvitä kilvoituksessa loppuun asti. Ne
ovat kehotuksia, joiden noudattamiseen Pyhä Henki antaa oman voimansa aina, kuin usko-
va on kuuliainen kehotuksille. Pyhä Henki lähtee muuttamaan uskoon tulleen elämään, niin
että Jumala voi käyttää pelastuksesta osalliseksi päässyttä omaksi kunniakseen ja toisten
ihmisten pelastumiseksi.

Pyhitys eli vaelluksemme Pyhän Hengen kuolettaessa meissä edelleen asuvaa syntistä luontoa, lihaa ja vaikuttaessa meissä tahtoa ja tekemistä toteuttaaksemme Herran mielen mukaisia tekoja, ei ole meitä itseämme varten ikään kuin sillä jotenkin pyrkisimme takamaan uskossa pysymisemme ja varmistamaan pelastuksemme perille asti. Sitä varten on Kristuksen meille lahjoittama vanhurskaus, joka muuttumattomana takaa perille pääsyn jokaiselle häneen uskossa turvaavalle aivan riippumatta siitä, kuinka hyvin vaelluksessamme olemme onnistuneet. Pyhitys on toisia ihmisiä varten, että hekin saisivat nähdä Jumalan armon ja viime kädessä siksi Jumalan kunniaa varten.

Paavali kuvaa pelastusta aiemmin saman kirjeen 2. luvussa näin:

Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkaudessaan tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvytyksessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta se on Jumalan lahja ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niistä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:4-10)

Vaeltajan vastuu

Kristitynvaellus on siis kulkemista Jumalan edeltä valmistamissa hyvissä teoissa. Sekä pelastus että vaellus ovat Jumalan suurta armoa ja ne on tarkoitettu kirkastamaan Jumalaa. Pyhä Henki vaikuttaa vaelluksessamme tahtomisen ja tekemisen, mutta juuri siksi me tahdomme ja teemme. Pyhän Hengen työ ei siis ole ikään kuin automaattista vaan se tapahtuu meidän persoonallisuutemme kautta. Olemme siksi myös aina vastuussa siitä, miten uskovina vaellamme. Syntinen vanha lihamme nostaa helposti päätään ja pyrkii usein murehduttamaan, ja vastustamaan Pyhää Henkeä. Uskova joutuu päivittäin tekemään tiliä vaelluksestaan ja tarvitsee siihen aina uutta anteeksiantamuksen armoa Jeesuksen veren puhdistuksessa.

Viisas vaellus

Katsokaa siis tarkoin, kuinka vaellatte: ei niin kuin tyhmät vaan niin kuin viisaat. (15)

Uskova vaeltaa maailmassa, jossa hän joutuu kaiken aikaa alttiiksi monenlaisille virtauksille, jotka esiintyvät viisauden nimellä. Lisäksi tänä päivänä me elämme myös voimakkaan informaatiotulvan keskellä, jossa on vaikea nähdä, mikä on totta, mikä arvotonta hälyä, mikä harhaan johtamista tai mikä pelkällä määrällään saattaa viedä aikamme turhuuteen. Uudestisyntyneellä uskovallakin on vaara harhautua tyhmyyteen. Siksi on tärkeä elää viisaasti maailman keskellä. *"Herran pelko on viisauden alku"* vakuuttaa Raamattu. Viisaus ei ole vain sitä, että tietää ja ymmärtää monia asioita, vaan se on ennen kaikkea priorisointia eli asioiden asettamista tärkeysjärjestykseen kysymällä, mikä vie minua syvempään Herran Jeesuksen tuntemiseen ja antamaan aikani ja voimani hänen valtakuntansa levittämiseen.

Tyhmästä tavasta elää Jeesus kertoo vertauksessaan rikkaasta maanviljelijästä näin: *"Rikkaan miehen maa tuotti hyvin. Hän mietti mielessään: 'Mitä minä teen, kun minulla ei ole paikkaa, mihin kokoaisin satoa?' Sitten hän sanoi: 'Minäpä teen näin: puran aittani, rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken viljani ja omaisuuteni. Sitten sanon itselleni: Sieluni, nyt sinulla on varastossa paljon hyvää moneksi vuodeksi. Lepää, syö, juo ja iloitse!' Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön! Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois. Kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kerää aarteita itselleen mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan luona."* (Luuk. 12:16-21)

Vain ajallisesti ajatellen näytti viisaalta toimia niin, että erinomaisen sadon tuotto saatiin turvatuksi. Mutta miehen tyhmyys näkyi kahdessa olennaisessa ajattelussa ja arvostusvirheestä:

Ensiksikin hän kuvitteli, että maallinen omaisuus voisi todella tyydyttää ihmisen sydämen ja antaa hänelle turvan ja ilon. Tosiasiassa parhaatkaan kokemukset, ihaninkaan inhimillinen rakkaus ei kykene tyydyttämään ihmisen syvintä kaipuuta. Vain Jumalan rakkaus kykenee sen tekemään.

Toiseksi hän ei ottanut tulevaisuuden suunnitelmissaan huomioon kaikkein varmintä asiaa, että ihminen voi kuolla milloin tahansa. Ihminen, joka ei tee valmistelua oman kuolemansa varalle, ei ole vain lyhytnäköinen vaan täysin tyhmä, sillä hänellä ei ole mitään takeita siitä, että edes huomina päivä tulisi vielä hänen eteensä. Todellista viisautta on kääntyä sen Herran Jeesuksen puoleen, joka kykenee sydämen tyydyttämään jo tänään ja jonka edessä joudumme tekemään tiliä kuoltuamme. Viisas ihminen huolehtii siitä, että hänen syntinsä on pyyhitty pois Jeesuksen veressä ja niin hän voi täysin rauhallisesti kohdata kuolemansa, tuli se sitten milloin tahansa, vaikka ensi yönä.

Paavali kirjoittaa: *"Sillä monet, joista olen usein teille sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat Kristuksen ristin vihollisina. Heidän loppunsa on kadotus. Vatsa on heidän jumalansa ja häpeä heidän kunniansa, ja maallisiin on heidän mielensä. Mutta meidän yhteiskuntamme on taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi. Hän muuttaa meidän alennustilassa olevan ruumiimme kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös kykenee alistamaan kaiken valtaansa."* (Fil. 3:18-21)

Viisasta on sellainen vaellus, joka suuntautuu kaiken aikaan lopulliseen päämäärään, Jeesuksen toiseen tulemiseen, jossa saamme uuden kirkastetun ruumiin. Niin pian kuin alamme tuijottaa pelkästään sitä, mikä ympärillämme tapahtuu, tyhmistymme ja menetämme helposti tärkeysjärjestyksen elämässämme. Jos ja kun lankeamme tyhmään vaellukseen, meidän tulee tehdä parannus, tunnustaa, missä olemme langenneet ja pyytää Jeesukselta uutta veren puhdistusta ja kääntää katseemme uudelleen päämääräämme.

Oikea ajankäyttö

Käyttäkää aikanne oikein, sillä nämä päivät ovat pahoja. (16)

Sielunvihollinen on varsin taitava pettämään myös Herran omia. Sen ei tarvitse välttämättä langettaa meitä suuriin synteihin. Riittää, että se täyttää aikamme kaikenlaisella itsessään ihan hyvällä ajanvietteellä. Se voi tehdä meistä niin uutisriippuvaisia, että niiden luku, katseilu tai kommentointi vie meiltä kohtuuttomasti aikaa. Se voi tehdä meistä myös niin riippuvaisia sosiaalisesta mediasta, että pienikin piippaus kännykässä vie huomiomme. Sielunvihollinen iloitsee siitä, että teemme itsemme niin kiireisiksi, ettei meille jää aikaa Raamatun lukuun, rukoukseen ja uskovien yhteisiin kokoontumisiin ja ennen kaikkea evankeliumin levittämiseen uusille ihmisille. Usein tämä pimeyden strategia johtaa jopa siihen, ettei meille jää edes aikaa nukkua kylliksi. Näin uskova saadaan toimintakyvyttömäksi ilman että tämä edes huomaa joutuneensa Saatanan harhauttamaksi, koska omatunto ei välttämättä herää pelkästä vääränlaisesta ajankäytöstä.

Uskovana meidän on tietoisesti otettava etäisyyttä tämän ajanhengen meille asettamiin haasteisiin. Ei ole välttämättä helppoa olla erilainen kuin muut. Varsinkin kasvattaessamme lapsiamme, meidän tulee korostaa, että erilaisuus on lahja Herralta. Aika on meille annettu Jumalan lahja, se ei ole omaamme. Siksi meidän tehtävämme on ottaa ajastamme vaarin ja keskittyä siihen, mikä on tärkeintä. Hyvä on nimittäin usein parhaan vihollinen.

Ymmärrä Herran tahto!

Sen tähden älkää olko järjettömiä, vaan ymmärtäkää, mikä on Herran tahto. (17)

Monissa elämän valintatilanteissa meidän voi olla vaikeata nähdä, mikä olisi Herran tahdon tie eteenpäin. Joskus saatamme joutua ymmällemme. Silloin on hyvä muistaa Paavalin ohje:

Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukais- ta ja täydellistä. (Room. 12:1-2)

Ensimmäiseksi noissa tilanteissa tulee kysyä, palveleeko mahdollinen vaihtoehto sitä, että minä luovutan koko elämäni uhriksi Jumalalle vai etsinkö siinä ehkä omaa etuani tai omaa kunniaani. Edelleen Jumalan tahdon ymmärtämiseksi meidän tulee antaa Pyhän Hengen uudistaa suhteemme Jeesukseen. Voi olla, että on asioita, jotka tekevät meille mahdottomaksi ymmärtää Jumalan tahto elämässämme, koska jollain toisella elämän alueella pidämme härkämäisesti kiinni omasta tahdostamme. Kun annamme Jumalan sanan tunkeutua sisimpäämme ja paljastaa nuo väärät siteet, joilla olemme sidotut, ja tunnustamme ne synteinämmen ja omistamme uuden armon Jeesuksen sovintoveressä, niin yllättäen avautuukin sydämemme näkemään käsillä olevaan kysymykseen Jumalan tahdon mukainen tie.

On tärkeätä, että ymmärrämme, että Jumalan tahto elämässämme on hyvä, niin itse asiassa parasta, mitä meille voi tapahtua. Kysymys ei ole siitä, että yrittäisimme hampaat irvessä totella Jumalaa, vaikka sydämessämme haluaisimme jotain aivan muuta. Herra haluaa avata meille oman tahtonsa niin, että ymmärrämme sen johtavan sekä Jumalan että meidän itsemme kannalta parhaaseen lopputulokseen. Silloin rukous "Tapahtukoon sinun tahtosi!" muuttuu muotoon: "Sitäkö sinä Isä tarkoittit tällä asialla elämässäni, mutta sehän on aivan upeaa, haluan mielelläni seurata tahtoasi!" Oikeaan ymmärrykseen pääseminen ei tietenkään aina ole helppoa ja Herralta voi joskus viedä pitempikin aika taivuttaa meidän tahtomme omaansa. Siinä on kuitenkin erittäin tärkeää, että pääsemme ymmärtämään Jumalan ajatuksia elämäämme nähden.

Voima vaelttaa Herran tahdossa

Älkää juopuko viinistä, sillä siitä tulee irstas meno, vaan täyttykää Hengellä,...(18)

Uskovan vaellusta voitaisiin verrata sähköveturin vetämään junaan. Jumalan sana tarjoaa junalle reitin kulkea eli kiskot. Veturissa ohjaajana toimiin Herra Jeesus itse, jota haluamme seurata. Mutta ilman sähkövirtaa eteenpäin ei päästä. Voimavirta tulee Pyhästä Hengeltä, jonka Isä vuodatti Jeesuksen täytetyn sovitustyön perusteella helluntaina seurakuntansa päälle:

"Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teidän päällenne, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka." (Ap.t. 1:8)

Pyhä Henki on Jumalan kolmas Persoona eikä siis vain voima, mutta kun hän asettuu sydämiimme asumaan uudestisyntymisessä, hän antaa voiman niihin tehtäviin, joihin Herra meidät johtaa.

Täynnä Pyhää Henkeä

Pyhän Hengen meidät täyttävästä työstä käytetään Uudessa testamentissa useita eri ilmaisuja, jotka kertovat hänen työnsä eri puolista. Sanassa on kaksi ilmaisua, jotka ovat hyvin saman näköisiä, mutta tarkoittavat silti eri asiaa. Ensimmäinen on "täynnä Pyhää Henkeä". Se tarkoittaa sellaista Hengen täyteyttä, joka on uskovan normaalielämää ja jonka tulisi olla totta jokaisesta uskovasta. Nyt meitä kehoitetaan siihen: "Täyttykää Hengellä". Tämä kehoitus osoittaa, että tämä jatkuva Pyhällä Hengellä täyttyminen riippuu hyvin pitkälle uskovan vaelluksesta. Pyhä Henki täyttää omansa, kun hän tekee päivittäin parannuksen, tunnustaa ja hylkää syntinsä ja uskoo ne anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Edelleen Pyhä Henki täyttää

jatkuvasti omaansa, kun hän on kuuliainen Jumalan sanalle ja asettaa elämänsä keskipisteeksi Jumalan ja Hänen sanansa. Uskovan pyhityselämä eli kristillinen vaellus riippuu ratkaisevasti tästä Pyhän Hengen jatkuvasta täyttävästä työstä.

Hetkellinen täyttäminen

Toinen ilmaisu on *"täytettiin tai täytyivät Pyhällä Hengellä"*. Siinä on kysymys hetkellisestä ja ihmisen tahdosta riippumattomasta Pyhän Hengen vallanotosta, jossa ihminen varustetaan tiettyyn tehtävään tai tiettyä tilannetta varten. Pyhä Henki voi siis suvereenisti eli täydellä vapaalla vallallaan antaa Herran omille erilaisia täyttymiskokemuksia. Niissä ydintä on, että ihminen tulee tunnetasollakin täysin vakuuttuneeksi Jumalan häneen kohdistuvan sanomattoman rakkauden todellisuudesta ja pelastuksen varmuudesta. Niiden perusteella hän saa myös rohkeuden ja voiman todistaa Jeesuksen sovitustyöstä ja ylösnousemuksesta.

Tällaisessa Hengellä täyttymiskokemuksessa ei ole siis kysymys suoranaisesti pyhityksestä, Herra voi tämänlaisia kokemuksia antaa aivan uskon taipaleen alussa ja hengellisessä kasvussa täysin vasta alkutaipaleella olevillekin. Näitä kokemuksia voi olla useitakin riippuen siitä, miten Herra hyväksi näkee. Niillä voi olla toki hedelmällinen vaikutus varsinaiseen pyhitykseen eli hengelliseen kasvuun ja hedelmän kantamiseen. Niissä tapahtuu jotain saman tapaista kuin kylvetylle siemenelle keväällä, kun lämmin kevätsade lankeaa pellon ylle. Kasvu saa selkeän piristysruiskeen, vaikka sade itsessään ei ole kasvua.

Hetkellinen Pyhällä Hengellä täyttäminen saatetaan antaa myös tilanteissa, joissa Herra haluaa käyttää omaansa erityistä tehtävää suorittamaan. Usein silloin käytetään ilmaisua *Pyhän Hengen voitelu*.

Hetkellisten Pyhällä Hengellä täyttymiskokemusten yhteydessä Herra voi myös vapaan tahtonsa mukaisesti jakaa joitakin armolahjoja, joita saanut henkilö voi sitten pitkäaikaisesti käyttää seurakunnan rakennukseksi. Sellainen opetus, että Pyhällä Hengellä täyttymiskokemukseen aina liittyisi jonkun armolahjan saaminen tai sellaisen ilmeneminen ei ole yhtäpitävää Raamatun opetuksen kanssa.

Jatkuva täytyminen

Pyhityksessä on siis kysymys jatkuvasta Pyhällä Hengellä täyttymisestä, joka tapahtuu joka kerta kun uskova tekee synneistään parannusta Jeesuksen uhrivereen vedoten, rukoillen kuulee Herran Sanaa, ylistää yhdessä seurakunnan kanssa Jumalaa ja kilvoittelussaan tavoittelee alamaisuutta Jumalan sanalle. Pyhällä Hengellä täyttymisestä Paavali kirjoitti saman kirjeen 3. luvussa näin:

Rukoilen, että hän Henkensä kautta, suuren kirkkautensa mukaisesti, antaisi teidän sisäisen ihmisenne vahvistua voimassa, niin että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne. Rukoilen, että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittää, mitä on leveys, pituus, korkeus ja syvyys, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä. Näin te tullette täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä. (Ef. 3:16-19)

Pyhällä Hengellä täytyminen on Jumalan täyteyttä ja se ilmenee Kristuksen asumisena sydämissämme ja hänen rakkautensa tuntemisena. Pyhä Henki kirkastaa siis Kristusta ja Kristus korottaa Isää Jumalaa. Uskovan vaellus on kaiken aikaa yhteyttä Pyhään Kolminaiseen Jumalaan.

Miten Pyhällä Hengellä täytettynä eläminen näkyy?

... täytyykää Hengellä, puhuen toisillenne psalmein, kiitosvirsin ja hengellisin lauluin. Laulakaa ja soittakaa sydämestänne Herralle kiittäen aina kaikesta Jumalaa ja Isää Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Ja olkaa toisillenne alamaisia Kristuksen pelossa. (19-21)

Nyt Paavali kertoo, miten voi täytyä Pyhällä Hengellä ja miten voi säilyttää Hänen täyteytensä sydämessään. Niin kuin edellä olen korostanut, uskova jonka yhteys Herraan on haalistunut voi palata lähelle Herraa uudistuvassa parannuksessa, syntien tunnustamisessa ja Golgatan veren puhdistuksessa. Joka kerta kun saamme syntimme anteeksi, Pyhä Henki täyttää meidät uudelleen. Mutta sen lisäksi Herra haluaa, että kokoonnumme yhteisiin jumalanpalveluksiin, laulamme ja ylistämme Herraa. Pyhä Henki täyttää meidät aivan erityisesti silloin, kun asetumme toinen toistemme alapuolelle nöyryydessä Kristuksen pelossa.

Kolossalaiskirjeessä hän jatkaa:

Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, joka on täydellisyyden side. Vallitkoon teidän sydämässänne Kristuksen rauha, johon teidät myös on yhdessä ruumiissa kutsuttu, ja olkaa kiittollisia! Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana. Opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikella viisaudella, psalmein, kiitosvirsin ja hengellisin lauluin, laulaen kiittollisina sydämässänne Jumalalle. Mitä teettekin, sanoin tai teoin, tehkää kaikki Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttaan. (Kol. 3:14-17)

Pyhän Hengen täyteydessä vaeltaminen ei ole siis hetkellinen kokemus vaan pysyvä uskovan normaalitila. Se edellyttää myös säännöllistä Jumalan sanan tutkimista ja säännöllistä jumalanpalveluselämää seurakunnan yhteydessä, jolloin laulamme ja veisaamme Herralle emmekä toinen toisillemme. Vaellamme Pyhässä Hengessä, kun teemme kaikki työmme, opiskelumme, harrastuksemme Herraa varten. Kun Pyhä Henki täyttää meidät, Kristuksen hallintavalta meissä kasvaa.

Pyhän Hengen täyteys on lahja jokaista uskovaa varten. Se on jatkuvaa sydämen avoimuutta Herralle Jeesukselle ja armon varassa elämistä. Se kattaa kaikki elämän alueemme. Kehotus täytyä Pyhällä Hengellä on tarpeen, koska me voimme tyytyä elämään puolinaista ja köyhää kristityn elämää. Herralla on meille paljon enemmän armoa tarjolla, kuin uskallamme pyytääkään. Siksi Herra haluaa, että uskossa päivittäin otamme vastaan uuden Pyhän Hengen täyteyden. Se on suurta Kristuksen sovitustyöllä meille valmistettua Jumalan lahjaa. Herra kuljettaa meitä eteenpäin vaelluksen tiellä Hengen voimassa. Se on armoa ja kirkastaa Jumalan kunniaa ja kirkkautta.

Uuteen täyteyteen!

Elätkö sinä lähellä Jeesusta? Saako Pyhä Henki kuljettaa sinua Jumalan tahdon tiellä? Jos koet, että suhteesi Herraan on kylmennyt, hän kutsuu sinua täyttymään uudelleen Pyhällä Hengellä. Hän kutsuu sinua Jeesuksen Golgatan ristin juurelle tunnustamaan puolinaisuutesi ja syntisi, ottamaan vastaan syntien anteeksiantamuksen ja veren puhdistuksen. Saat silloin uuden täyteyden ja uuden voiman vaeltaa Herran tahdossa. Muista sitten, että Pyhä Henki haluaa viedä sinut muiden uskovien kanssa yhteen kiittämään ja ylistämään Herraa. Älä jää yksin! Muista, että olet matkalla yhteisiin suuriin juhliin kirkkaudessa, kohti Karitsan suuria häitiä. Hän tulee pian omiensa luo!

Alamaisuus ja rakkaus Ef. 5:22-33

22. *Vaimot, olkaa omalle miehellenne alamaisia niin kuin Herralle,*
23. *sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja.*
24. *Niin kuin seurakunta on Kristukselle alainen, niin olkoot vaimotkin miehelleen kaikessa alamaisia.*
25. *Miehet, rakastakaa vaimoanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen puolesta,*
26. *että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen vedellä pesten, sanan kautta,*
27. *ja asettaisi eteensä kirkastetun seurakunnan, vailla tahraa, ryppyä tai muuta sellaista, pyhän ja nuhteettoman.*
28. *Samoin jokaisen miehen tulee rakastaa omaa vaimoaan niin kuin omaa ruumistaan. Joka rakastaa vaimoaan, rakastaa itseään.*
29. *Eihän kukaan ole koskaan vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä niin kuin Kristuskin seurakuntaa,*
30. *sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä.*
31. *Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi.*
32. *Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa.*
33. *Mutta myös jokainen teistä rakastakoon vaimoaan niin kuin itseään, ja vaimon tulee kunnioittaa miestä.*

Kristus ja seurakunta

Mitä on alamaisuus, miten se eroaa alistettuna olemisesta? Mitä tarkoittaa, että Kristus on seurakunnan pää ja se, että mies on vaimon pää? Mitä on kunnioittaminen ja mitä aito rakkaus? Miten rakkaus ilmenee käytännössä? Mikä on avioliiton olemus? Entä Kristuksen salaisuus? Näitä kysymyksiä Paavali käsittelee jaksossamme.

Ymmärtääksemme ne oikein meidän on nähtävä ne kirjeen kokonaisuuden valossa. Paavalin käsittelee erityisesti seurakunnan olemusta kirjeessä ja sitä, miten se ilmenee. Aivan edellä hän kehottaa uskovia täyttymään Pyhällä Hengellä ja kuvaa sen ilmenevän seurakunnan kiittäessä yhdessä Herraa ja sen jäsenten osoittaessa alamaisuutta toinen toiselleen Kristuksen pelossa. Nyt hän korostaa sitä, että tämä Pyhän Hengen täyttämien uskovien keskinäinen alamaisuus korostuu erityisesti avioliitossa.

Joskus kuulee sanottavan, että Paavali käyttää tässä avioliittoa kuvaamaan seurakunnan ja Kristuksen välistä yhteyttä. Tietenkin tekstin voi niinkin lukea, mutta itse näen asian päin vastoin. Hän marssittaa eteemme Kristuksen ja seurakunnan yhteyden ja sen, mitä Kristus tekee ja on tehnyt seurakuntansa hyväksi, jotta uskovat toimisivat avioliitossa se mallin mukaisesti ja että Kristuksen ja seurakunnan suhteessa ilmenevä alamaisuus ja rakkaus voisi toteutua myös uskovien avioliitoissa.

Vaimojen alamaisuus

Vaimot, olkaa omalle miehellenne alamaisia niin kuin Herralle,...(22)

Tänä feminismin läpitunkevana aikana Paavalin ohje vaimoille on lähes punainen vaate monille uskojillekin. Se ymmärretään jonkinlaisen patriarkaalisen menneisyyden vääristyneenä lupana alistaa naisia myös ja erityisesti avioliitossa. Sana alamaisuus ymmärretään siksi hyvin usein suostumisena miestä alempiarvoisemmaksi ja siihen, että mies saa polkea naisen tahdon jalkojensa alle. Naisen tulisi tukahduttaa kaikki tunteensa ja suostua

kaikkeen, mitä mies sanoo ja käskee. Ikävä kyllä monessa avioliitossa miehet todellakin toimivat tämän väärän ajattelun mukaisesti ja jopa uskovat miehetkin saattavat perustella synnillistä käytöstään vedoten Paavalin sanoihin, jotka ovat kuitenkin ymmärtäneet väärin.

Saman arvoiset mutta erilaiset

Vaimon alamaisuutta miehelle Paavali käsittelee Pyhän Hengen täyttämän ihmisen alamaisuutena itselle Herralle. Kysymys ei ole siitä, että nainen olisi vähempiarvoinen kuin mies. Molemmat ovat Jumalan luomia ja Jeesuksen verellään lunastamia täysin yhtä arvokkaita. Alamaisuus ei tarkoita myöskään sitä, että nainen olisi jotenkin vähemmän lahjakas kuin mies. Usein naiset saattavat olla ylivertaisen lahjakkaampia kuin miehensä. Hyvä esimerkki Raamatussa on Akylaan ja Priscillan välinen suhde. Priscilla oli ilmeisellä tavalla monipuolinen ja miestänsä selvästi lahjakkaampi, mutta oli silti alamainen miehelleen.

Alamaisuus ei ole alistettuna olemista vaan rakkaudesta nousevaa halua korottaa toista ja kunnioittaa toista puolisonaan. Siinä on kysymys järjestyksestä. Jeesus Kristus on alamainen Isä Jumalalle. Pyhä Henki on alamainen Jeesukselle. Silti sekä Poika Jeesus että Pyhä Henki ovat yhtä ja samaa jumaluutta Isän kanssa. Mitään arvoeroa ei ole. Jeesus alistaa kaikessa oman tahtonsa Isän tahdon alle, mutta se ei tee Hänestä yhtään vähemmän Jumalaa kuin Isäkään.

Alamaisuus käytännössä

Mitä tämä vaimon alamaisuus miehelle voisi sitten olla käytännössä? Avioliitto ja perhe ei voi toimia ns. demokraattisesti enemmistöpäätösten mukaan. Niin kauan kuin mies ja vaimo ovat asioista samaa mieltä, perheessä päätösten tekeminen on helppoa. Samoin, kun mies ja vaimo ovat sopineet tietyt alueet, joilla kumpikin saa toimia vapaasti halunsa mukaan kuitenkin toisiltaan sitä salaamatta, asiat yleensä toimivat hyvin.

Alamaisuutta kysytäänkin ennen kaikkea silloin kuin tehdään ratkaisuja, joissa puoliset ovat eri mieltä. Äänestystulos on 1 vastaan 1 eikä demokratia toimi. Silloin vaimon alamaisuus merkitsee sitä, että hänen tulee selittää miehelleen juurta jaksuen se, miksi asia hänen mielestään ei ole hyvä ja mikä häntä asiassa erityisesti huolestuttaa. Kun mies on puolestaan kertonut yksityiskohtaisesti, miksi hän haluaa tehdä aisan toisin, hänen tulee tehdä ratkaisu. Samalla miehen tulee myös ottaa koko vastuu päätöksen seurauksista. Sen jälkeen vaimon tulee noudattaa tehtyä päätöstä ja tukea miestänsä asiassa, vaikka häntä saattaisikin pelottaa, mihin tilanne johtaa. Vaimon alamaisuus ja sitä seurannut lojaalisuus voi tuottaa suuren siunauksen silloinkin, kun mies tekee väärän ratkaisun. Siitä haluan jakaa esimerkin Japanista:

Tooru Miyazakin todistus

Tooru Miyazakin vaimo oli kristitty, mutta hän itse ei. Parikymmentä vuotta Jumala oli vetänyt tätä lahjakasta miestä puoleensa. Vaimo oli jakanut hänelle evankeliumia, hänen syöpään sairastunut ja sitten kuollut pikkuisarensa **Sayo Daikichin** uskon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä oli puhutellut häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse.

Hän oli työskennellyt jo pitkään maansiirtoyhtiön työnjohtotehtävissä ja saavuttanut hyvän aseman ja turvaten taloudellisen tilan. Mutta eräs hänen nuoruuden ystävänsä, joka työskenteli samalla alalla, pyysi häntä aloittamaan kanssaan oman yrityksen, joka kilpailisi heidän entisten työnantajien kanssa. Toorun vaimo huolestui asiasta, sillä pelkäsi asiaan liittyviä riskejä. Hän jakoi huolenaiheensa miehelleen ja pyysi myös sielunhoidossa neuvoa, miten hänen tulisi asiaan suhtautua. Häntä kehoitettiin peloistaan huolimatta alamaisuuteen miehelleen ja tukemaan tämän uutta yritystä, meni se sitten syteen tai saveen. Niin hän myös teki.

Aluksi yritys näytti lähtevän hyvin käyntiin, mutta noin puolen vuoden kuluttua Tooru lainasi yhtiökumppanilleen pankkileimasintaan ja pankkikirjaansa tiettyjen paperiasioiden hoitamiseksi. Saatuaan ne takaisin hän huomasi, että yhtiökumppani oli vienyt suuren summan rahaa hänen tililtään. Kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikekumppaniensa syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä. Perustettu yritys kaatui siihen ja mies joutui ”tyhjän päälle”. Hän vietti useita unettomia öitä. Tuli sitten sunnuntai ja hänen vaimonsa ilmoitti lähtevänsä kirkkoon jumalanpalvelukseen. Yllättäen mies ensi kertaa sanoi: ”Minä lähdän mukaan”. Hän oli vihdoinkin tajunnut, ettei hän kyennyt raivaamaan itselleen omaa tietä eteenpäin. Jumalanpalveluksessa hän rukoili: ”Herra tule sinä minun hallitsijakseni.”

Yllätyksekseen hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Maanantaiaamuna soi puhelin. Hänen entinen esimiehensä pyysi häntä tulemaan takaisin entiseen työpaikkaansa ja kaiken lisäksi hän sai vielä heti kättelyssä ylennyksen. Herran käsiin jäätyään Tooru huomasi, että Herra kykeni ohjaamaan hänen ja hänen perheensä ajalliset asiat paremmin kuin hän itse. Suurena apuna tässä kaikessa oli ollut se, että vaimo oli kaiken aikaa tukenut miestä, vaikka oli tajunnut, että mies oli tehnyt väärän ratkaisun.

Tooru alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja raamattuopetuksessa ja hänet kastettiin. Hän sai myös huomata hämmästyksekseen, että Jumalan sana alkoi muuttaa hänen elämäänsä. Myös hänen poikansa päätti lähteä isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Koben suuren maanjärityksen aikana Jumala järjesti asiat niin, että hän nousi ”vahingossa” tuntia normaalia aikaisemmin töihin ja oli juuri saapunut työpaikalleen, kun maanjäritys tuhosi pylväiden varaan rakennetun moottoritien, jolla hän oli hetkeä aikaisemmin ajanut autoaan. Herran käsi johtaa ja varjelee elämän pienimpiä yksityiskohtia myöten.

Vaimon pää – seurakunnan pää

...sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja. Niin kuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehelleen kaikessa alamaisia. (23-24)

Paavali toistaa Efesolaiskirjeessä Kristusta seurakunnan ylimpänä auktoriteettina eli päänä heti ensimmäisessä luvussa: *Jumala on alistanut kaiken hänen jalkojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää. (1:22-23)* On huomattava, ettei Kristus itse ottanut tätä asemaa, vaan Isä Jumala asetti hänet siihen. Toisin sanoen Jeesus itse suostui alamaisuuteen Isälle ja se perusteella hänelle annettiin täysi päätösvalta seurakuntaan nähden. Saman asian Paavali ilmaisi Korintin uskoville näin: *Tahdon teidän kuitenkin tietävän, että Kristus on jokaisen miehen pää, mies on vaimon pää ja Jumala on Kristuksen pää. (1. Kor. 11:3)*

Miehen toimimista vaimon päänä ei siis milloinkaan saa erottaa siitä, että Kristus toimii miehen päänä. Miehellä on oikeaa auktoriteettia vaimoonsa nähden vain sikäli, kuin hän itse on alamainen Kristukselle. Niin kauan kuin mies kuvittelee omaavansa riippumattoman vallan vaimoonsa, hän on ylpeyden ja synnin vallassa. Vasta taivuttamalla tahtonsa Jeesuksen tahtoon, mies voi kantaa pään vastuuta vaimoonsa nähden. Yksittäisissä ratkaisuissa se merkitsee sitä, että miehen on aina ensin kysyttävä Herran tahtoa ja vasta sille alistettuna hänen tulee harjoittaa arvovalta-asemaansa vaimoonsa nähden.

...oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja. (23)

Päänä eli auktoriteettina olemista ei voi eikä saa erottaa siitä, että Jeesus Kristus on myös seurakuntansa eli oman ruumiinsa Vapahtaja. Herran auktoriteetin harjoittaminen kohdistuu Hänen omistamaansa pelastettujen laumaan. Vastaavasti miehellä ei ole pään eli

auktoriteetin asemaa muuta kuin häneen omistussuhteessa olevaan, siis omaan vaimoon, jonka vapahtajaksi mies on myös sitoutunut. Äärimmillään se merkitsee sitä, että miehen on oltava valmis kuolemaan pelastaakseen vaimonsa hengen. Esimerkiksi lähtiessään sotaan puolustamaan maataan vihollista vastaan mies tekee sen ajatellen vaimoaan ja perhettään.

Mies vaimon vapahtaja

Vaimon vapahtajana toimimisen malliksi Paavali antaa miehelle sen, miten Kristus ei vain kuollut seurakunnan puolesta, vaan toimii niin, että seurakunta muuttuisi pyhäksi:

Miehet, rakastakaa vaimoanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen puolesta, että hän sen pyhittäisi, puhdistaen sen vedellä pesten, sanan kautta, ja asettaisi eteensä kirkastetun seurakunnan, vailla tahraa, ryppyä tai muuta sellaista, pyhän ja nuhteettoman. (25-27)

Miehellä ei siis ole oikeutta toimia vaimonsa päänä eli auktoriteettina, ellei hän samalla suostu olemaan hänen vapahtajansa siinä merkityksessä, että hän käytännön elämässä osoittaa sellaista rakkautta, että vaimo pääsee kasvamaan hengellisesti. Jeesus kuoli miehen syntien puolesta, vaimon vapahtajan miehen taas tulee itse syntinsä Herralta anteeksi saaneena antaa runsaasti vaimolle anteeksi tämän puutteet ja lankeemukset. Edelleen miehen tulee huolehtia siitä, että vaimo saa myös hengellistä ravintoa Jumalan sanan ja seurakuntayhteyden kautta. Hänen tulee kaikin tavoin helpottaa vaimoaan vaeltamaan Jumalan tahdossa huolehtimalla tämän ajallisista, seksuaalisista ja hengellisistä tarpeistaan.

Vain rakastamalla vaimoaan kuin omaa ruumistaan mies voi saada haltuunsa pään eli auktoriteetin aseman:

Samoin jokaisen miehen tulee rakastaa omaa vaimoaan niin kuin omaa ruumistaan.

Vaimon rakastaminen

Joka rakastaa vaimoaan, rakastaa itseään. Eihän kukaan ole koskaan vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä niin kuin Kristuskin seurakuntaa, sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä. (28-30)

Raamatusta ei löydy itsensä rakastamiseen kehotusta, ainoastaan tämä toteamus, että rakastaessaan vaimoaan, mies rakastaa itseään. Jokainen ihminen on saanut Herralta ruumiinsa, joka ei siksi ole hänen omansa vaan Herran. Siksi ruumiin tarpeista kuten ravinnosta, liikunnasta ja terveydestä tulee pitää huolta. Niin tehdessämme pidämme huolta Herran omaisuudesta ja viimeisellä tuomiolla olemme myös vastuussa siitä, miten sen teimme. Nyt Paavali osoittaa, että avioliitto on niin syvä suhde puolison kanssa, että miehen ruumis ei ole hänen omansa vaan vaimon ja vaimon ruumis on miehen. He ovat yksi ihminen vaikka kahtena persoonana. Heidät luotiin Jumalan kuvaksi yhdessä, sillä heidän suhteensa kuvaa myös Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen eri persoonien välistä yhteyttä yhtenä Jumalan.

Syntiinlankeemuksen jälkeen avioliitto turmeltui niin kuin kaikki muukin meissä. Voidakseen täyttää alkuperäisen tehtävänsä Jumalan kuvana ihmisen on päästävä Kristuksen verellä hankitun syntien anteeksiantamuksen ja elämän uudistuksen kautta Kristuksen ruumiin eli seurakunnan yhteyteen. Vain siten tulee mahdolliseksi aito alamaisuus ja todellinen rakkaus.

Avioliiton ykseys

Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. (31)

Avioliitto alkaa siitä, että mies ja nainen julkisesti irtautuvat omista vanhemmistaan. Se edellyttää tietenkin sitä, että molemmat ovat kasvaneet aikuisiksi, jotka eivät ole enää taloudellisesti, henkisesti eivätkä hengellisesti riippuvaisia vanhemmistaan. Jos jommallakummalla tai molemmilla jää "napanuora" edelleen kiinni vanhempiinsa, avioliitosta ei tule

puuttumaan ongelmia. Liittyminen toinen toisiinsa niin hengellisesti, henkisesti kuin fyysisesti on pitkä koko elämän kestävä tapahtumasarja, jossa heistä tulee yksi liha, yksi ihminen. Kysymys on sellaisesta toisen tuntemisesta, joka voi tapahtua vain omistussuhteessa toinen toisiinsa. Jotta tämä voisi tapahtua, uskovat aloittavat avioliittonsa Jumalan pyhien kasvojen edessä julkisella valalla.

Kristillistä avioliittoa ei voida elää erossa Kristuksesta ja Hänen ruumiistaan seurakunnasta, sillä avioliitto ei pysy kunnossa, ellei Kristuksen sovitusveri pääse jatkuvasti puhdistamaan puolisoita heidän synneistään ja Pyhän Hengen pyhittävä työ pääse vaikuttamaan muutosta molempien puolisoitten elämässä. Silloin avioliiton tarkoitus kuvana Jumalan persoonien yhteydestä voi alkaa toteutua.

Salaisuus

Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa. (32)

Paavali käyttää sanaa "salaisuus (*mystérion*)" useilla eri tavoilla. Se kuvaa sitä ikuisen Jumalan salaisuutta, että kaikki saavat perinnöksi pelastuksen Kristuksen kautta ja että pakanatkin kuuluvat tähän joukkoon (1:9; 3:39; 6:19). Monikossa käytettynä sana kuvaa jumalallisia totuuksia yleensä (1. Kor 4:1; 13:2). Yksikössä se tarkoittaa erityisen syvällisiä jumalallisen suunnitelman totuuksia, jotka on nyt ilmoitettu evankeliumin sanassa (Room 11:25; 1. Kor 15:51). Nyt sanaa käytetään tässä kolmannessa merkityksessä.

Elämme ilmoitetun salaisuuden todellisuudessa turvatessamme Vapahtajaan. Kuitenkin se on salattu niiltä, jotka eivät käänny ja tee parannusta synneistään. Edelleen se on salaisuus siinä merkityksessä, että pelastus ja Kristuksen ja seurakunnan yhteys tulee täydelliseksi Jeesuksen toisessa tulemisessa ja silloin saamme kokea ja nähdä suunnattomasti enemmän kuin nyt, vaikka pelastuksen ja seurakunnan olemus Kristuksessa on jo nyt todellisuutta.

Yhteenveto

Mutta myös jokainen teistä rakastakoon vaimoaan niin kuin itseään, ja vaimon tulee kunnioittaa miestänsä. (33)

Paavali tiivistää nyt jakson. Vaikka Kristuksen ja seurakunnan suhde ja myös avioliitto sisältävät syvän salaisuuden, jota emme täysin vielä nyt ymmärrä, meidän tulee ottaa pelkkä kirjaimellinen merkitys ja tehdä siitä johtopäätökset: Rakastakoon kukin mies vaimoaan niin kuin itseään, sellaisella vilpittömällä ja ainutlaatuisella kiintymyksellä, jota hän tuntee itseään kohtaan.

Vaimon kunnioitus miestänsä kohtaan koostuu taas rakkaudesta ja arvostuksesta, jotka herättävät halun miellyttää puolisoa, ja pelosta, joka herättää varovaisuuden, ettei loukkaisi toista. Se, että vaimo tällä tavoin kunnioittaa miestänsä, on Jumalan tahto aivan niin kuin miehen tehtävä rakastaa vaimoaankin.

Miten on meidän laita?

Heijastaako sinun avioliittosi Kristuksen ja seurakunnan rakkaussuhdetta? Onko sinun helppo olla alamainen miehellesi, jos olet naimisissa? Entä onko sinun helppo rakastaa vaimoasi, jos olet naimisissa? Naisen on varmaankin helppo olla alamainen rakastavalle puolisolalle ja miehen on helppo rakastaa vaimoa, joka kunnioittaa häntä. Mutta molemmille se on vaikeaa arjen moninaisten haasteiden keskellä johtuen itsekkyydestämme ja ylpeydestämme. Voidaksemme rakastaa ja kunnioittaa tarvitsemme päivittäin uutta Jeesuksen veren puhdistusta omalletunnollemme. Tarvitsemme yhä uutta Pyhän Hengen täyteyttä, jotta Hänestä vuotaisi meihin uutta voimaa nähdä toisemme Jumalan kuviksi luotuina ja Herraa vasten eläviksi Jumalan lapsiksi. Tarvitsemme tähän jatkuvaa seurakuntayhteyttä, jossa Kristus saa palvella meitä sanallaan ja ehtoollisen lahjalla.

Niin kuin Herralle Ef. 6:1-9

1. *Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaisia Herrassa, sillä se on oikein.*
2. *"Kunnioita isääsi ja äitiäsi" on ensimmäinen käsky, jota seuraa lupaus:*
3. *"että menestyisit ja eläisit kauan maan päällä".*
4. *Ja te isät, älkää kiihottako lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa.*
5. *Orjat, olkaa kuuliaisia maallisille isännillenne vilpittömin sydämin niin kuin Kristukselle, peläten ja vavisten,*
6. *ei silmänpalvelijoina ihmisiä mielistellen vaan Kristuksen palvelijoina noudattaen Jumalan tahtoa kokosydämisesti.*
7. *Palvelkaa hyvillä mielin, niin kuin palvelisitte Herraa ettekä ihmisiä.*
8. *Tiedättehän, että mitä tahansa hyvää kukin tekee, sen hän saa Herralta takaisin, olipa orja tai vapaa.*
9. *Ja te isännät, tehkää samoin orjille ja jättäkää uhkailu, sillä te tiedätte, että heidän niin kuin teidänkin Herranne on taivaissa ja ettei hän katso henkilöön.*

Perhe ja työyhteisö

Mitä on kuuliaisuus Herrassa? Millainen lupaus seuraa vanhempien kunnioittamisesta? Mihin perustuvat yhteiskunnalliset valtarakenteet? Millaista on oikea kasvatus? Millaisella asenteella tulee tehdä työtä? Mikä on työn teon tarkoitus? Miten voimme joka päivä palvella Herraa? Miksi työnantajalla ei ole rajatonta valtaa alaisiinsa? Miten Herra näkee ihmiset?

Näitä kysymyksiä Paavali käsittelee jatkaessaan alamaisuuskehotuksensa soveltamista nyt perheen ja työpaikan ihmissuhteisiin. Alamaisuus taas nousee siitä, kun uskova täyttyy seurakuntayhteydessä Pyhällä Hengellä. Jakso on siksi nähtävä kirjeen pääteeman seurakunnan olemuksen ja elämän käsittelyn osana.

Raamattu puhuu paljon kodin ihmissuhteista samoin kuin työntekijöiden ja esimiesten suhteista, sillä käytännön kristillinen elämä vietetään suurelta osin juuri niissä. Ellemme noissa tärkeissä ihmissuhteissamme noudata Jumalan tahtoa, niin kavennamme helposti Jumalan sanan koskemaan vain kapeaa ns. hengellistä elämän aluetta. Mutta Herra kutsuu meitä elämään kokonaisvaltaisesti Hänelle ja Häntä varten.

Lasten kasvatus

Japanissa eräs yleisimpiä kysymyksiä ja pyyntöjä, joita varsinkin pienten lasten äidit esittivät, oli: "Miten lapsia pitäisi kasvattaa?" Monella äidillä tuntui olevan suuria vaikeuksia kasvatus tehtävässä varsinkin, kun monet isät ovat niin tiukasti kiinni työelämässä, että näkevät lapsiaan oikeastaan vain sunnuntaisin. Kysyjä kiinnosti myös kristillinen kasvatus, jota perheenä heille edustimme. Japanilainen kasvatustyyli on varhaislapsuudessa noin viisivuotiaaksi asti varsin vapaata, mutta sitten esikoulusta alkaa voimakas ryhmään sopeuttaminen, jossa esimerkiksi koulupukujärjestelmä tukee kaikkien saattamista samaan muottiin periaatteella: "Jos naula nousee rivistä, se lyödään takaisin alas."

Neula ja lanka

Jokainen vanhempi tiepää, miten vaikeata kasvatus on. Edes saman perheen eri lapsiin eivät toimi samat kasvatustavat. En ole juuri tavannut vanhempia, jotka voisivat kehua onnistuneensa kasvatuksessa. Jos he joskus niin kuvittelevatkin, aikuistuneet lapset kyllä sitten kertovat totuuden vanhempiensa kasvatusvirheistä. Siksi luulen, että paras kasvatusohje, minkä olen kuullut, on: "Vanhemmat ovat neula ja lapset lanka". Vaikka on tietenkin tärkeää, että vanhemmat yrittävät mahdollisimman hyvin huolehtia lastensa fyysisistä,

henkisistä ja hengellisistä tarpeista, kasvatus onnistuu tai epäonnistuu aika pitkälle siitä, miten hyvin vanhemmat hoitavat keskinäistä suhdettaan. He tarjoavat sen turvallisen paikan, jota lapsi nimittää kodikseen ja he kärsivät eniten vanhempien ristiriidoista ja erosta. Lapset oppivat heidän mallistaan parhaiten. Jos vanhemmat kulkevat vikaan, niin ikävä kyllä lapsilla on taipumus tulla perässä. Jos vanhemmat näyttävät tietä Jumalan luo, lasten on helpompi kestää maailman paineita ja seurata heidän jälkiään ja lähteä Jeesuksen seuraan.

Lasten kuuliaisuus

Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaisia Herrassa, sillä se on oikein. "Kunnioita isääsi ja äitiäsi" on ensimmäinen käsky, jota seuraa lupaus: "että menestyisit ja eläisit kauan maan päällä". (1-3)

Niin sanotun vapaan kasvatuksen perusongelma on siinä, että kuvitellaan, että lapsi on olemukseltaan hyvä ja pyrkii hyvään. Siksi lapsille on annettava mahdollisimman paljon vapautta toteuttaa itseään ja kehittää ominaisuuksiaan. Siksi vanhemmat esiintyvät ikään kuin lasten kavereina eivätkä ota selkeää auktoriteettiä asemaa. Kristillinen kasvatus lähtee päinvastoin liikkeelle siitä, että lapsi on syntymästään asti syntinen. Jos hänelle annetaan rajaton vapaus, se johtaa lapsen turmioon. Toki kristittykin haluaa tukea lasten hyviä ominaisuuksia, joita lankeemuksen jälkeenkin meille vielä on, mutta ne eivät voi päästä kukoistamaan, ellei lapsi opi hillitsemään halujaan ja tukahduttamaan syntisiä impulssejaan.

Siksi Paavali suuntaa ensin kehotuksensa nimenomaan lapsille. Heidän on opittava tottelevaisuutta ja kuuliaisuutta vanhempiaan kohtaan. Sen saavuttamiseksi vanhempien täytyy ajoittain turvautua kuritukseen. Ellei lapsi opi kunnioittamaan vanhempiaan, usein hän ei myöhemmässä elämässään osaa alistua yhteiskunnallisten auktoriteettien alle ja törmää suuriin vaikeuksiin esimerkiksi työelämässä ja monissa ihmissuhteissaan.

Herran asettama järjestys

Kuuliaisuus vanhemmille ja heidän kunnioittamisensa lähtökohta ei kuitenkaan viime kädessä ole se, millaisia vanhemmat ovat, vaan se, että Herra itse on asettanut heidät auktoriteettiasemaan. Näin ollen uskovia lapsia kehoitetaan kunnioittamaan ja olemaan kuuliaisia myös monella tavalla epäonnistuneille ja huonoakin esimerkkiä antaneita vanhempiaan.

Muistan, miten eräs lähettitoverini totesi murheellisenä, että hänen täytyy mennä tapamaan isäänsä vankilaan. Hänellä oli todellinen taistelu suostua siihen, että hänen tulee kunnioittaa isäänsä siitä huolimatta, mitä tämä oli elämässään tehnyt. Kunnioitus perustui nyt siihen, että hän itse halusi olla alamainen Herralle ja näki isänsä Herran asemaansa asettaneena. Hän halusi kunnioittaa Herran säädöstä ja siten itse Herraa. Kuuliaisuus Herrassa sisältää tietenkin myös sen, että lasten tulee totella vanhempiaan kaikessa paitsi niissä asioissa, jotka ovat Jumalan sanan vastaisia.

Murrosikä

Kertomus Jeesuksesta 12 vuotiaana temppelissä, avaa sen, miten murrosiän jälkeen lapset siirtyvät vanhempien auktoriteetin alta suoraan suhteeseen Jumalaan. Murrosikä on usein vaikea niin aikuistuvalla lapsella kuin myös vanhemmille. Maria ja Joosef eivät ymmärtäneet Jeesuksen käytöstä, kun hän ei edes kertonut heille jäämisestään Jerusalemiin pääsiäisjuhlan jo päätyttyä. Mutta juuri sillä Jeesus antoi vanhemmilleen viestin siitä, että hän oli siirtynyt heidän auktoriteettinsa alta, taivaallisen Isänsä tahdon alaisuuteen. Sen jälkeen Jeesuksen alamaisuus vanhemmilleen ei ollut enää näiden määräämää, vaan perustui aikuisen vastuulliseen alamaisuuteen, jossa asioista viime kädessä päättää Herra eikä vanhemmat.

Lupaus

Kaikkien kymmenen käskyn noudattaminen tuottaa siunauksen ihmiselle niihin liittyvän lupaus mutta Jumala on antanut vanhempien kunnioittamisesta erityisen lupauksen:

menestyksen ja pitkän iän. Herra tietää - niin kuin toki viimeaikainen psykologinen tutkimuskin on osoittanut - että varhaislapsuus ja leikki-ikä ovat äärimmäisen tärkeitä vaiheita ihmiselle. Niiden vaikutus heijastuu aivan koko elämän pituuden verran. Siksi juuri noissa vaiheissa saatu vanhempien rakkaus ja myös rakastava kuritus kantavat hyvää hedelmää pitkään. Toki Jumala armossaan voi myöhemmällä iällä vielä korjata sitä, mikä on aiemmin mennyt rikki, mutta silti käskyjen tuoma turvallinen tila ja niiden noudattamaan opettaminen lapsuudessa on tavattoman suuri siunaus lapsille.

Ne, jotka ovat oppineet lapsina tottuneet esimerkiksi tekemään vastenmielisiäkin tehtäviä kuuliaisena vanhemmilleen, saavuttavat sitkeyttä, jolla he selviävät yhteiskunnassa paremmin kuin muut. He oppivat myös itsekuria ja terveellisiä elämäntapoja, jotka usein takaavat hyvän kunnon ja pitemmän iän. Elämme tänä päivänä niin taloudellisesti vauraassa, monien laitteiden avulla työn vaivattomaksi tekevässä ympäristössä, että lapsien on helppo omaksua erittäin itsekeskeinen ja huvia tavoitteleva elämäntyyli. Itsekkyyys näkyy usein siinä, että kaikki on saatava heti ja kaiken pitää tuottaa mielihyvää.

Aiemmat sukupolvet joutuivat pakostakin oppimaan ulkoisessa köyhyydessä kärsivällisyyttä ja sitkeyttä. Siksi kasvattajien on nykyään syytä tietoisesti pyrkiä valmistamaan lapsilleen myös vaikeita asioita, joissa heistä voisi kasvaa myös sitkeitä ja menestyviä aikuisia. Pienestä pitäen lapsille tulee opettaa vastuullista kotiasiareiden suorittamista. Kärsivällisyyttä vaativa urheilu, erilaiset leirit ja vaellukset voivat olla siinä avuksi.

Perhe yhteiskunnan perusyksikkö

Perhe on yhteiskunnan perusyksikkö. Kaikki muut instituutiot rakentuvat perheen varaan. Se hierarkia, jonka Jumala asetti perheeseen, on malli siitä, miten yhteiskunnalliset valtakenteet tulee rakentaa. Ilman auktoriteettiasemassa olevien kunnioitusta ja kuuliaisuutta niille, yhteiskunta sortuu. Vanhempien kunnioittaminen on siinä avainasemassa. Tämän hetken yli-individualismi ja perheen rapautuminen tuhoaa ennemmin tai myöhemmin yhteiskunnan ja kulttuurin aivan niin kuin historian aikana on toistuen tapahtunut. Esimerkiksi Rooman katsotaan sortuneen lopulta perheen rappioon.

Isät kasvattajina

Ja te isät, älkää kiihottako lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa. (4)

Omassa isyydessäni olen tehnyt monia virheitä. Olen kyllä yrittänyt huolehtia lasteni fyysisistä, hengellisistä ja koulutuksellista tarpeista, mutta en osannut tarpeeksi huomioida heidän emotionaalista puoltaan. Olen saanut aiheesta kritiikkiä siitä, että olen ollut liian ankara heitä kurittaessani. Jälkimmäistä olen perustellut itselleni Paavalin sanoilla kasvattaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa. Hän kuitenkin korostaa tässä sitä, että vääränlainen kurittaminen ajaa lapset vihaan ja kapinointiin. Ennen kuin lasta saa millään tavalla rangaista, tulee selvittää, miksi hän käyttäytyi väärin. Hän saattaa olla nälkäinen tai väsynyt tai ehkä jäänyt vaille tarvitsemaansa huomiota ja ymmärrystä. Pitää yrittää selvittää myös hänen motiivinsa, jotka ajoivat hänet huonoon käytökseen tai pahantekoon, kiusaamiseen jne. Rosvokin haluaa, että joku ymmärtäisi, miksi hän toimii niin. Ymmärtäminen auttaa siihen, että vääristä teoista annetaan oikea ja sopivan suuruinen rangaistus.

Ruumiillinen kuritus

Vaikka suomen laki kieltää nykyään lasten ruumiillisen kurittamisen, Raamattu antaa sitä nimenomaisen ohjeen:

Joka viitsaa säästää, vihaa lastaan, joka häntä rakastaa, kurittaa häntä ajoissa. (Sananl. 13:24)

Heprealaiskirjeen kirjoittaja liittää isien kasvattavan kurituksen Jumalan pyhittävään työhön: *Mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat tulleet osallisiksi, niin te olette epäriä ettekä laillisia lapsia. Meillä oli kurittajina maalliset*

isämme, ja heitä me kunnioitimme. Emmekö paljoa ennemmin olisi alamaisia henkien Isälle, että eläisimme? Isät kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, niin kuin he näkivät hyväksi, mutta Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (12:7-11)

Suomen lain kielto juontaa kaiketi juurensa siihen, että varsinkin juovuksissa ollessaan isät saattoivat hakata julmasti lapsiaan. Se ei kuitenkaan tarkoita, että rakastava ja kohtuullinen ruumiillinen kuritus olisi itsessään vahingollista lapsille. Usein se voisi olla huomattavan paljon parempaa ja vapauttavampaa kuin esimerkiksi lasten jättäminen syyllisyyden valtaan ja pahan omantunnon ruoskinnan alle esimerkiksi "nalkuttamalla". Lievä ruumiillinen kipu, kun se tulee oikeaan aikaan, helpottaa lasta ymmärtämään esimerkiksi sitä kipua, jonka hän on aiheuttanut toiselle. Tänä päivänä vanhempien on nyt kuitenkin yritettävä keksiä muita kuin ruumiillisia kurituksen muotoja lapsilleen. Aina sopivien löytäminen ei ole helppoa, sillä väärä ei-ruumiillinen kurituskin voi olla lapselle vahingollista.

Vapauttava kuritus

Muistan lapsuudestani tapahtuman, jossa sain ruumiillista kuritusta, josta olen tavattoman kiitollinen isälleni. Elettiin vielä sodanjälkeistä aikaa, jolloin rahaa oli vähän kuusilapsisessa perheessä. Äiti oli onnistunut hankkimaan kolmelle vilkkaalle veljekselle uudet haalaripuvut. Oli talvi ja kotimme lähellä oleva Pyhäjärvi oli paksussa jäässä. Siellä kävimme toisinaan liikkumassa. Sitten tuli yllättävä puhelu Valmetilla työssä olleelta isältämme. Se sisälsi ehdottoman kiellon mennä jäälle, sillä tehtaalla oli kaatunut säiliövaunu ja siinä ollutta öljyä oli valunut järven jäälle. Meille pikkupojille kielto merkitsi samaa kuin lähtökäsky. Alta aikayksikön kaikki kolme olimme ulkona ja juoksimme suoraa päätä jäälle. Siellä teimme havainnon, että jää ja sen päällä öljy muodostavat tavattoman liukkaan yhdistelmän. Heti kättelyssä olimme nurin ja uudet haalarimme mustassa öljyssä, jota ei mitenkään voinut peittää näkymästä. Syvää häpeää ja syyllisyyttä tuntien palasimme kotiin. Äidillämme oli tapana pikku kolttosista antaa meille tukkapöllyä (mikä on sinänsä vaaraton ruumiillisen kurituksen tapa). Mutta nyt hän ei tehnyt niin, vaan sanoi ainoastaan: "Odotetaan kun isä tulee töistä kotiin!" Niin hän sitten tuli ja me kolme laskimme housut alas ja hän otti jokaisen pojan kerrallaan polviensa päälle ja antoi piiskan osua omaan käteensä ja samalla meidän pylyllemme. Ja voi sitä vapautuksen iloa, kun rangaistus oli ohi ja hän otti meidät rakkaudella syliinsä. Omantunnon syytös oli poissa. Oikean kurituksen tehtävä on nimenomaan vapauttaa lapsi piinaavasta syyllisyyden tunteesta.

Kasvatus kuuluu isille!

Olen vieläkin kiitollinen myös äidillemme siitä, että hän osoitti meille, että kasvatuksessa isän auktoriteetti on tavattoman tärkeä. Tietenkin äidillinen hellyys ja rakkaus täydentävät sitä, mutta nyt Paavalikin muistuttaa meitä, että lasten kasvatuksessa isällä on päävastuu. Elämme kuitenkin aikaa, jota voidaan kutsua isättömien sukupolveksi. Toki isättömyyttä joutuivat monet sodanjälkeiset sukupolvetkin kokea, mutta tänään sen ehkä kerkeisin syy on siinä, että perheet hajoavat ja käytännön kasvatusvelvollisuus työnnetään liian helposti äideille.

Uskovissa kodeissa on erityisen tärkeää, että isät ottavat kasvatusvastuunsa ja samalla toteuttavat myös hengellisen opettamisen tehtävää. Tietenkin se tapahtuu yhdessä äidin kanssa. Jos lapset saavat nähdä, että isällä on johtajuus kodissa, he voivat oppia käytännössä, mitä on alamaisuus Jumalalle. Jos ja kun isät osoittavat sitten aitoa alamaisuutta Herralle, normaali kuritus tapahtuu Herran läsnäolossa ja perustuu Jumalan kymmenen käskyn soveltamiseen rakkaudessa.

Orjat ja isännät

Orjat, olkaa kuuliaisia maallisille isännillenne vilpittömin sydämin niin kuin Kristukselle, pelästen ja vavisten, ei silmänpalvelijoina ihmisiä mielistellen vaan Kristuksen palvelijoina noudattaen Jumalan tahtoa kokosydämisesti. (5-6)

Monet kristinuskon vastustajat löytävät lyömäaseen väittämällä, että Raamattu hyväksyy ja tukee orjajärjestelmää. Kuitenkin jo Vanha testamentti pitää ihmisten orjuuttamista vääränä puhuessaan siitä, miten Herra vapautti Israelin orjuuden ikeestä. Toisaalta se kuitenkin hyväksyi orjuuden tietynlaisena ja useimmiten määräaikaisena työnantajatyöntekijä järjestelmänä.

Alkuseurakuntakaan ei pyrkinyt nousemaan orjajärjestelmää vastaan, vaan se pyrki voittamaan evankeliumin voimalla orjien isännät ja sitä kautta järjestelmäkin lopulta kuihtui pois. Rakenteellisia syntejä ei voiteta sillä, että niitä vastustetaan vaan sillä, että ihmisten sydämet Jeesus pääsee synnyttämään uudesti. Myöhemmin tosin uuden ajan rasistista mustien orjuutta pyrittiin kyllä pönkittämään väärällä raamatuntulkinnalla. Mustien orjuutta vastaan nousivat silloin nimenomaan uskovat kristityt, jotka lopulta saivat sen kumotuksi.

Monet alkuseurakunnan jäsenet olivat orjia eivätkä heidän isäntänsä olleet aina hyviä, usein jopa julmia. Siksi joku saattaa kysyä, eikö uskovalle ole sitten luvallista pyrkiä pois sellaisesta työpaikasta tai ihmissuhteesta, jossa häntä jatkuvasti piinataan. Ei Paavali sitä suinkaan kiellä, jos vapautuminen on mahdollista, mutta tuon ajan orjille se ei useimmiten ollut mahdollista. Heille jäi vaihtoehdoksi vain kärsiä ja rakastaa isäntäänsä siihen asti, että isännät heidän alamaisen palvelunsa seurauksena ehkä tulisivat uskoon ja saisivat muutoksen armon. Hän tiesi, miten esimiehet ja pomot käyttivät väärin valtaansa ja usein kiusaavat alaisiaan turhauttavalla tai liian raskaalla työllä. Siitä huolimatta Paavali kehottaa uskovia työntekijöitä alamaisuuteen. Alamaisuushan ei ole hampaat irvissä tapahtuvaa taipumista alistajan mielivallalle, vaan väärämielistäkin ihmistä kohtaan osoitettua rakkaudesta nousevaa vapaaehtoista palvelua tämän parhaaksi.

Alkuseurakunnankin aikana joillakin orjilla oli mahdollisuus päästä vapaaksi. Siitä Paavali kirjoittaa näin: *Jos sinut kutsuttiin orjana, älä sitä murehdi. Mutta jos voit päästä vapaaksi, käytä mahdollisuutta hyväksesi. Joka on orjana saanut Herran kutsun, on Herran vapauttama. Samoin se, joka on saanut kutsun vapaana, on Kristuksen orja. (1. Kor. 7:21-22)*

Orjakapina ei ole vaihtoehto

Toisaalta Paavali ei anna minkäänlaista oikeutusta esimerkiksi orjakapinalle, kun hän kirjoittaa: *Pysyköön jokainen siinä asemassa, jossa hänet on kutsuttu. Jos sinut kutsuttiin orjana, älä sitä murehdi. Mutta jos voit päästä vapaaksi, käytä mahdollisuutta hyväksesi. Joka on orjana saanut Herran kutsun, on Herran vapauttama. Samoin se, joka on saanut kutsun vapaana, on Kristuksen orja. Teidät on kalliisti ostettu. Älkää olko ihmisten orjia. (1. Kor. 7:20-23)*

Orjan työkin voidaan tehdä Herralle jopa kokosydämisesti ja pyhällä arkuudella Herran edessä. Taustalla on tietenkin tietoisuus siitä, että Herra Jeesus itse otti "orjan muodon" ja lähestyi ihmisiä alhaalta käsin heille kunnioitusta ja rakkautta osoittaen. Kristuksen seuraminen merkitsee siis ristin tietä, jolla vapaaehtoisesti suostutaan jopa orjan osaan. Se tapahtuu kuitenkin Pyhän Hengen antamasta vapaudesta käsin.

Uusi suhde Kristuksessa

Jos ja kun orjan isäntä tuli uskoon, se ei merkinnyt välttämättä sitä, että hän olisi vapauttaneet orjansa, vaan sitä, että hän kohteli heitä tasavertaisena Jumalan lapsina, veljinä ja sisarina Kristuksessa. Tällaista uutta suhdetta koskee edelleen Paavalin kehoitus, jota hän tarkentaa näin:

Kaikki, jotka ovat orjuuden ikeessä, pitäkööt isäntiään kaiken kunnioituksen arvoisina, etteivät Jumalan nimi ja oppi tulisi pilkatuiksi. Älkööt he pitkö uskovia isäntiään vähemmässä arvossa sen tähden, että he ovat veljiä. Palvelkoot heitä päinvastoin sitä mielummin, koska he ovat uskovia ja rakkaita veljiä, jotka tekevät hyvää. (1. Tim. 6:12)

Palkka tulee

Palvelkaa hyvillä mielin, niin kuin palvelisitte Herraa ettekä ihmisiä. Tiedättehän, että mitä tahansa hyvää kukin tekee, sen hän saa Herralta takaisin, olipa orja tai vapaa. (7-8)

Elämässämme ei ole ratkaisevaa, mitä teemme, vaan se kenelle ja ketä varten teemme sen, mitä teemme. Kuitenkin monet tämän ajan uskovatkin tavoittelevat ”hyviä duuneja” ja nyrpistävät helposti nenänsä ”likaisille hommille”. Usein kuitenkin niin sanotut ”likaiset työt” ovat äärimmäisen tärkeitä. Miltä maailmamme näyttäisikään, jos jätteidenkeräysautot lopettaisivat toimintansa? Käytännössä he tekevät paljon merkittävämpää työtä tautien ehkäisemiseksi kuin lääkärit konsanaan. Toki Jumala on antanut kullekin ihmiselle omat lahjansa ja myös armolahjoja, joiden mukaan on viisasta hakeutua ammatteihin ja seurakuntaa palvelemaan, mutta ratkaisevaa on se, teemmekö työmme Herralle silloinkin, kun palvelemme jotakuta yritystä tai pyrimme hankkimaan perheellemme elatusta.

Nurina tekee minkä työtehtävän vastanmieliseksi. Iloisella mielellä raskaskin työ kevenee. Hyvän mielen salaisuus on se, että tajuaa kaiken aikaa tekevänsä palvelua itselle Jeesukselle Kristukselle. Toimiessani Japanissa raamattukoulun opettajana kerran viikossa tehtävänäni oli pestä 12 vessan pönttöä. Luonnostani en siivoamisesta pidä, mutta kun tein puhdistushommat Herran kasvojen edessä ajatellen, mitä Hän työni jäljestä ajattelee, tehtävästä tuli minulle eräänlainen kunniatehtävä. Ei ole siis mitään rehellistä työtä, jota ei voisi tehdä Herralle.

Armoa armon päälle

Ylipäänsä kyky työskennellä on Jumalan armoa. Terveys on annettu meille käytettäväksi. Se on kuin kynttilä, joka palaessaan valaisee. Tulee kyllä sitten sekin päivä, jolloin emme enää jaksu tehdä mitään ja silloin meitä kutsutaan lepäämään. Senkin voimme tehdä Herralle. Nyt Paavali korostaa sitä, että vaikka työn tekeminen on armoa, niin saamme siitä vielä palkankin. Se on tietysti luonteeltaan armopalkka niin kuin Jeesus vertauksessaan viinitarhan työntekijöistä osoittaa.

Saamme kaikesta tekemästämme palkan, Jumala ei tule jäämään meille vähääkään velkaa. Tosin se tulee meille vasta lopullisesti ajan rajan tuolla puolella, mutta siellä ei vähäisinkään palvelus jää unohdukseen. Jeesus lupaa:

”Joka antaa yhdellekin näistä vähäisistä maljallisen kylmää vettä juotavaksi opetuslapsen nimen tähden totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille.” (Matt. 10:42) Vielä aivan Ilmestyskirjan lopussa Jeesus vahvistaa asian:

”Minä tulen pian, ja palkkani on minun mukani antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan.” (Ilm. 22:12)

Saamme siis palkan toivossa tehdä kaikkinaista hyvää toisille ihmisille, sillä työmme kohdistuvat aina samalla myös Herraan. Vaikka ihmiset eivät tekojamme edes huomaisi eivätkä niitä arvostaisi, Herra näkee kaiken. Pienimmälläkin teollamme on iankaikkisuusmerkitys. Siksi Paavali rohkaisee:

Olkaa siis, rakkaat veljeni, lujia ja järkähtämättömiä, aina innokkaita Herran työssä, ja tiedäkää, että vaivannäköenne Herrassa ei ole turhaa. (1. Kor. 15:58)

Herra taivaassa

Ja te isännät, tehkää samoin orjille ja jättäkää uhkailu, sillä te tiedätte, että heidän niin kuin teidänkin Herranne on taivaassa ja ettei hän katso henkilöön. (9)

Toinen puoli palkan maksussa on se, mitä saatamme pelätä: Kaikesta vääryydestä tulee palkaksi rangaistus. Tietenkään uskovan, joka tunnustaa syntinsä ja pyytää niitä anteeksi Jeesuksen Golgatan ristillä suorittaman sovitustyön perusteella, ei tarvitse pelätä tuomiota. Mutta aito parannus vie aina myös elämän muutokseen ja vaikuttaa nöyryyttä myös niissä, jotka ovat esimiesasemassa.

Palkan maksussa, oli se sitten armopalkkaa tai rangaistusta, yhteiskunnallisella asemalla tai arvovallalla ei ole vaikutusta. Herran kasvojen edessä olemme kaikki samalla viivalla. Herralla ei ole suosikkeja, vaikka ajoittain niin saatamme kuvitella, kun koemme saaneemme tavattoman paljon armoa ja hyvyyttä osaksemme. Herran hyvyys ja myös hänen ankaruutensa kohdistuu kaikkiin ihmisiin samanlaisena:

Katso siis Jumalan hyvyyttä ja ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan ja hänen hyvyyttään sinua kohtaan, jos pysyt hänen hyvyydessään. (Room. 11:22)

Olimmepa siis kasvattajia, lapsia, työntekijöitä tai työnantajia, meidät on kutsuttu elämään Herraa varten, hänen armonsa kiitokseksi! Siinä on olemassaolomme ja elämämme tarkoitus. Siihen tarvitsemme seurakunnan yhteyden, jossa Pyhä Henki saa täyttää meitä ja painaa meidät aitoon nöyryyteen ja rakastavaan alamaisuuteen toinen toisiimme nähden.

Koko elämä Herralle

Millaisen kasvatuksen sinä olet saanut? Entä miten haluat omia lapsiasi kasvattaa, jos ja kun niitä sinulle suodaan? Mitä sinä odotat työstäsi? Millaiset ovat ihmissuhteesi kotona ja työpaikalla? Kaikissa näissä kysymyksissä elämme kaiken aikaa Herran Jeesuksen Kristuksen silmien alla. Siksi tärkeintä sinulle on, että suhteesi Häneen on kunnossa. Silloin voit epäonnistumisestikin tuoda hänelle, voit saada uuden puhdistuksen ja uuden armon niin, että Jeesus saisi hallita sinua sekä kotonasi että työpaikallasi. Hän haluaa olla koko elämäsi Herra. Jos suuntaat koko elämäsi Häneen päin, löydät todellisen tarkoituksen ja mielekkyyden. Jeesus on kiinnostunut sinun arkielämästäsi.

Jumalan taisteluväline Ef. 6:10-24

10. Lopuksi: vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevässä voimassaan.

11. Pukekaa yllenne Jumalan koko taisteluväline voidaksenne kestää Paholaisen juonet.

12. Emmehän me taistele verta ja lihaa vastaan vaan hallituksia ja henkivaltoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita ja taivaan avaruuden pahoja henkiolentoja vastaan.

13. Ottakaa sen tähden yllenne Jumalan koko taisteluväline, niin että voitte pahan päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suoritettuanne pysyä pystyssä.

14. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, pukeutuneina vanhurskauden haarniskaan,

15. ja olkoon kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumia kohtaan.

16. Ottakaa kaikessa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet.

17. Ottakaa myös pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana.

18. Tehkää tämä kaikki alituisessa rukouksessa ja anomisessa rukoillen joka hetki Hengessä. Sen vuoksi valvokaa kaikessa kestävinä ja rukoilkaa kaikkien pyhien puolesta

19. ja minunkin puolestani, että minulle, kun avaan suuni, annettaisiin oikeat sanat julistaakseni rohkeasti evankeliumin salaisuutta,
20. jonka vuoksi olen lähettiläänä, kahleissa. Rukoilkaa, että puhuisin rohkeasti, niin kuin minun tulee puhua.
21. Jotta tekin tietäisitte, mitä minulle kuuluu ja mitä teen, siitä kaikesta tulee teille kertomaan Tykikos, rakas veli ja uskollinen palvelija Herrassa.
22. Lähetän hänet luoksenne juuri sitä varten, että saisitte tietää, mitä meille kuuluu, ja että hän lohduttaisi sydämiänne.
23. Rauha veljille ja rakkaus sekä usko Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.
24. Armo olkoon kaikkien kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme Jeesusta Kristusta katoamattomuudessa.

Hengellinen taistelutanner

Uskovan kristityn vaellus kohti taivaallista kotimaata tapahtuu keskellä hengellistä taistelua, jossa osapuolina eivät syvimmältään ole uskovat vastaan maailman ihmiset, vaan kysymys on Jumalan valtakunnan ja pimeyden valtojen välisestä kamppailusta. Seurakunnan kuninkaana taistelussa on Herra Kristus ja pimeyden joukkojen johtajana on Saatana, valheen ruhtinas. Taistelutanner on sekä maailma, jonne uskovat on lähetetty voittamaan ihmisiä evankeliumin voimalla pimeydestä valoon, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan että myös uskovan ihmisen sydän, jossa asuu edelleen Pyhän Hengen lisäksi myös syntinen liha.

Taistelussa törmätään aina myös ihmisiin, mutta heitä liikuttavat joko Pyhä Henki tai Saatana. Molemmat pyrkivät tekemään sen vaikuttamalla ihmissydämiin. Pyhä Henki pyrkii osoittamaan maailman ihmisille synnin, vanhurskauden ja tuomion käyttäen välineenään Jumalan sanan totuutta. Sielunvihollinen pyrkii vastaavasti vaikuttamaan uskovien sydämiin saadakseen heidät uskomaan valheet ja menettämään pelastusvarmuutensa ja kuuliaisuutensa Jumalan sanalle.

Kristus-kuninkaan sotilaat

Jeesus kuvaa kyllä seurakunnan marssia ihmisten pelastamiseksi Jumalan valtakuntaan voitokkaana. Kuoleman valtakunta ja tuonelan portit eivät voi ylösnousseen Herran armeijaa kukistamaan. Ristillä ja ylösnousemuksellaan Kristus sai ratkaisevassa taistelussa voiton, mutta sota ei ole vielä ohi. Se jatkuu siihen asti, että kaikki kansat ovat kuulleet evankeliumin, seurakunta on levinnyt niin laajalle, että kaikkialla ihmisille on annettu mahdollisuus kuulla evankeliumi ja ottaa se vastaan. Juuri nyt Herra Jeesus tarvitsee sotilaikseen miehiä ja naisia, jotka kykenevät voittamaan Herran voimassa vastustajan ja taistelun jälkeenkin pysyvät vielä seisaallaan.

Vertauksellaan sotaan lähtevästä kuninkaasta Jeesus kuvaa millaisia sotilaita hän hengellissä sodassa tarvitsee. Seurakunta ei selviä sodassa, elleivät uskovat ole valmiit luopumaan kaikesta omastaan Jeesuksen hyväksi:

Jos kuningas lähtee taisteluun toista kuningasta vastaan, eikö hän ensin istuudu harkitsemaan, pystyykö hän kymmenellä tuhannella miehellä kohtaamaan sen, joka tulee häntä vastaan kahdellakymmenellä tuhannella? Ellei hän siihen pysty, hän lähettää lähetystön kysymään rauhanetoja toisen ollessa vielä kaukana. Niinpä yksikään teistä ei voi olla minun opetuslapseni, ellei hän luovu kaikesta, mitä hänellä on." (Luuk. 14:31-33)

Paavali käyttää usein kristitystä sotilaskuvia, joissa korostaa, että vain luopumalla kaikesta muusta voi sotilas voittaa taistelussa:

Kärsi vaivaa niin kuin Kristuksen Jeesuksen hyvä sotilas. Ei kukaan, joka palvelee sotilaina, sekaannu jokapäiväisen elatuksen toimiin, sillä hän tahtoo olla mieliksi sille, joka on hänet pestannut. (2. Tim. 2:3-4)

Toisaalta ilman taisteluvälistystä sotilas on hyödytön. Nyt tämän kirjeen lopussa hän antaa tiivistelmän siitä, millaisin välistein väimme väittaa väimeiden välistien välistä.

Sydämen sisäinen taistelu

Pelastetun ja Pyhän Hengen saaneen uskovan sydämessä on edelleen syntinen liha. Saatana pyrkii ampumaan pahan palavia nuoli juuri siihen saadakseen hänet lankeamaan, murskaakseen hänet syyllisyydellä, saattaakseen hänet epäonnistuneena masennuksen ja huolten valtaan. Onnistuessaan väimeys saa uskovan menettämään rohkeutensa ja hänestä tulee huono esimerkki maailman ihmisille. Saatana käyttää sekä älyllisiä että emotionaalisia epäilyjä varsinkin silloin, kun uskova joutuu kärsimään västustusta, sairautta tai lankeaa synteihin. Eriyisen innokkaasti väimeys pyrkii viemään uskovan katkeruuden valtaan, kun häntä kohdellaan väärin. Arjen yksitoikkoisen työn keskellä yksinäisyyden ja tarkoituksettomuuden tunteeseen ajaminen on myös vihollisen eräs tavoite, jolla se pyrkii hajottamaan seurakuntayhteyttä.

Saatana osaa toisaalta luvata yhdeksää hyvää ja kahdeksaa kaunista saadakseen uskovan rakastamaan rahaa, nautintoa ja ylellisyyttä, niin että lihan himot pääsisivät vapaasti jylläämään. Harhaopeilla se taas pyrkii väntämään totuuden ja kääntää irstauden rakkaudeksi. Uskossaan vähän pitemmälle kasvaneita Paholainen osaa houkutella hengelliseen ylpeyteen tai lainalaiseen "näyttämiseen". Tavoitteena kaiken aikaa on saada uskova tuijottamaan itseään, lankeemuksiaan ja heikkoutensa, silmät pois Kristuksesta, Jumalan sanasta ja tehtävästään väittaa ihmisiä Kristuksen puolelle.

Pelastus on varma

Saatana tietää, että hän ei kykene Jeesuksen veren turviin päässeeltä uskovalta riistämään pelastuksen armoa, mutta kykenee maahan sortuneen uskovan saamaan toimintakyvyttömäksi, lamaantuneeksi ja hyödyttömäksi Jumalan valtakunnan sotilaaksi. Mitä useamman uskovan väimeys onnistuu masentamaan, sitä hitaammin evankeliumin marssi maailmaan etenee ja sitä pitempään Saatana saa nauttia vallastaan maailmassa, vaikka tietäkin, että lopulta hän häviää ja hänet heitetään ikuisen tulen rangaistukseen.

Raamattu ei missään lupaa, että kristityn vaellus olisi helppoa tai että evankeliumin jakaminen onnistuisi vaivatta. Päin västoin edessämme on kova västustaja, jota ei pidä aliarvioida. Mutta toisaalta meidän ei tarvitse jäädä myöskään tappiomielialaan, sillä Herran omissa asuu itse Jumala Pyhässä Hengessä ja hänen väimavaranensa väikuttavat meidän kauttamme ja meissä, kun vain turvaamme Herraan, pysymme uskollisina ja kuuliaisina Jumalan sanalle.

Vahvistukaa!

Lopuksi: vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevässä väimassaan. (10)

Meidän omaa väimaamme voi hyvin verrata kuparilankaan, jonka saa helposti katkaistuksi. Mutta jos se juotetaan kiinni ratakiskoon, sen katkaisemiseksi tarvitaan vätava väima. Ennen kuin väimeys voi kukistaa meidät, hänen täytyy väittaa Jeesus Kristus. Jo kirjeen ensimmäisessä luvussa Paavali kuvasi väimaa, joka Herran omissa väikuttaa: *Miten äärettömän suuri on hänen väimansa meitä kohta, jotka uskomme, hänen väkevän väimansa väikutuksen mukaan. Tällä väimallaan hän väikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa,...*

Uskovassa väikuttava väima on samaa, jolla Isä Jumala herätti Jeesuksen kuolleista. Se ilmenee suurimpana silloin, kun olemme itessämme heikkoja ja ahdistettuja. Se on siis väkuuttuneisuuden väimaa, jolla Herran oma uskaltaa käydä väisteluun. Nyt Paavali antaa selkeän kehotuksen meille vahvistua Herrassa. Sitten hän kuvaa, miten se tapahtuu: Väima pääsee väikuttamaan, kun pukeudumme Jumalan meitä värtien välistämään väisteluvarustukseen. Nykytermein se on kuin robottipuku, joka antaa ihmiselle väimän ja väyvän tehdä

sellaista, mihin hän ei itsessään mitenkään kykene. Yllättäen puku on sama kuin evankeliumin sisältö. Sillä evankeliumi, sanoman Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta on Jumalan voima ihmisten pelastukseksi.

Vastustajan määrittely

Pukekaa yllenne Jumalan koko taisteluvälineistö voidaksenne kestää Paholaisen juonet. Emmehän me taistelee verta ja lihaa vastaan vaan hallituksia ja henkivaltoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita ja taivaan avaruuden pahoja henkiolentoja vastaan. (11-12)

Luvun 2 alussa Paavali oli jo kuvannut, millaisessa tilassa hengellisesti kuollut ihminen on. Synti, lihan ja mielen himot toimivat välineinä, joilla pimeyden vallat pitävät orjinaan uskosta osatonta maailmaa. Nyt kun armosta pelastuneen tehtävä on evankeliumin voimalla temppaista ihmisiä Saatanan vallasta Jumalan valtakunnan puoleen, se ei onnistu inhimillisillä menetelmillä, vahvalla ihmisten taivutuksella tai tehokkaimmillaan evankelioimiskampanjoilla, sillä hengellisesti kuollut tarvitsee eloon herättämisen. Saatana on valheen mestari ja erittäin juonikas ja hallitsee esimerkiksi Raamatun paremmin kuin yksikään uskova, tosin käyttääkseen sitä väärin totuutta vastaan harhojen muodossa.

Jeesus määritteli Saatanan puhuessaan itseensä luottaville juutalaisille:

Te olette isästä Paholaisesta, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Kun hän valehtelee, hän puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä. (Joh. 8:44) Himot, väkivalta ja valhe ovat Saatanan pääominaisuudet. Nyt Paavali muistuttaa, että taivaassa ihmisiä syyttämässä ollut Saatana karkotettiin maan päälle ja se hallitsee nyt synnin vallassa olevia ihmisiä ja pitää heitä orjuudessaan antaen samalla heidän kuvitella olevansa vapaita, koska voivat toteuttaa himojaan:

Me tiedämme, että olemme Jumalasta, mutta koko maailma on Pahan vallassa. (1. Joh. 5:19)

Nyt Herran seurakunnan tehtävä on kukistaa Saatanan valta ja pelastaa ihmiset synnin orjuudesta Jumalan lasten vapauteen. Hengellisesti kuolleen ihmisen pelastamiseksi valoon tarvitaan evankeliumi, jossa Pyhä Henki vaikuttaa Jeesuksen ylösnousemusvoimalla. Kysymys on Jumalan uudesti synnyttävästä ihmeestä. Jos omassa voimassamme yritämme taistella, olemme alta aikayksikön nokka savessa ja masennuksen vallassa. Siksi ensimmäinen tehtävämme on pukeutua kokonaan Jumalan taisteluvälineistöön. Ei riitä vain osittain, meidän pitää varustaa päästä kantapäähän asti sillä.

Vastarinta ja voitto

Ottakaa sen tähden yllenne Jumalan koko taisteluvälineistö, niin että voitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suoritettuanne pysyä pystyssä. (13)

Ajoittain suurten herätysten keskellä Jumalan työ voi edetä valtavalla voimalla, kun suuret joukot ottavat vastaan Herran sanan ja pelastuvat. Mutta yleensä niitä seuraa Saatanan raju vastahyökkäys. Usein se ilmenee maailman ihmisten pilkkana ja ajoittain rajunakin vastustuksena jopa vainona. Uskovat joutuvat seulottaviksi ja osa joukosta osoittautuukin vain hetken innostuneiksi, jotka vetäytyvät nopeasti pois. Osasta tulee pahimmillaan Saatanan kätyreitä Jumalan seurakunnan hajottamiseksi. Vasta uskoon tulleita Saatana pyrkii sekoittamaan harhaopeilla tai ampuu heitä vastaan pahan palavia nuolia, vahvoja kiusauksia saadakseen heidät lankeamaan ja palaamaan entiseen elämäntapaan. Tässä taistelussa moni saattaa haavoittua ja kaatua.

Paavali kuitenkin osoittaa, että kenenkään ei tarvitsisi kaatua, kunhan jokainen pitää tiukasti päällään Jumalan koko sota-asua. Herra on pimeyttä väkevämpi. Vaikka uskovan

sydämessä on edelleen syntinen liha, hänessä ei voi asua enää paha henki, sillä Pyhä Henki pysyy iäti hänen sydämessään. Jottei Saatana pääsisi kuitenkaan uudelleen otta-
maan otetta uskovaan syntisestä lihasta kiusausten palavilla nuolilla, meidän pitää jatku-
vasti valvoa, että taisteluvälineet on päällä.

Kun olemme rajujenkin hengellisten taisteluiden jälkeen päässeet uskonelämässämme rau-
hallisempaan suvantovaiheeseen, olemme uudessa vaarassa. Voimme sortua
valvomattomuuteen ja Saatana pääsekin yllättäen kampittamaan meidät nurin johonkin
lankeemukseen. Siksi on tärkeää pysyä taistelun jälkeenkin pystyssä valvomassa.

Varusteluettelo

*Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, pukeutuneina vanhurskauden haarniskaan, ja
olkoon kenkinä jaloissanne alttiut rauhan evankeliumia kohtaan. Ottakaa kaikessa uskon
kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä
ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. (14-17)*

Kun asetamme jonoon taisteluvälineet totuuden, vanhurskauden, rau-
han evankeliumin, uskon ja pelastuksen, huomaamme, että niissä on pohjimmiltaan kysy-
mys samasta asiasta. Totuus sitoo ne kaikki yhdeksi varusteeksi. Totuus sisältää totuuden
Jumalan voimasta, totuuden ihmisen syntisyydestä, totuuden Jeesuksen täydellisestä sovi-
tusuhrista Golgatalla ja totuuden Jeesuksen paluusta Kuninkaana toisen kerran maan pääl-
le tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Mutta juuri tämä totuus merkitsee meille sitä, että mei-
dät uskon kautta on puettu Kristuksen täydelliseen vanhurskauteen. Pysyäksemme tiukasti
kiinni juuri tässä totuudessa, meidän täytyy päivittäin juosta evankeliumin sanan luokse,
joka vakuuttaa sydämellemme anteeksiantamuksen pysyvää rauhaa Jeesuksen veressä.
Usko, joka toimii kilpenämme ei tässä yhteydessä tarkoita sitä uskoa, jolla otamme vastaan
evankeliumin armon sanoman, vaan itse evankeliumin sisältöä eli uskontunnustustamme,
joka on tiivistetty Nikean tunnustukseen. Totuuden sana, vanhurskautus Kristuksen veres-
sä, evankeliumin sana, uskon sisältö muodostavat pelastusvarmuutemme vahvan perustan.
Kaikissa puolustusaseissa on kysymys uskossa tarrautumisesta evankeliumin lupaukseen.

Nyt Paavali vakuuttaa, että ei ole mitään sellaista pahan palavaa nuolta, kiusausta, jota
evankeliumin voima ei kykenisi sammuttamaan. Jos nyt jostain syystä kuitenkin jokin nuoli
pääsisi puolustuksen läpi ja tunkeutuisi sielumme syvyyksiin ja pyrkisi kaatamaan meidät
maahan, niin silloin saamme ottaa Pyhän Hengen miekan Jumalan sanan käyttöön. Saam-
me antaa sen tunkeutua omaan sydämeemme ja tukahduttaa siellä jo palamaan syttyneet
himojen liekit. Saamme julistaa evankeliumia omalle sydämellemme juuri niin kuin Daavid
teki syvään masennukseen jouduttuaan. Hän alkoi puhua Jumalan evankeliumia omalle
sielulleen:

*Ylistä Herraa, minun sieluni, ja kaikki mitä minussa on, hänen pyhää nimeään. Ylistä Her-
raa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on tehnyt. Hän antaa kaikki syntisi an-
teeksi ja parantaa kaikki sairautesi. Hän lunastaa sinun elämäsi turmiosta
ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella... Herra on laupias ja armahtava, pitkämielinen ja
suuri armossaan. Ei hän aina riitele eikä pidä vihaa ikuisesti. Ei hän tee meille syntiemme
mukaan eikä maksa meille pahojen tekojemme mukaan. Sillä niin korkealla kuin taivas on
maan yllä, niin voimallinen on hänen armonsa niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät. Niin
kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme. Niin kuin isä
armahtaa lapsiaan, niin Herrakin armahtaa niitä, jotka häntä pelkäävät. (Ps. 103:14,8-13)*

Alituisessa rukouksessa

*Tehkää tämä kaikki alituisessa rukouksessa ja anomisessa rukoillen joka hetki Hengessä.
Sen vuoksi valvokaa kaikessa kestävinä ja rukoilkaa kaikkien pyhien puolesta ja minunkin
puolestani, että minulle, kun avaan suuni, annettaisiin oikeat sanat julistaakseni rohkeasti*

evankeliumin salaisuutta, jonka vuoksi olen lähettiläänä, kahleissa. Rukoilkaa, että puhuisin rohkeasti, niin kuin minun tulee puhua. (18-20)

Rukouksen ehto on oma avuttomuus. Rukous on siksi turvautumista siihen, millainen taivaallinen Isä meillä on, miten hän rakastaa meitä niin paljon, että antoi oman Poikansa Jeesuksen uhriksi pelastaakseen meidät synnin rangaistukselta, kuoleman alta ylösnousemus-elämään ja Saatanan orjuudesta ihmeelliseen vapauteen. Rukous on jatkuvaa riippuvuutta Herrasta. Se on uskon hengitystä. Mikään voitollinen taistelu pimeyden valtojen kukistamiseksi ja ihmisten vapauttamiseksi Saatanan orjuudesta evankeliumin voimalla ei voi onnistua erillään Jeesuksesta, ilman rukousyhteyttä Häneen. Jeesus sanoi: *"Ilman minua te ette voi tehdä mitään."*

Rukous on ehdoton edellytys sille, että voimme julistaa evankeliumia Jumalan voimassa. Ennen kuin Jeesus lähti uusille alueille saarnaamaan, Hän vietti aikaa Isän kanssa. Mikään hengellinen työ ei voi menestyä Jumalan tahtomalla tavalla ilman rukousyhteyttä Hänen kanssaan. "Puhu ensin ihmisestä Jumalalle ja vasta sitten ihmiselle Jumalasta!" Rukous ei kuitenkaan ole mikään ansiollinen toimitus, jolla ansaitsisimme jotain, vaan se on viipymistä Herran kanssa sydän avoimena Hänelle. Kysymys on siitä, mitä Herra voi ja tahtoo tehdä sen kautta elämässämme. Rukous on armoa.

Koska rukous on meillekin voiman lähde ja armon omistamisen paikka, niin Sielunvihollinen tekee kaikkensa estääkseen meitä rukoilemasta ja häiritäkseen rukouksiamme. Myös malttamaton mielemme houkuttelee meitä tekemään jotain "tehokasta" rukouksen sijasta. Tässä taistelussa tarvitsemme jatkuvasti opetuslasten mieltä: "Herra opeta meitä rukoilemaan!"

Voisi kuvitella, että Paavali oli niin rohkea Herran sana julistaja, ettei hänen olisi tarvinnut pyytää esirukoustukea sanan julistukseen. Todellisuudessa hän tarvitsi usein jopa Herran erityistä rohkaisua. Korintin kaupungin syvä turmelus saattoi hänet lähes toivottomaksi ja vasta Herran erityinen rohkaisu sai hänet jatkamaan työtä siellä. Merimatalla haaksirikon edessä hän tarvitsi enkelin tukea. Hän niin kuin moni tämänkin päivän sanan julistaja tajuaa, että ilman seurakunnan esirukousta evankeliumi seisahtuu ikään kuin seinään hänen ja ihmisten välille Saatanan pyrkiessä estämään ihmisten pelastumista. Herraan turvaava rukous vasta kykenee murtamaan pimeyden vastustuksen. Tarvitsemme siksi jatkuvaa kehotusta jatkaa rukousta erityisesti niiden puolesta, jotka ovat evankeliumin julistustyössä.

Tiedon jakaminen on rakkautta

Jotta tekin tietäisitte, mitä minulle kuuluu ja mitä teen, siitä kaikesta tulee teille kertomaan Tykikos, rakas veli ja uskollinen palvelija Herrassa. Lähetän hänet luoksenne juuri sitä varten, että saisitte tietää, mitä meille kuuluu, ja että hän lohduttaisi sydämiänne. (21-22)

Jotta voisimme rukoilla täsmällisesti ja saisimme sitten nähdä rukousvastaukset kiittääksemme niistä, meidän tulee jakaa toinen toisillemme rukousaiheita. Tiedon jakaminen niille, joille asia kuuluu, on rakkautta. Sen panttaaminen on tehokas tapa loukata toisia. Tieto voi myös lohduttaa meitä omissa taisteluissamme, kun saamme kuulla, miten Herra on toiminut muiden uskovien elämässä.

Tykikos oli kotoisin Vähästä-Aasiasta ja toimitti Efesolaiskirjeen ja Kolossalaiskirjeen Rooman vankilasta Paavalilta kotialueensa seurakunnille. Hän oli Paavalille rakas ja läheinen työtoveri, joka oli aiemmin matkustanut muun muassa Paavali kanssa Jerusalemiin viemään seurakuntien avustusta köyhille kristityille. Paavali ei suhtautunut häneen kuitenkaan vain palvelijanaan vaan ennen kaikkea Herran omana. Meidänkin on tärkeää nähdä toiset uskovat nimenomaan Herran pelastamina veljinä ja sisarina Kristuksessa eikä mitata toisiamme pelkin inhimillisin mittapuin.

Lopputervehdys

Rauha veljille ja rakkaus sekä usko Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta. Armo olkoon kaikkien kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme Jeesusta Kristusta katoamattomuudessa. (2324)

Paavali päättää Efesolaiskirjeen rukoilemalla armoa vastaanottajien elämään. Se sisältää rauhan, *shalom*, joka sisältää pelastuksen rauhantilana Jumalan kanssa, omantunnon rauhan, läheiset ja lämpimät suhteet uskovien välillä sekä kaikkinaisen hengellisen ja ajallisen hyvän. Armoon kuuluu myös rakkaus, joka tulee Jumalalta ja joka synnyttää vastarakkauden Jumalaan sekä lähimmäisrakkauden. Edelleen uskokin on armoa, koska senkin vain Isä Jumala ja Herra Jeesus voi meille antaa ja säilyttää meitä siinä. Tämä armo kuuluu kaikille niille, jotka rakastavat Jeesusta.

Sana ”*katoamattomuudessa*” sisältää toivon, sillä Pyhä Henki Jumalan lapsissa on tae siitä, ettei kukaan eikä mikään voi erottaa meitä Kristuksen rakkaudesta. Pietari kuvaa asiaa näin:

Suuressa laupeudessaan hän (Jumala) on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, tahrattomaan ja katoamattomaan perintöön. Se on talletettuna taivaissa teitä varten, ja Jumalan voimasta te varjellutte uskon kautta pelastukseen, joka on valmis saatettavaksi ilmi viimeisenä aikana. (1. Piet. 1:3-5) Ja:

Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta siemenestä vaan katoamattomasta, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta. (1. Piet. 1:23)

Samaa pettämätöntä pelastusvarmuutta Paavali korostaa kaiuttaessaan seurakuntien hyvin tuntemaa hymniä, jonka hän myöhemmin tallensi viimeiseen kirjeeseensä:

Hän (Jumala) on meidät pelastanut ja kutsunut pyhällä kutsulla, ei meidän tekojemme vaan oman suunnitelmansa ja armonsa mukaan, jonka hän antoi meille Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja ja joka nyt on tuotu julki, kun meidän Vapahtajamme Kristus Jeesus on ilmestynyt. Hän on kukistanut kuoleman ja tuonut valoon elämän ja katoamattomuuden, evankeliumin kautta. (2. Tim. 1:9-10)

Kutsu taisteluun

Jeesus on kutsunut omansa hengelliseen sotaan pahuuden henkivaltoja vastaan, jotta me armosta pelastetut voittaisimme evankeliumin sanan voimalla mahdollisimman monta kadotukseen matkalla olevaa sisälle pelastuksen valtakuntaan. Taistelu ei kuitenkaan ole yksilölaji vaan joukkuesuoritus. Koko Efesolaiskirje kuvaa sitä, että jokainen yksittäinen uskova kuuluu Jumalan sotajoukkoon, kristilliseen seurakuntaan, siihen yhteen ja pyhään, joka lopulta voittaa ja saavuttaa päämääränsä Kristuksen toisessa tulemisessa. Pukeudu tänäänkin Herran kokonaiseen taisteluväriin!